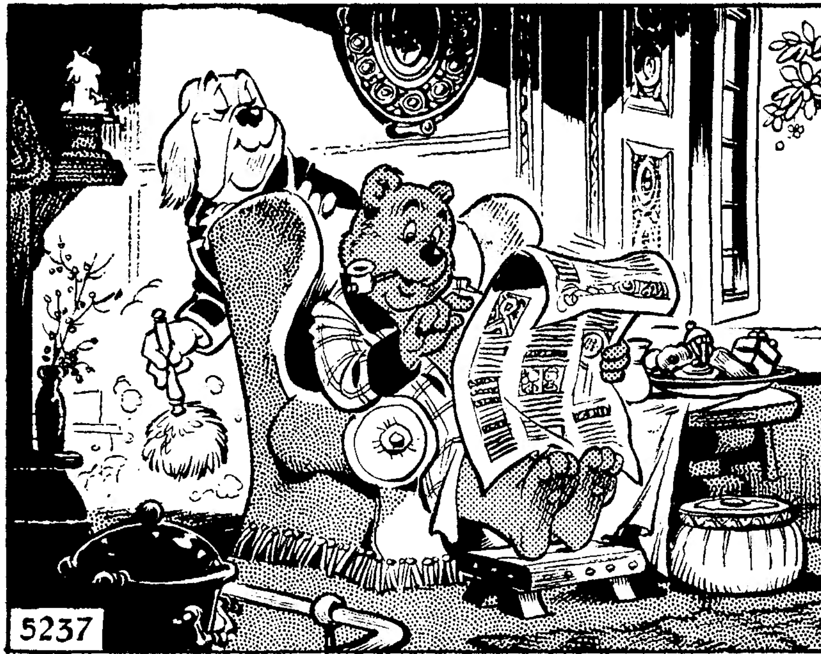
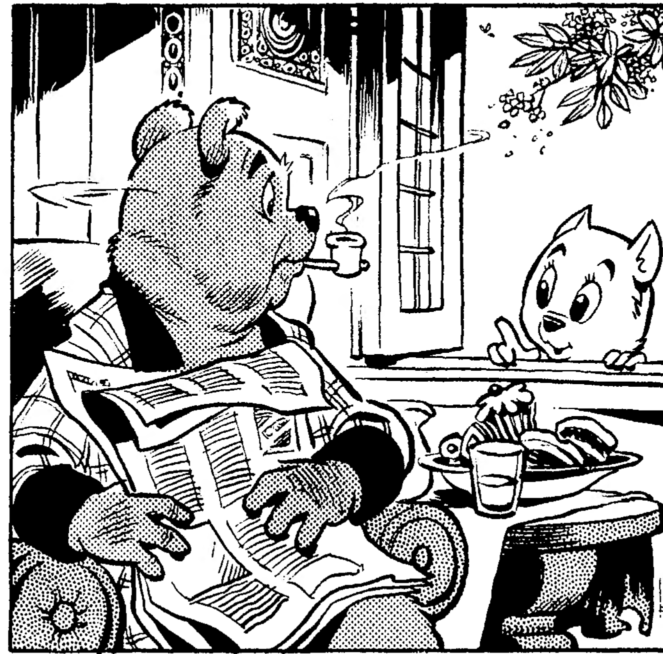
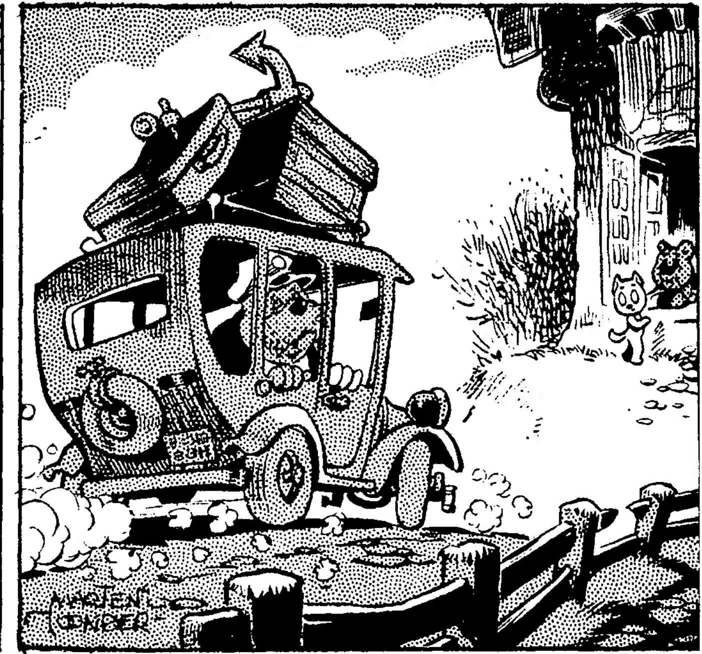
TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5237 Op een mooie zomerochtend zat heer Bommel voor het open venster de krant te lezen. Naast hem stonden versnaperingen en een verfrissing en achter hem maakte de bediende Joost op geruisloze wijze de kamer aan kant.

'Ik begrijp niet waarom iedereen naar vakantie haakt', sprak heer Ollie. 'Men kan zich nergens zo goed ontspannen als thuis, wat jij?'

'Het spijt mij, heer Olivier', zei de knecht al redderend, 'ik voor mij ontspan beter in onbekende landstreken, als ik zo vrij mag zijn.'

'Onzin', hernam heer Ollie. 'Onbekende landstreken kan je ook wel uit de krant leren kennen. Hier lees ik bijvoorbeeld een interessant artikeltje over het eiland Trottel. Heb je daar ooit van gehoord?'

'Niet zo zeer', mompelde de bediende. 'Maar het Zuiden zou me wel lijken, met uw welnemen. Ik...'

'Trottel schijnt een héél leerzaam land te zijn', voer heer Ollie voort. 'De gebruiken daar geven me veel te denken. Luister...'

Hij wilde gaan voorlezen, doch hij werd gestoord door Tom Poes, die zijn hoofd door het raam stak.

'Dag, heer Bommel', zei die. 'Ik heb gelezen, dat de Albatros eergisteren in Rommeldam is aangekomen. Voelt u er niets voor om eens een zeereisje te maken voor uw vakantie?'

Heer Ollie liet zijn krant zakken en schudde het hoofd.

'Ach neu', zei hij. 'Mijn hoofd staat niet naar vakantie, omdat ik behoefte aan rust heb - en kapitein Wal Rus is zo'n druk iemand.'

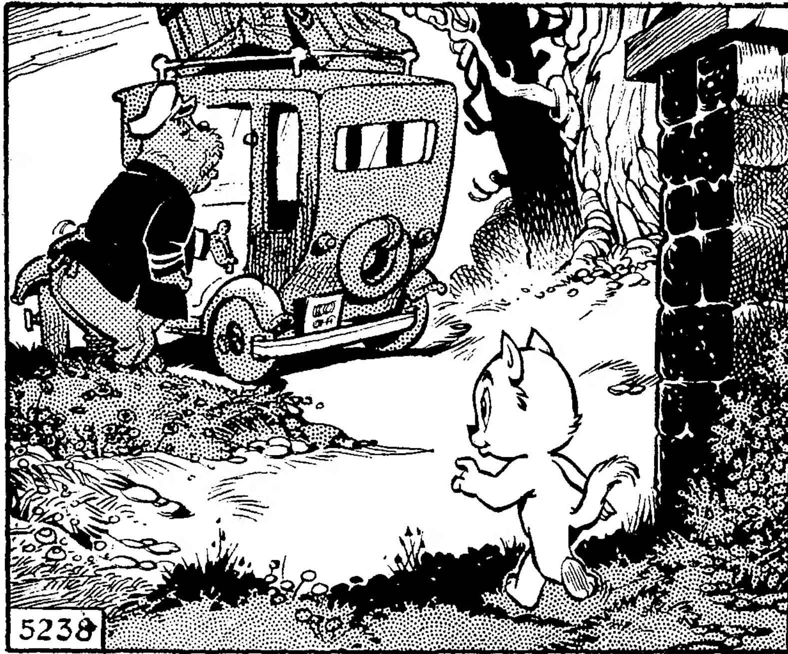
Op dat moment remde er buiten een auto en een luide stem verbrak de vredige morgenstemming.

'Daar meneer!' riep de stem. 'Zie je die overgehaalde steenklomp? Daar woont de landkwab Blommers!'

96 0110

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5238 ‘Dat is hem’, zei Tom Poes verrast en hij liep snel naar de weg, waar een oude taxi halt gehouden had.

De kapitein was juist uitgestapt en sprak op luide toon tot iemand die in het voertuig zat.

‘Kom er maar uit, meneer!’ riep hij. ‘We zijn, waar je wezen moet. En ik moet voort, want de Albatros vertrekt vanavond.’

‘Dag, kapitein’, zei Tom Poes.

De aangesprokene draaide zich om en er verscheen een brede glimlach op zijn verweerd gelaat.

‘Hallo, maatje!’ riep hij uit. ‘Je kunt me mooi helpen. Ik vaar hier rond met een passagier die ik opgepikt heb op het eiland Trottel. Breng hem even naar de oude Bolders, jongen, dan ben ik van hem af.’

Nu klonk er een licht geschuifel in de auto en met een sprongetje kwam de inzittende aan het daglicht.

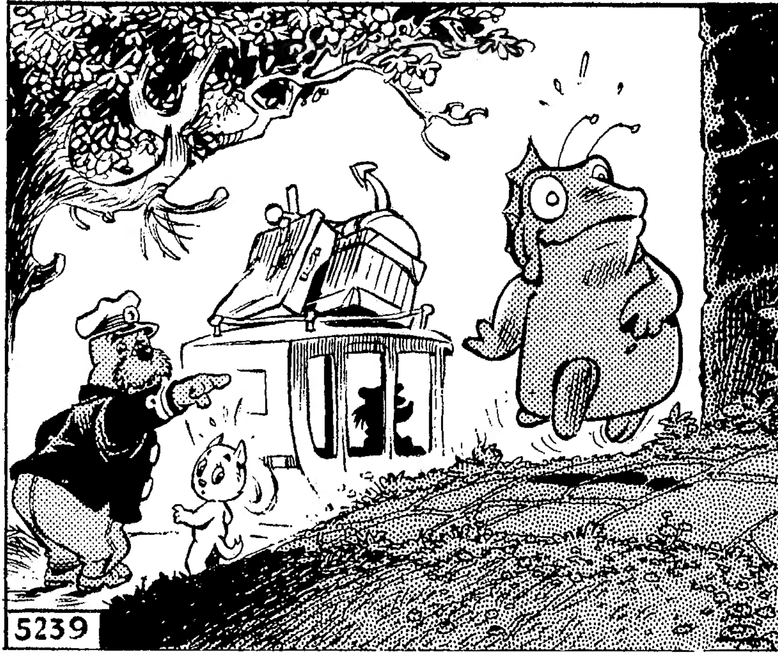
‘Mag ik me even voorstellen?’ vroeg hij. ‘De naam is Travelijn Trot. En doe vooral geen moeite. Ik vind het wel. Dag, kapitein. Goeie reis.’

Na deze woorden stapte hij kittig in de richting van slot Bommelstein en Wal Rus keek hem glimlachend na.

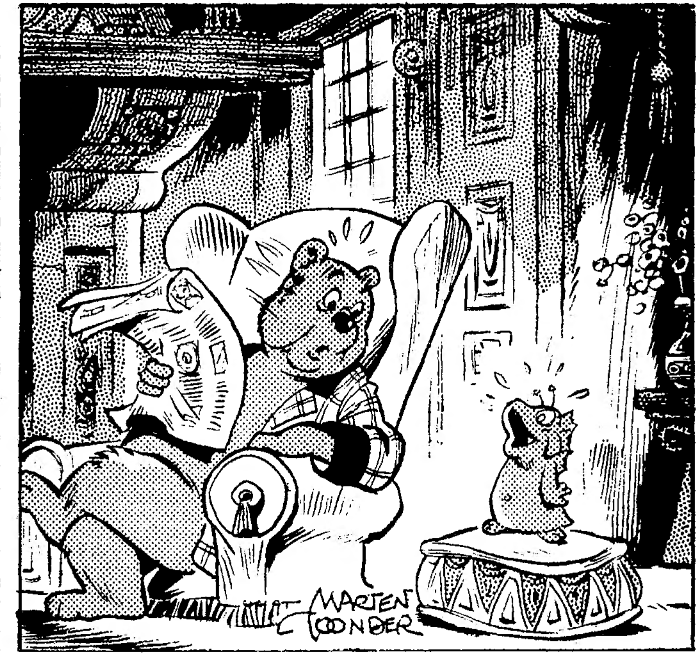
‘Dat is dat’, zei hij opgelucht. ‘Blij, dat ik er af ben, want die Trot had heel wat aan zijn ketting hangen. Maar ja, de vaart op zijn eiland was winstgevend en dan doe je wat, als eerlijk zeeman zijnde.’

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5239 'Trouwens, het is een aardige baas', vervolgde hij. 'Een hele piet in zijn land; hij is de grootste verschepper van trottelnoten! Maar overgehaald lastig, meneer! Al twee dagen lang heeft hij me nu op sleeptouw in deze ongebreeuwde benzinewagen.'

'Tjonge', zei Tom Poes. 'Wilde hij het landschap zien?'

'Landschap zien?!' riep de gezagvoerder uit. 'Welnee, hij wilde, dat ik hem bij een geleerd iemand bracht. Hij sukkelt met de een of andere moeilijkheid op zijn eiland en die wil hij met een knappe bol hier bespreken. Nou, ik breng hem naar mijn oude schoolmeester, die is nu vierennegentig, maar nog fris, hoor! En wat dacht je? Die was niet goed genoeg!'

'Maar waarom hebt u hem dan hier gebracht?' vroeg Tom Poes.

'Omdat ik er tabak van heb', verklaarde Wal Rus. 'De apotheker was niet knap genoeg en zelfs de notaris niet. Hij wil een belezen iemand hebben, zei hij. Nou, we waren toch in de buurt en toen dacht ik ineens aan Bobbels. Net wat voor hem, dacht ik.'

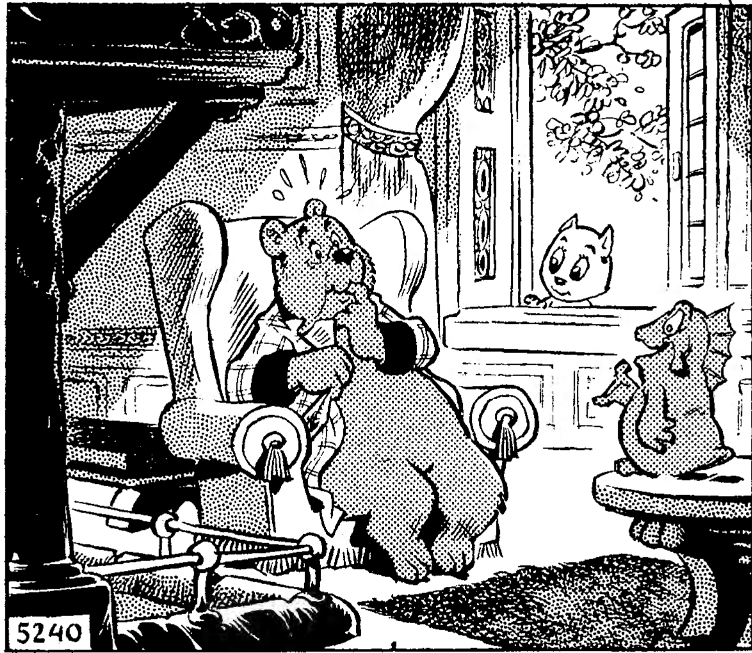
Deze woorden zouden heer Ollie zeker plezier hebben gedaan, maar jammer genoeg hoorde hij ze niet. Hij zat met grote verbazing naar een vreemdeling van geringe afmetingen te staren, die plotseling door het open venster naar binnen was gesprongen.

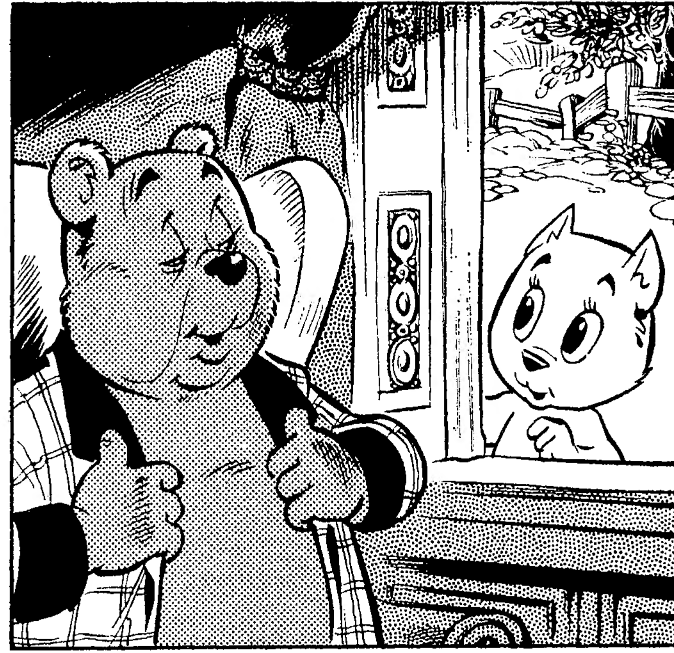
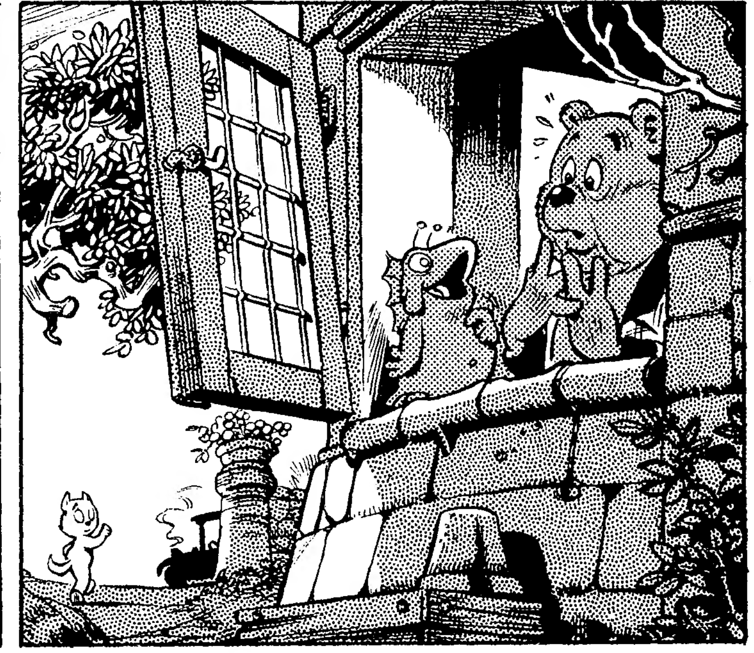
'W-wat betekent dat?' stamelde hij. 'Ik bedoel: waarom laat u zich niet aandienen, zoals dat hoort?'

'Ik houd niet van dik doen', verklaarde de bezoeker. 'Mag ik me even voorstellen? Travelijn Trot is de naam. Bent u professor Bobbels?'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5240 De aangesprokene ging wat verzitten.

'Mijn naam is Bommel', sprak hij. 'En professor? Nee, eh... dat is te zeggen... Wel, in zéker opzicht... Ik bedoel, tja... kijk...'

'U bent tenminste geen opschepper', zei de ander. 'Fijn. Daar houden wij niet van. Sloof je niet uit, zeggen we bij ons. Ik ben dus aan het goede adres. U moet me helpen met een moeilijkheid waar we mee zitten. We hebben een knap iemand nodig...'

Op dat moment verscheen het hoofd van Tom Poes weer aan het venster.

'Heer Ollie!' riep hij. 'Kapitein Wal Rus vertrekt vanavond weer naar het eiland Trottel en hij heeft nog plaats voor twee passagiers. Hebt u echt geen zin om mee te gaan?'

'Nee, jonge vriend', zei heer Bommel vastbesloten. 'Je weet dat ik me liever wil ontspannen. Ik heb wetenschappelijk werk te doen met deze heer hier, bedoel ik.'

'Dan ga ik alleen', zei Tom Poes. 'Tot ziens hoor; ik zal u een kaart sturen.'

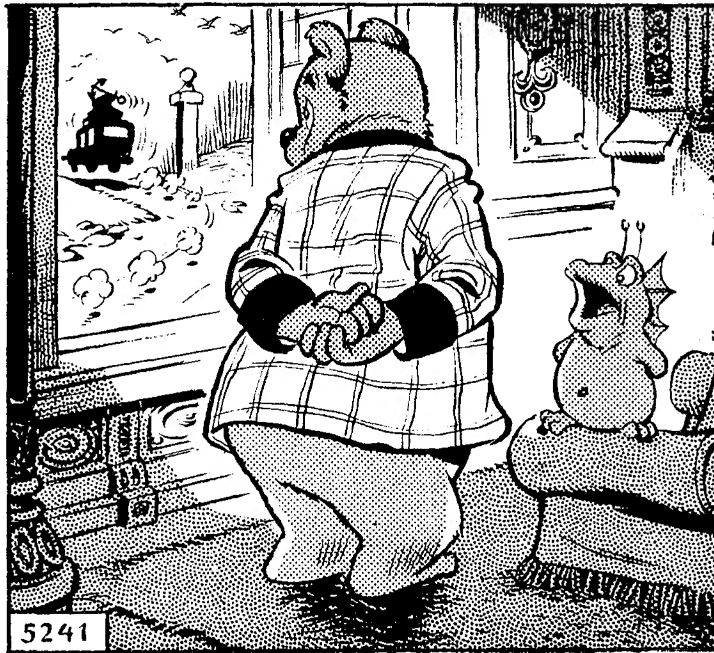
Met deze woorden verdween hij het tuinpad af en heer Ollie keek hem een ogenblik peinzend na. Toen wendde hij zich opnieuw tot zijn bezoeker.

'Die jeugd, die jeugd', sprak hij misprijzend. 'Een zeereisje naar Trottel. Welja. Wat zou iemand van onze stand op zo'n achtergebleven eiland moeten doen?'

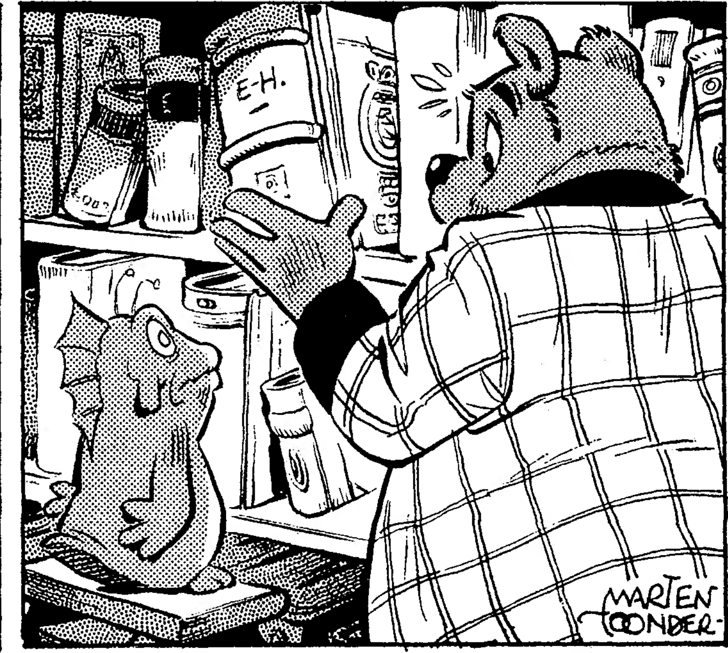
'Trottel', zei de ander verstrakkend, 'is het eiland waar ik vandaan kom. En het is niet achtergebleven maar vóórgeraakt. Nergens is men zo ver als bij ons.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5241 'Dat is om het even', hernam heer Ollie sussend. 'Vóórgeraakt dan. Wel, de jonge vriend is eigenlijk ook oud genoeg om alleen naar zo'n onschuldig eiland te gaan. Ik bedoel, voor hem hoef ik geen zorgen te hebben. Laten we aan ons wetenschappelijk werk beginnen. Waar kan ik u mee helpen?'

'Dat is vlug gezegd', zei de trot. 'We zitten met een grote moeilijkheid, maar we zijn zó ver voorgeraakt, dat we geen boeken hebben. Daarom kunnen we die moeilijkheid niet goed alleen oplossen. Hebt u soms een boek waar alles in staat?'

Heer Bommel glimlachte en trok zijn jas recht.

'Als het anders niet is', sprak hij. 'Mijn goede vader heeft mij tweeënzeventig meter boeken nagelaten. Volg me naar de bibliotheek, heer Trot. Er bestaan maar weinig dingen waar iemand van mijn stand geen weet van heeft.'

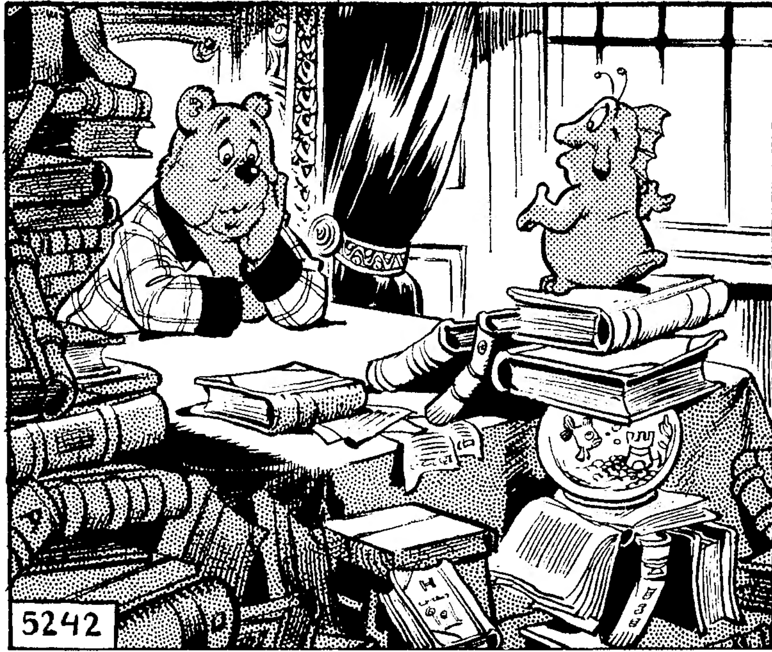
Zo sprekende bracht hij zijn gast naar het aangrenzend vertrek, waar deze grote ogen opzette. Heer Ollie zag dat met voldoening.

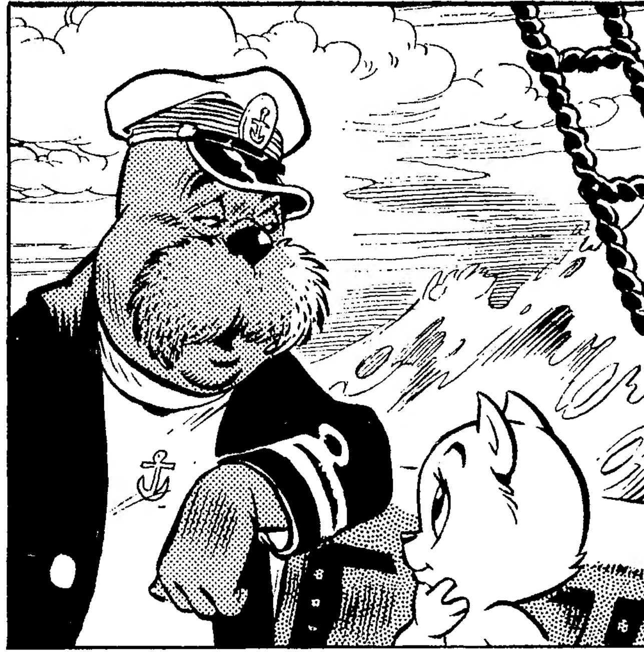
'Ja, ja', vervolgde hij. 'Ik heb alle meesterwerken van de wereldliteratuur. Het moet al raar lopen, wanneer uw moeilijkheden niet ergens beschreven staan. Hier bijvoorbeeld: de encyclopedie. Wanneer u iets over hoofdpijn wilt weten, hoef ik de H maar op te slaan...'

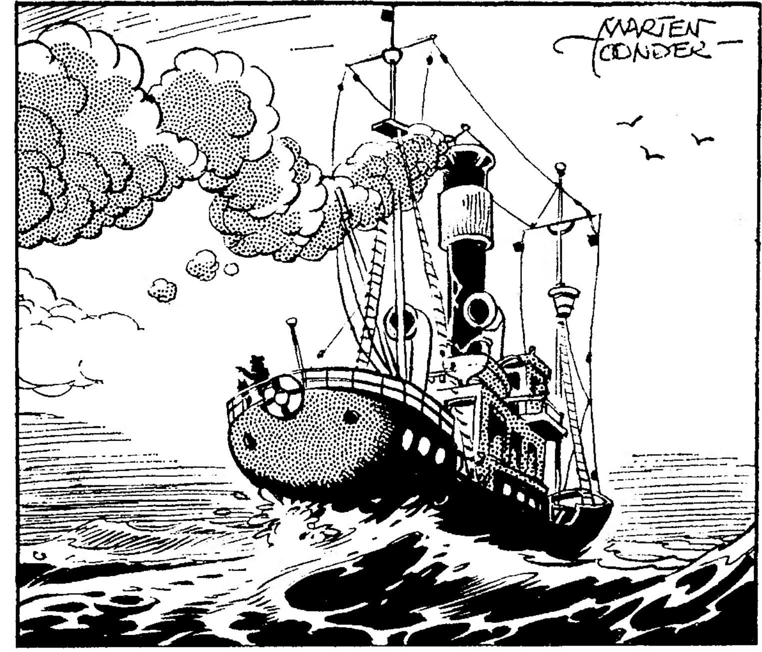
'Het gaat niet over hoofdpijn', zei de trot. 'Het gaat over een verschrikkelijk monster, dat het eiland Trottel onveilig maakt!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5242 Heer Bommel haalde alle werken die over monsters handelden, voor de dag, maar er was er geen bij dat Travelijn Trot bevredigde.

'Ons monster is anders', verklaarde hij steeds. 'Uw boeken gaan over monsters in achtergebleven gebieden. Maar wij zijn vóórgeraakt, dat moet u niet vergeten. Wij lachen om draken met zeven koppen. Doe maar gewoon, zeggen we dan. Sloof je niet uit.'

'O', mompelde heer Ollie. Hij ging moedeloos zitten en steunde de kin in de handen.

'Dit is allemaal kinderwerk', hernam de ander. 'Het woeden van het monster Trotteldrom is vreselijk. Wanneer het verschijnt, verwoest het alles en waar het gelopen heeft, is alles plat. Wat wij nodig hebben, is een wetenschappelijke aanpak, professor! Want onze handel gaat eraan!'

'Als het niet beter wordt, is dit de laatste keer dat ik naar het eiland Trottel ga', zei kapitein Wal Rus, die op het achterdek van de Albatros naar de verdwijnende kust keek.

'Waarom?' vroeg Tom Poes. 'Ik dacht, dat het zo'n goede vaart was. Trottelnoten zijn een goede lading; dat zei u zelf.'

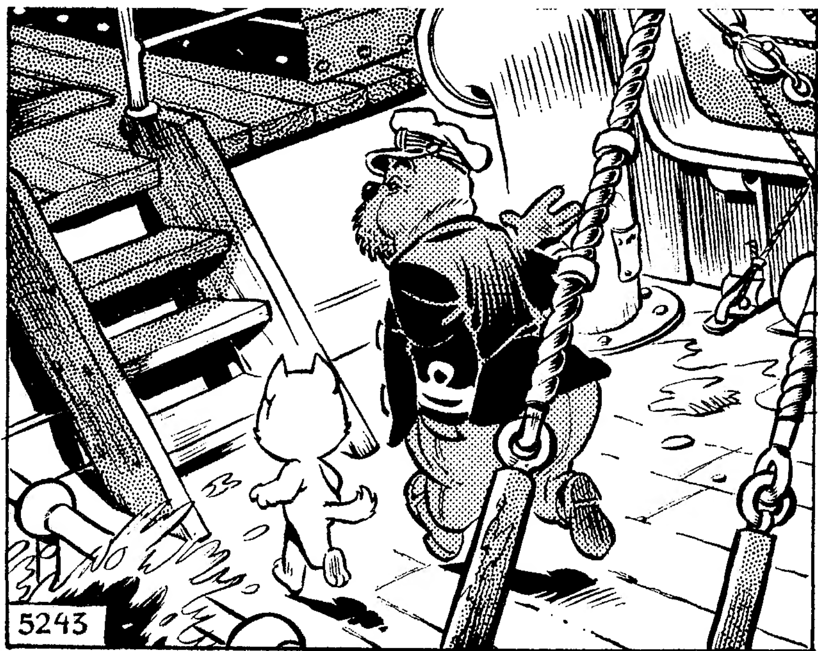
'Dat zijn ze ook', verklaarde de gezagvoerder. 'Maar ze zijn altijd beschadigd. Wat heb ik aan een verpletterde lading, meneer? De kratten die ik laatst in ruim drie had, waren zo plat als een schol!'

'Hm', zei Tom Poes. 'Dan zijn die trotten zeker een ruw en slordig volkje.'

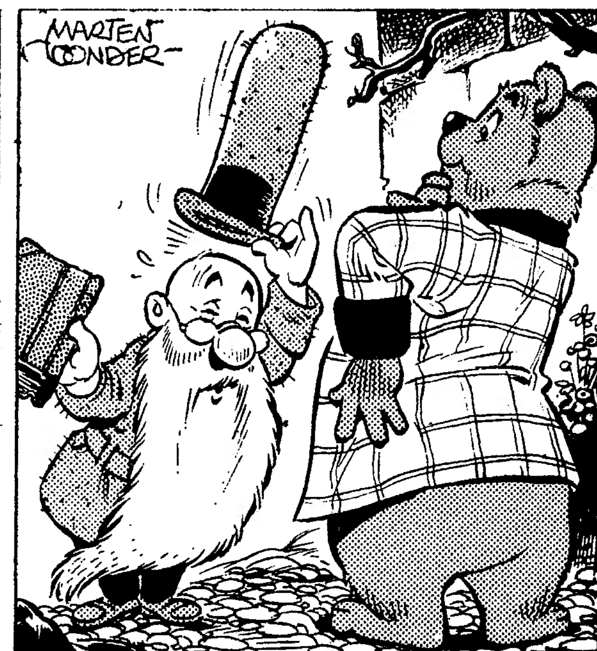
'Zeg dat maar niet te hard', riep de ander uit. 'Ze zijn degelijk en keurig netjes, maar ze hebben last van de een of andere overgehaalde reuzenworm. Ik heb hem nooit gezien, maar ik neem altijd mijn achterlader mee.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5243 'En jij mag wel oppassen, als je daar gaat passagieren, maatje', zei kapitein Wal Rus. 'Niet om de trotten, die zijn ordelijk en rustig. Het is dat overgehaalde mormeldier, dat hun huizen en mijn lading platstampt.'

'Hm', zei Tom Poes. Hij genoot van de zeereis en het monster zag hij voor een overdreven zeemansverhaal aan. Maar hij begon wel nieuwsgierig naar het eiland Trottel te worden.

Heer Bommel niet. Het gepraat over dat voorgeraakte gebied had hem een drukkende hoofdpijn bezorgd en daarom begaf hij zich door de openslaande deuren naar buiten om een luchtje te scheppen. Achter hem babbelde zijn gast onverstoorbaar door.

'Wij, trotten, zijn eensgezind', sprak hij. 'Eendracht maakt macht. Daardoor zijn wij verder dan andere volkeren. Nooit ruzie, nooit meningsverschillen. De meerderheid heeft altijd gelijk. Eén is geen, zeggen wij altijd...' Hij zweeg even en keek wat bedrukt voor zich uit.

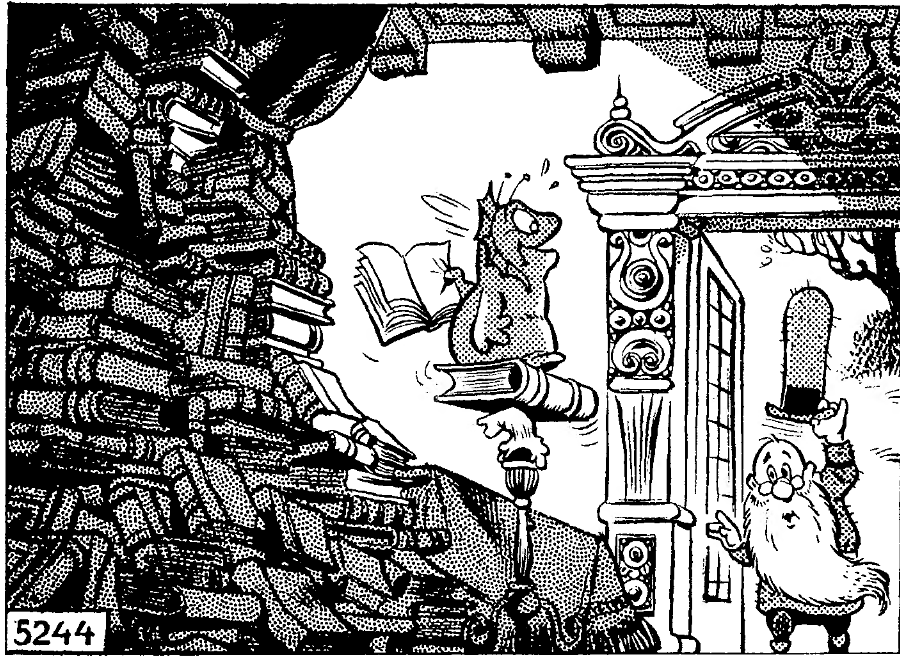
'Daarom is het jammer, dat ik alleen ben', mompelde hij. 'Twee weten meer dan één, vooral nu het over het vreselijke monster Trotteldrom gaat. En aan u heb ik niets, merk ik.'

Heer Ollie versomberde nog meer, doch op dat moment werden zijn neerdrukkende gedachten onderbroken door professor Prlwytzkofski, die groetend het huis passeerde.

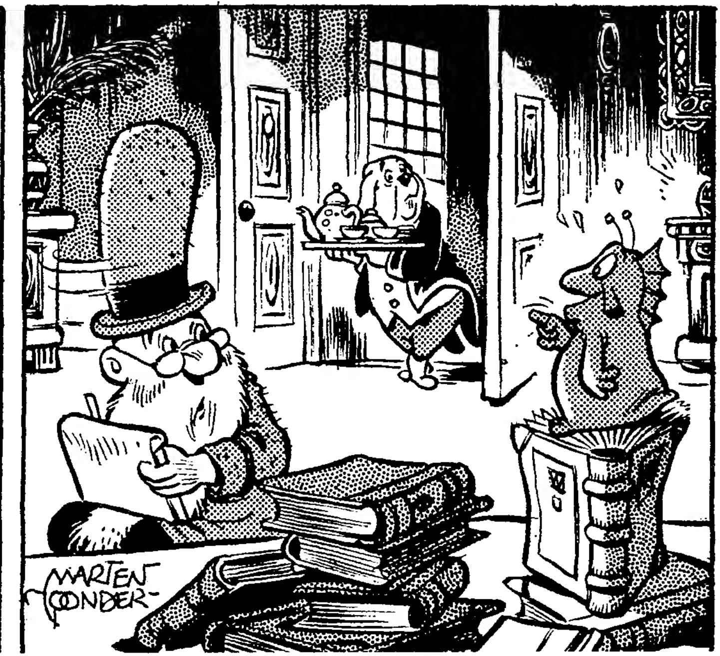
'Dag, professor', sprak hij oplevend. 'Wilt u niet even binnenkomen? Ik heb een interessante gast met een wetenschappelijk vraagstuk. En twee weten meer dan één, zeg ik altijd maar.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5244 De hoogleraar is een geleerde met een ruime belangstelling, en zodra hij hoorde, dat heer Bommels bezoeker moeilijkheden met monsters had, stapte hij het vertrek binnen.

'Ach! Professor Bommel!' riep de trot uit. 'Ik dacht al, dat u was weggelopen. Moet u horen; ik zei net...'

'Praw', sprak de geleerde vormelijk. 'Der naam is Prlwytzkofski. Der goede dag.'

De vreemdeling keek hem verbluft aan en begon te lachen.

'Haha!' riep hij uit. 'Vreemd! Neem me niet kwalijk; jullie lijken allemaal zo op elkaar. Maar over het monster kom ik hier niet verder. Ik moet een knappe kop hebben.'

'Zo is het even', beaamde de ander. 'Ener knapkop. Ik zal mij persoonlijk inzetten.'

Met deze woorden nam hij plaats op een stoel en trok een blocnootje te voorschijn.

'Monster', hernam hij al schrijvend. 'Hoe is der verschijning?'

'Verschijning?' herhaalde de trot. 'Nou, dat verschijnt ineens, hè? Wij voelen het altijd aankomen, want wij zijn erg voorlijk in die dingen. Wij zorgen dan ook dat we weg zijn, voordat het monster begint te woeden.'

'Voorgevoel', prevelde de geleerde. 'Interessant. Weiders.'

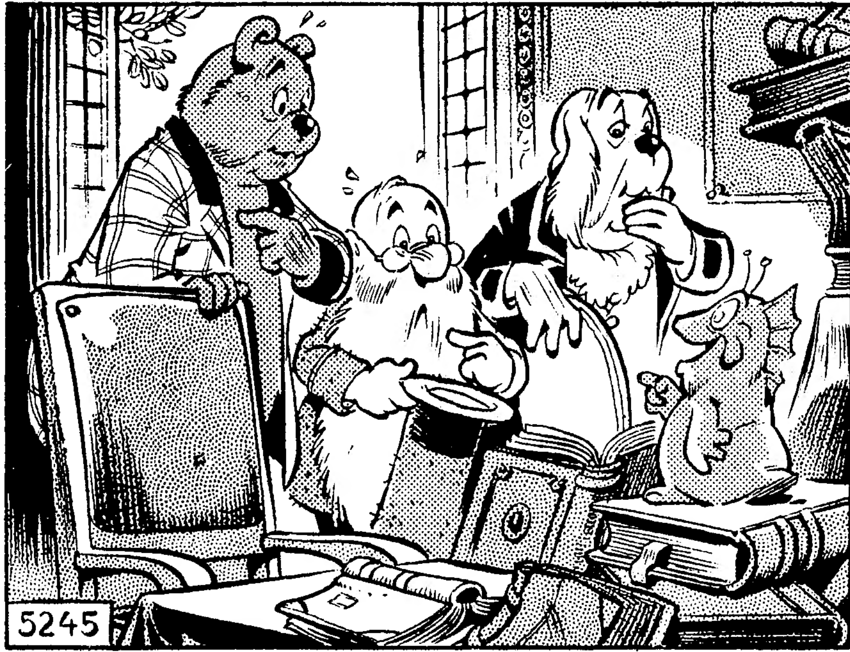
Op dat moment trad Joost binnen met de thee en de vreemdeling staakte zijn betoog met een verraste uitroep.

'Kapitein Wal Rus!' riep hij uit. 'U herken ik wel, maar dat komt door het uniform.'

'Gans interessant', mompelde de professor, die doorschreef zonder zich aan de ontzetting van de bediende te storen. 'Verkreupeld persoonlijkheidservaren. Praw.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5245 Joost zette geschokt de thee neer en terwijl hij daarmee bezig was, kwam ook heer Bommel weer binnen om te zien hoe de zaken stonden.

De trot keek met grote ogen van de een naar de ander en barstte opnieuw in gelach uit.

'Wat is er?' vroeg de gastheer onthutst.

'Ener verstoring', verklaarde professor Prlwytzkofski. 'Gans buitenordentelijk. Der trot vertoont een vernauwering in der observeringsleisting.'

De vreemdeling kalmeerde en trok de wenkbrauwen op.

'Dure woorden', sprak hij. 'Daar houden wij niet van. En ik mag toch zeker wel lachen? Jullie vreemdelingen lijken allemaal zó op elkaar!'

'U gaat te ver', zei heer Ollie streng. 'In de eerste plaats zijn wij geen vreemdelingen en in de tweede plaats is er geen sprake van, dat wij op elkaar lijken, wat u professor?'

'Het is ener vernauwering', herhaalde de geleerde. 'Een gans dunne.'

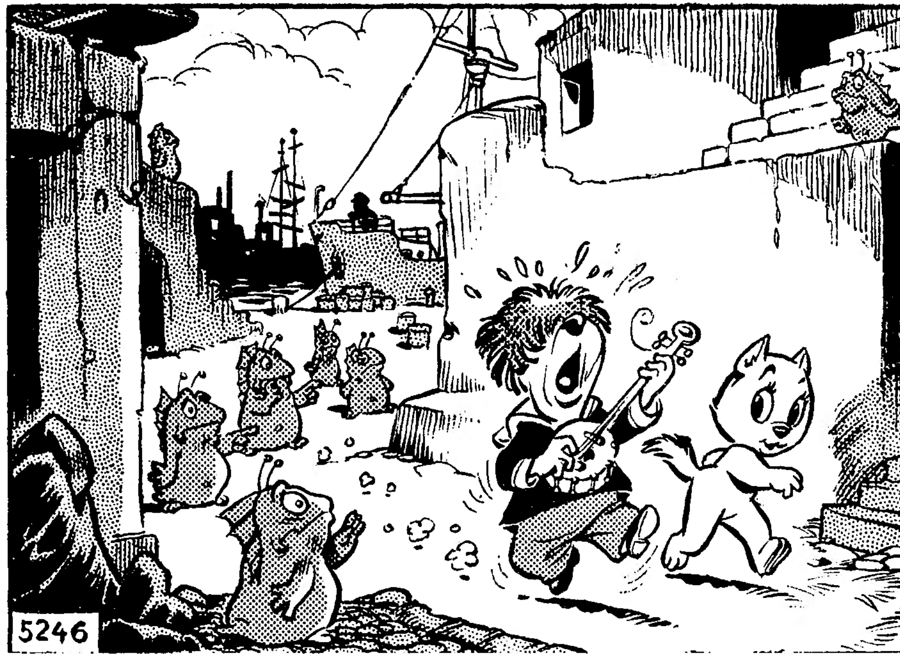
Wat hij daarmee bedoelde, zal het vervolg van deze geschiedenis ons leren. En daarom kunnen we beter eens kijken, hoe het eiland Trottel er eigenlijk uitziet.

Zo op het oog is er niet veel te beleven. Lage vierkante gebouwen liggen er dicht tegen de heuvels aan en het geheel maakt een uiterst eenvoudige indruk.

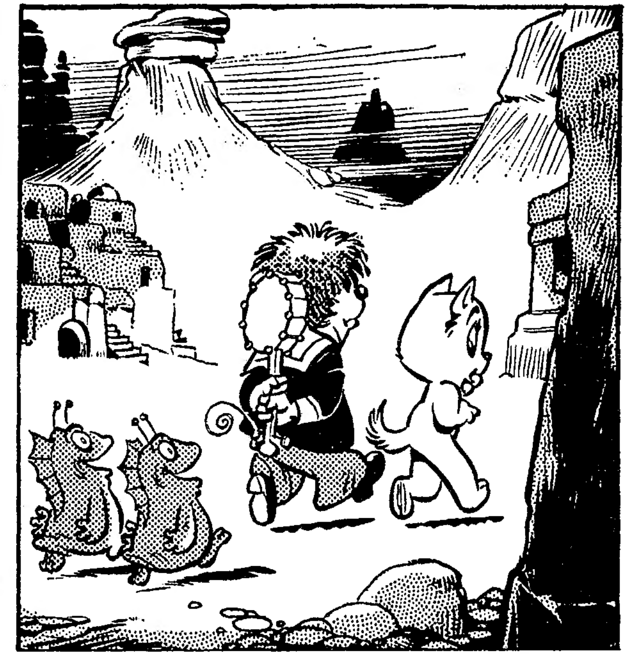
'Mooi zijn die woondozen niet', zei kapitein Wal Rus, toen het schip was vastgemaakt. 'Maar ze kunnen gemakkelijk worden opgebouwd, wanneer die overgehaalde worm alles heeft platgetrapt - en dat gebeurt nog al eens. De helft van die trotten bestaat dan ook uit bouwvakkers.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5246 Tom Poes bleef niet aan boord hangen. Zodra de loopplank was uitgelegd, stapte hij de wal op om een kijkje op het eiland te nemen. Hij was echter niet alleen; de lichtmatroos Kornelis Waaikant sloot zich bij hem aan. Deze zeeman placht ieder vrij ogenblik door te brengen met zang en snarenspel - en daar deze aardige liefhebberij de bemanning aan het einde van een reis wel eens tot razernij had gedreven, was hij altijd de eerste die verlof tot passagieren kreeg.

'Kan je niet wat zachter zingen?' vroeg Tom Poes, die veel liever op z'n eentje een bezoek aan de vreemde stad had gebracht.

'Nee', zei Waaikant na een galmende uithaal. 'Als ik het zachter doe, kom ik niet boven mijn banjo uit.'

Hij sloeg enkele forse akkoorden aan en maakte zich gereed om zijn lied te vervolgen, doch toen merkte hij, dat hij omringd was door een groepje inboorlingen.

'Wij houden niet van die muziek', sprak een bejaarde trot met zuinige mond. 'Sloof je niet uit.'

'Het is ongepast', vulde een tweede aan. 'Wij wandelen hier in vreze voor het monster Trotteldrom.'

'U hoort het', zei een derde. 'De meerderheid is tegen en daarom is uw gezang hier verboden.'

De lichtmatroos betrok. Gemelijk hees hij zijn instrument op de rug en vervolgde met Tom Poes de wandeling, zodat ze zonder verder de aandacht te trekken buiten het stadje raakten. Doch daar werden ze opnieuw aangesproken door twee jeugdige inboorlingen, die hen gevolgd hadden.

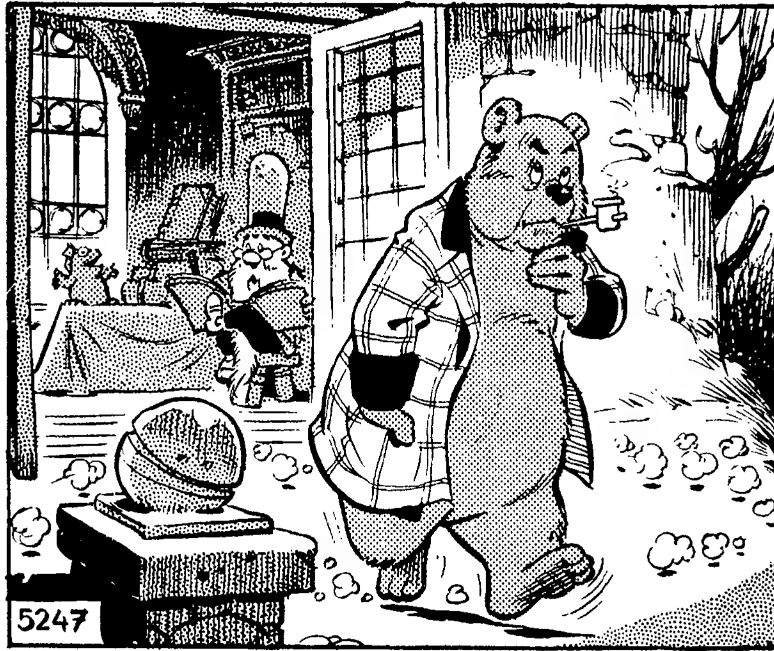
'Hela, vreemdeling!' riep een van hen. 'Wil je iets voor ons spelen?'

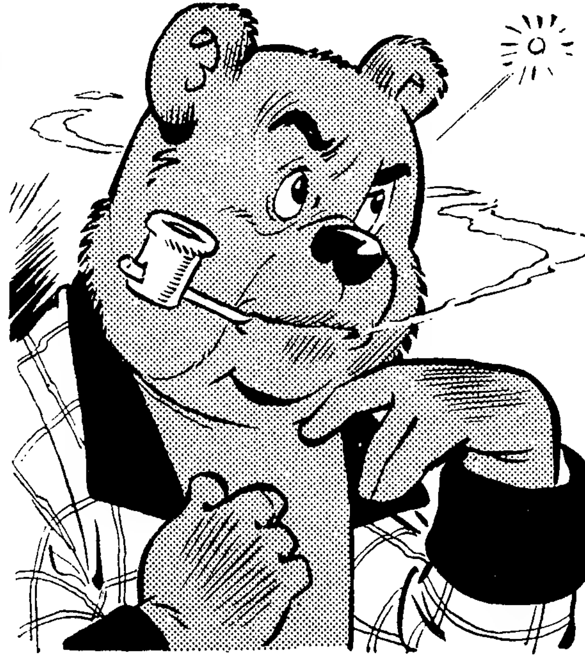
'Dat mag niet', zei Tom Poes haastig. 'De meerderheid vond het ongepast!'

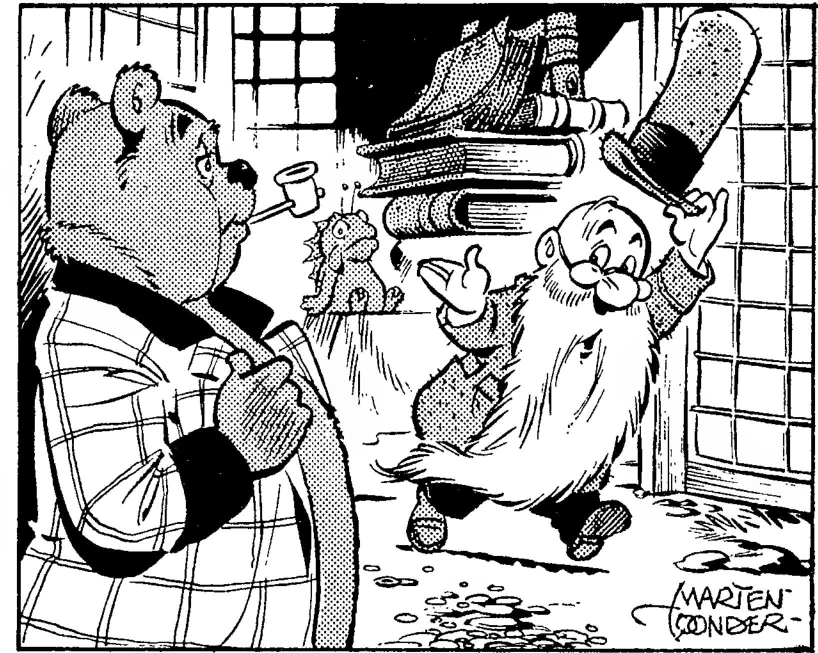
'Maar nu niet meer!' riep de tweede trot. 'Wij vinden het allebei top - en nu zijn wij dus in de meerderheid. Zing eens wat!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5247 Professor Prlwytzkofski luisterde oplettend naar het verslag van de vreemdeling en maakte van tijd tot tijd een aantekening.

'Der meerderheid heeft altijd recht', prevelde hij al schrijvend. 'Praw, een bekender fenomeen: Afgenomen ik-vertrouwen! En hoe staat het met der wetenschap in uw land?'

'Goed, natuurlijk!' riep de trot uit. 'De meerderheid vindt altijd een antwoord op alle vragen. En dat antwoord is dus altijd goed. Twee weten meer dan één — en dertien weten meer dan twaalf! Waar of niet? Alleen voor het monster hebben we geen oplossing kunnen vinden.'

Heer Bommel, die peinzend voor de openslaande deuren heen en weer liep, had het geleerde gesprek niet gevolgd, maar bij die laatste woorden knikte hij vol gedachten.

'Ach ja', prevelde hij. 'Hier loop ik, in mijn vreedzame tuin, omgeven door rust en mooie dingen. En de jonge vriend zit op een onbekend eiland waar een vreselijk gevaar loert; eenzaam en onbeschermd. Wat zou mijn goede vader daarvan gezegd hebben?' Hij hield de pas in en trok peinzend een rookwolk uit zijn pijp.

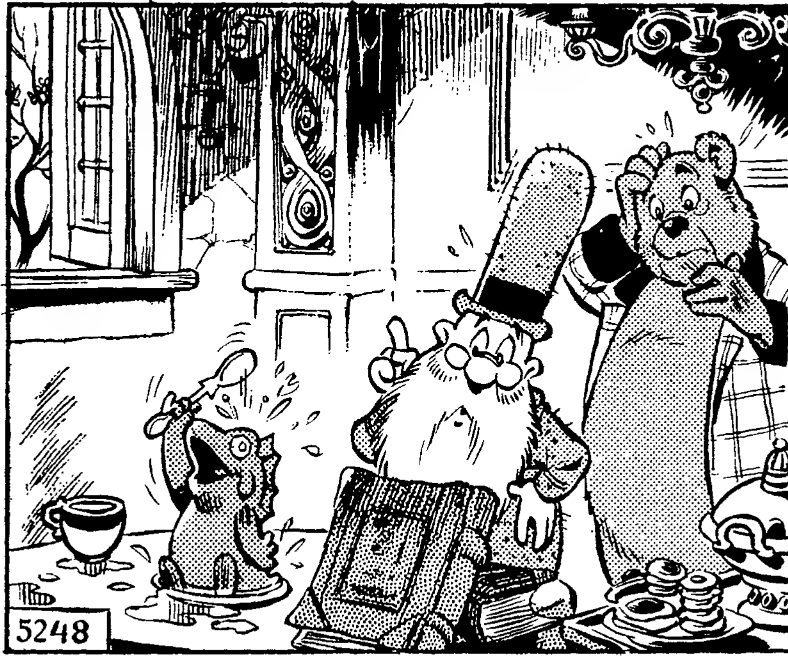
'Ollie, jongen, je wordt oud', hernam hij na enig nadenken. 'Dat zou hij gezegd hebben. 'Schaam je! De plichten van een heer en een Bommel roepen. En wat doe je?'

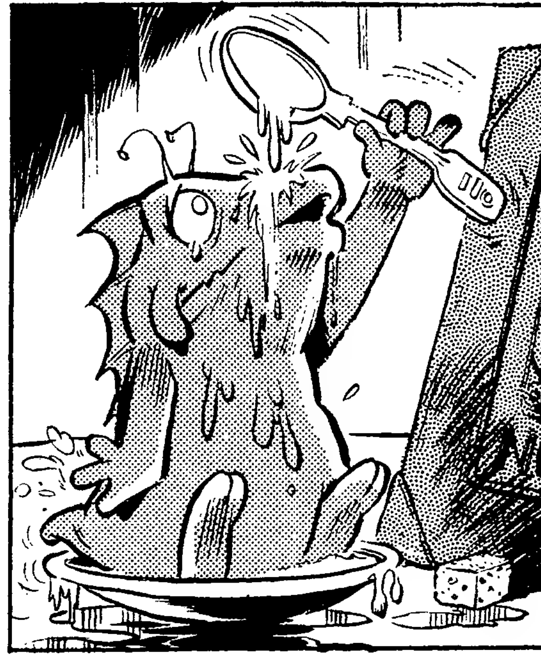
Op dat moment werd zijn gemijmer onderbroken door de professor, die naar buiten kwam.

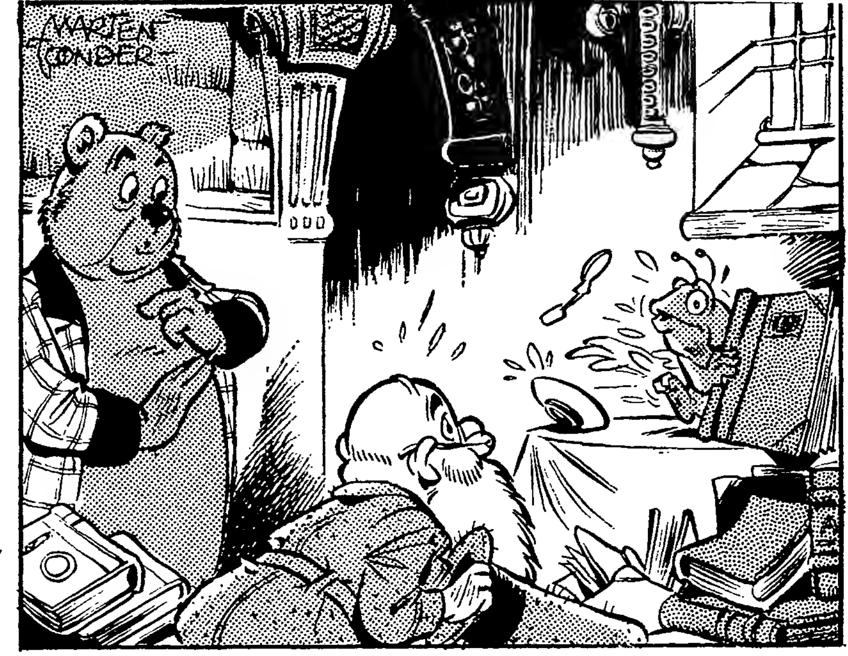
'Praw!' sprak de geleerde. 'Wij hebben hier een gans interessantes vraagstuk aan der hand, mijnheer Boml! Wat doet een monster op een zo demokratisches trotteleiland? Ik ga mij hier persoonlijk inzetten! Ik weet niet, wat u maken gaat, maar ik ga met der Travelijn Trot naar der universiteit.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5248 Toen heer Bommel het vertrek betrad om afscheid te nemen, bleef hij verrast bij de tafel staan. Travelijn Trot had zijn thee in het schoteltje uitgeschonken en was nu doende een bad te nemen.

'Het gaat verkeerd!' verklaarde hij desgevraagd. 'Uw thee is heel verfrissend, maar ik mis gezelschap. Twee weten meer dan een en het is niet goed, dat een trot alleen is, dat voel ik duidelijk.'

'Praw!' sprak de geleerde. 'U bent gans niet alleen! Ik bezig mij persoonlijk met uw vraagstuk!'

'Wat heeft dat trouwens met mijn thee te maken?' vroeg heer Ollie ontstemd. 'Wat bedoelt u eigenlijk?'

'Wat zou ik bedoelen?' hernam de trot op klagende toon. 'Ik neem een bad, heel gewoon. Dat is soms kalmerend, wanneer je last krijgt van het monstergevoel. Maar het helpt nu niet. Nee, ik geloof, dat het voor een beschaafd iemand héél slecht is om alleen te zijn. En jullie, jullie zijn alleen maar vreemdelingen. Jullie tellen niet mee.'

Heer Bommel zweeg verbluft, maar de professor boog zich voorover en herhaalde: 'Der monstergevoel? Wat meent u? Hebt u boze voorgevoelens?'

Nu verhief de trot zich uit zijn zitbad en sprong met een kreet achter een boekwerk dat op tafel lag.

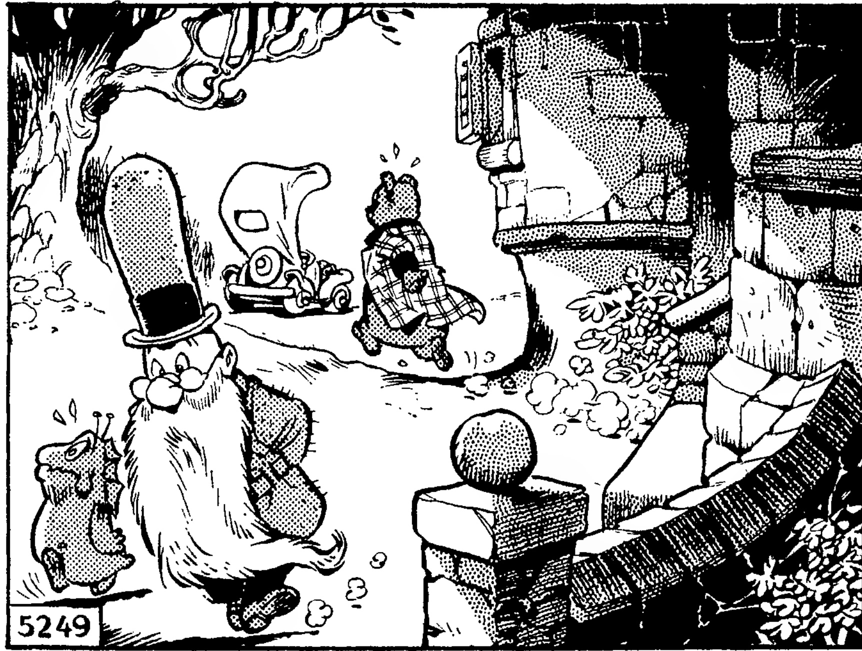
'Ja!' riep hij uit. 'Ik voel, dat het monster gaat woeden. Maar ik ben alleen — en hier is niet eens een vluchtgat! Ik krijg de zenuwen!'

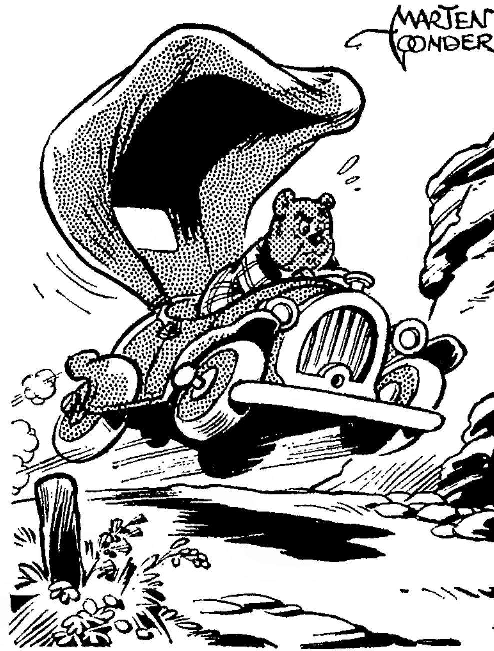
Dit maakte een einde aan heer Ollies twijfel.

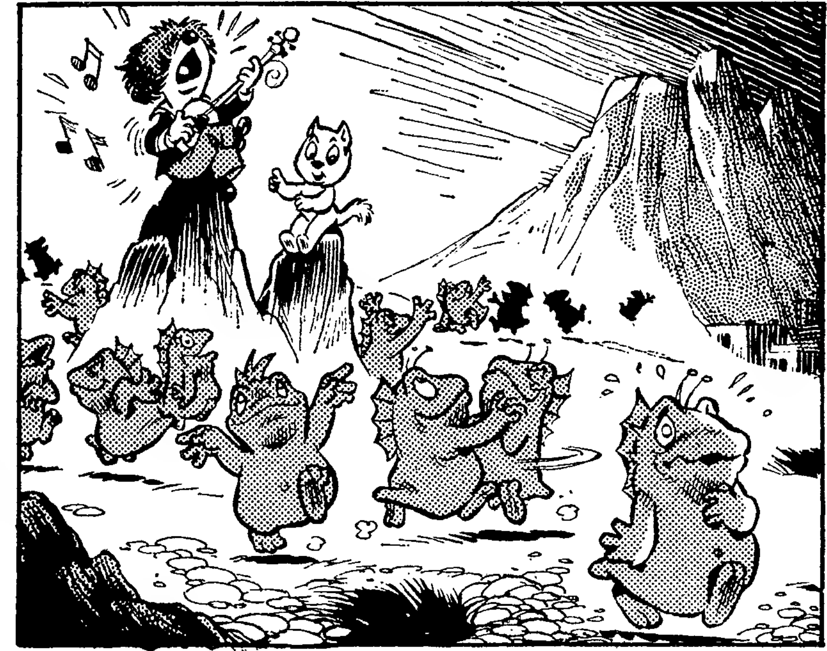
'Kalmeer, heer Trot', sprak hij waardig. 'Ik ga persoonlijk naar het eiland Trottel om een einde aan het monster te maken.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5249 Ook professor Prlwytzkofski trachtte de trot op zijn gemak te stellen en nodigde hem uit mee te gaan naar de gemeente-universiteit van Rommeldam.

‘Wij gaan daar gans nauwgezet het wezen der monstrum studeren’, sprak hij. ‘Wij zullen het aanvatten bij der sociaal organischer oppulentie die der Trottel-oppressie inhereert. Komt u rustig mede!’

‘Daar gaat het mij nu even niet om’, mompelde het ventje. ‘Ik heb de zenuwen, want er is hier geen vluchtgat.’

Zo sprekende volgde het de geleerde zenuwachtig naar buiten, terwijl heer Ollie zich naar zijn auto haastte.

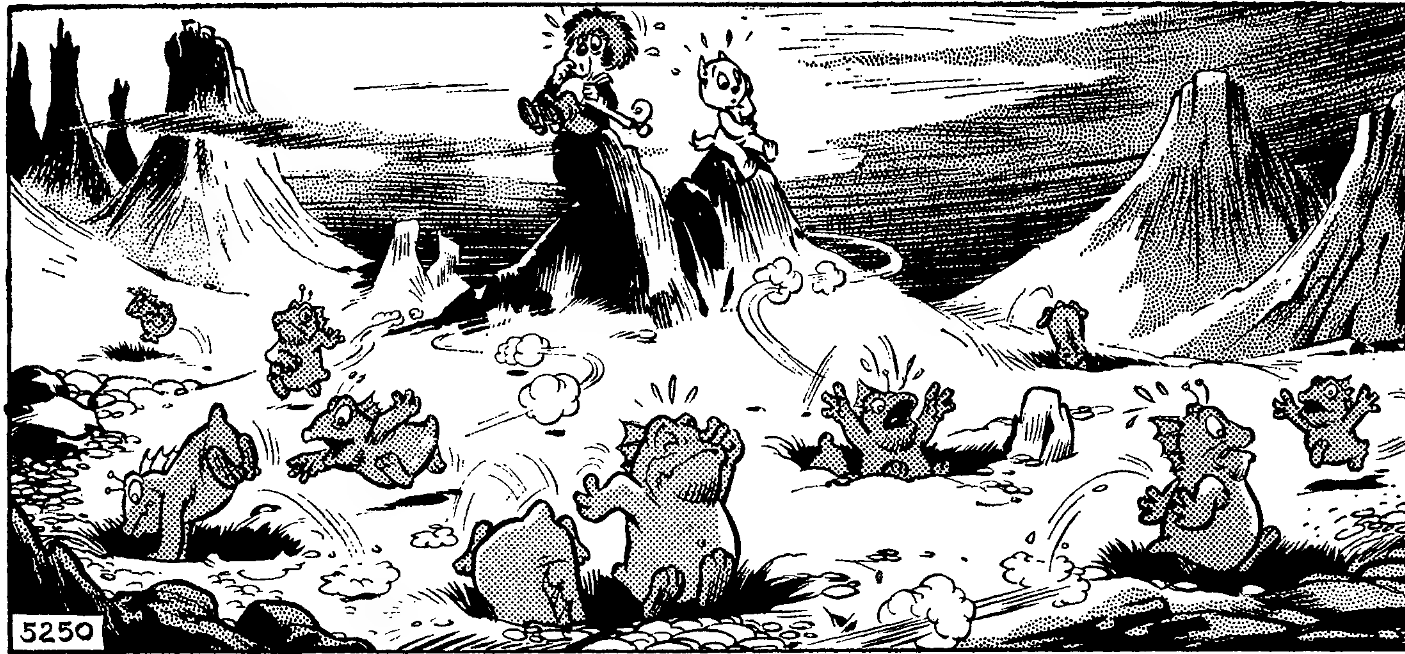
‘Aan dure woorden hebben we niets’, prevelde deze. ‘Hier moeten daden worden gesteld! Het monster gaat woeden en de jonge vriend zit daar weerloos en verlaten op een raar eiland. Ach, misschien heb ik al te lang gewacht.’

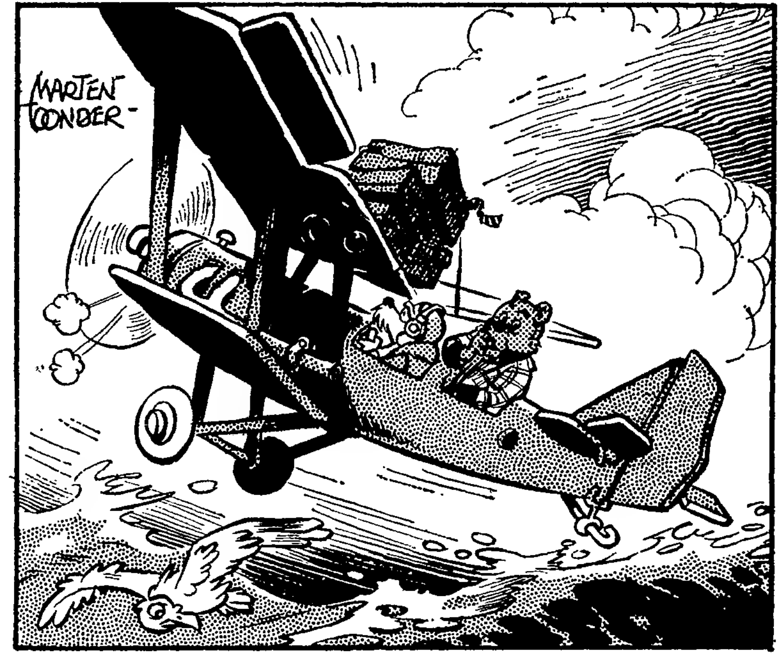
Deze gedachte gaf hem vleugels — en na de Oude Schicht gestart te hebben, reed hij er zeer snel mee heen om zich naar het vliegveld te spoeden.

Zo op het oog zat Tom Poes echter niet zó verlaten op het eiland Trottel. Even buiten de stad had de lichtmatroos Waaikant naast hem op een steen plaats genomen en betokkelde daar onder luid gezang de snaren van zijn instrument. Een menigte trotten bewoog zich springend en dansend om hen heen, zodat het geheel een levendige en opgewekte aanblik bood. Maar op de voorgrond kon men een oudere inboorling waarnemen, die zich met bekommerd gelaat afwendde.

‘Het is mis’, sprak deze tot zichzelf. ‘Ik voel het aankomen; het monster is in aantocht...’

TOM POES en Het monster Trotteldrom Door Marten Toonder

5250 De matroos merkte niets. Hij ging helemaal in zijn muziek op en misschien zou hij nu nog bezig zijn, wanneer hij niet op ruwe wijze was aangestoten.

'Stil eens!' riep Tom Poes. 'Er gebeurt iets! Hou op.'

De muzikale zeeman liet zijn banjo zinken en keek verschrikt om zich heen. Het publiek, dat zich enkele ogenblikken geleden nog vrolijk om hem heen had bewogen, verkeerde in grote opwinding en snelde alle kanten uit, op zoek naar de holen, die overal in de rotsbodem gaapten.

'Het monster komt!' hoorde men roepen. 'Weg wezen!'

'W-wat b-bedoelen ze?' vroeg de lichtmatroos ontdaan.

'Ze vluchten', legde Tom Poes uit. 'Waarom weet ik niet. Maar het schijnt dat ze in de gaten hebben, dat het monster in aantocht is. Ik merk anders niets ongewoons. Jij?'

Kornelis Waaikant gaf daar geen antwoord op. Hij was geheel verstijfd van schrik en zijn verkrampte vingers ontlokten aan zijn instrument akelige akkoorden, die spookachtig over de nu verlaten vlakte galmden.

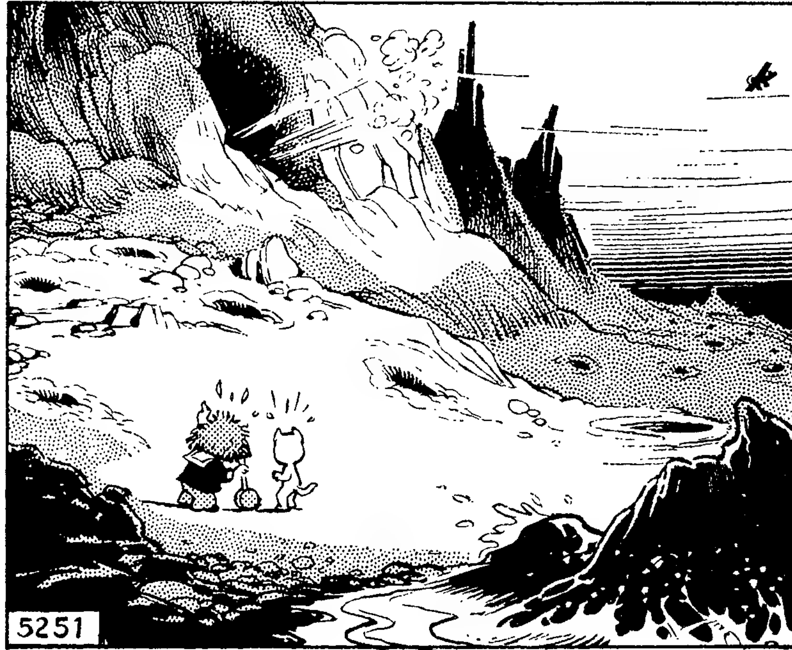
'M-monster?!' bracht hij eindelijk uit. 'W-waar? W-wat moeten we doen?'

'Ik hoop dat ik op tijd ben', dacht heer Ollie, die zich op dat moment per vliegtuig naar het eiland Trottel spoedde. 'Wat moet Tom Poes doen, wanneer het monster komt? Hij is daar helemaal alleen, zonder de bijstand van een moedig en ervaren heer. Ach, waarom heb ik zo lang geaarzeld?'

Bekommerd staarde hij naar de golven beneden zich en hij slikte moeilijk om een opkomende luchtziekte te onderdrukken.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5251 De vlakte was nu geheel verlaten. Zo ver het oog reikte, strekte de kale rotsbodem zich uit, slechts onderbroken door de gaten en holen waarin de inboorlingen verdwenen waren. Aan de kim pakten donkere wolken zich samen en een dunne wind floot kil over het akelige landschap. Het werd de toeschouwers vreemd te moede.

‘Ik zie nergens een monster’, zei Tom Poes beklemd. ‘Jij?’

‘N-nee’, stamelde de lichtmatroos Waaikant. ‘M-maar ik hoor wat! D-daar!’

Hij wees met een bevende vinger in de richting van een grot, die zwart in de rotswand gaapte en toen Tom Poes goed luisterde, vernam hij een aanzwellend gerommel uit die richting. Ook stegen er nu stofwolken uit de spelonk op en er verscheen langzaam een brede platte vorm in de opening. Een ogenblik bewoog die zich aarzelend heen en weer als om de lucht op te snuiven en daarna kronkelde er een langgerekt, vormloos lichaam naar buiten.

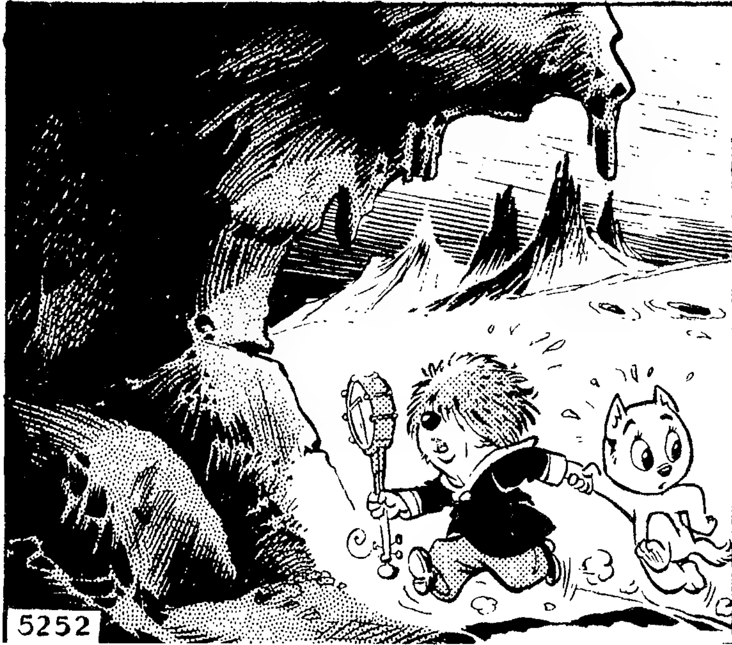
Nu wilde het geval, dat heer Ollies vliegtuig niet ver vandaar, juist geland was. De piloot had de machine keurig op de brokkelige bodem neergezet en hij was bezig om de bagage van zijn passagier af te laden.

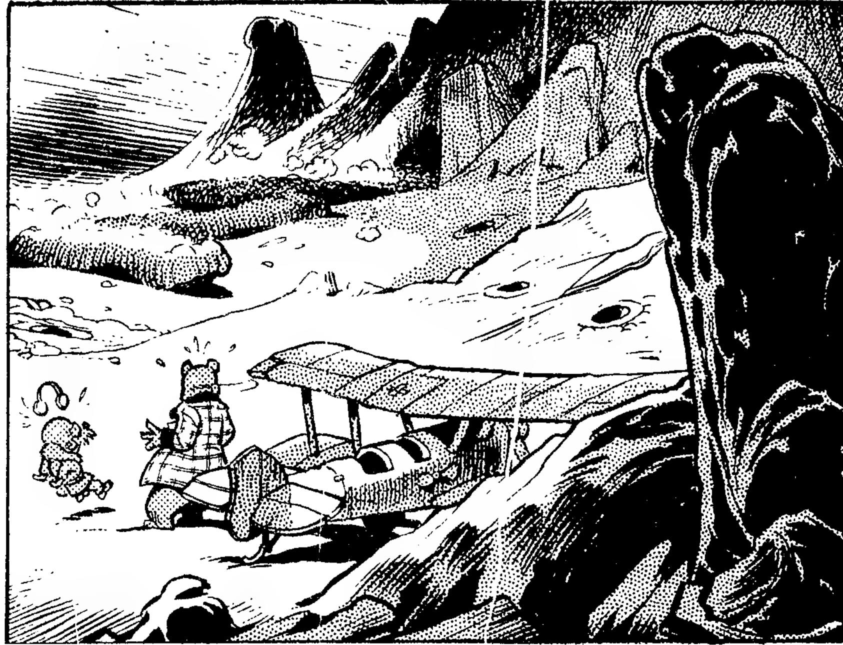
‘Voorzichtig!’ riep heer Ollie uitstappend. ‘Er zitten gevoelige instrumenten in om de trilling van de grond te meten. En denk om de sijsjeslijm en het slakkenzout. Waar is mijn verrekijker? Ik...’ Hij zweeg plotseling en hief luisterend het hoofd op.

‘Vreemd’, sprak hij. ‘Ik hoor iets. Een soort geborrel. Zou het de wind zijn?’

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5252 De matroos Waaikant keek niet lang naar het monster; hij stiet een kreet uit en zette het op een lopen, terwijl hij Tom Poes voorttrok in de richting van een rotspartij.

Zijn schrik valt te begrijpen, want het beest dat uit de spelonk naar buiten kroop, was niet prettig om aan te zien. Zijn vormloos lijf was geheel bedekt met knobbels; ogen of een mond scheen het niet te hebben, doch onder het gaan stiet het een grommend en borrelend geluid uit, dat akelig was om te horen.

Heer Bommel was helemaal opgehouden met het rangschikken van zijn bagage en keek verontrust rond.

'We krijgen onweer', sprak hij. 'Het rommelt in de verte — en de lucht betrekt. De grond dreunt trouwens ook al, als u begrijpt wat ik bedoel. Waar is mijn paraplu?'

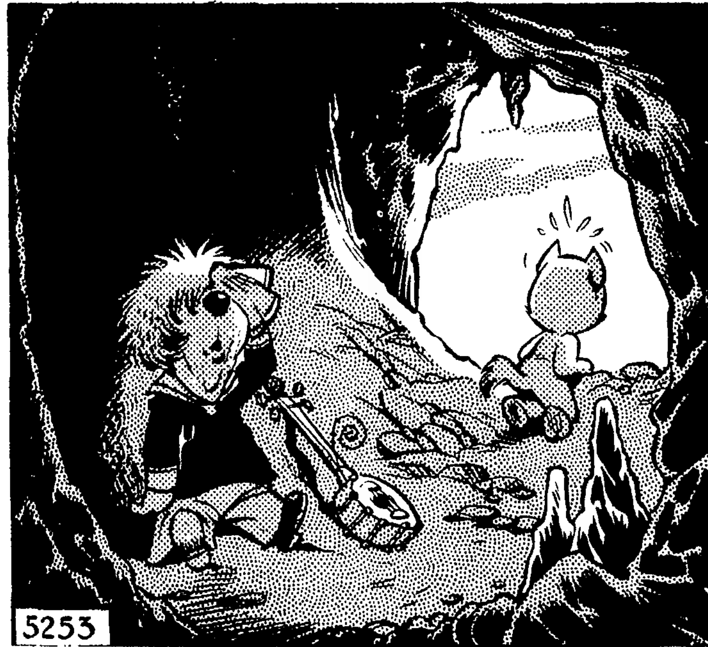
De piloot antwoordde niet. Hij staarde klappertandend naar de dichtstbijzijnde heuvelrug en toen heer Ollie zijn blik volgde, zag hij een grauwe vorm, die met grote snelheid naderkronkelde. De ervaren reiziger begreep onmiddellijk welk gevaar hier dreigde.

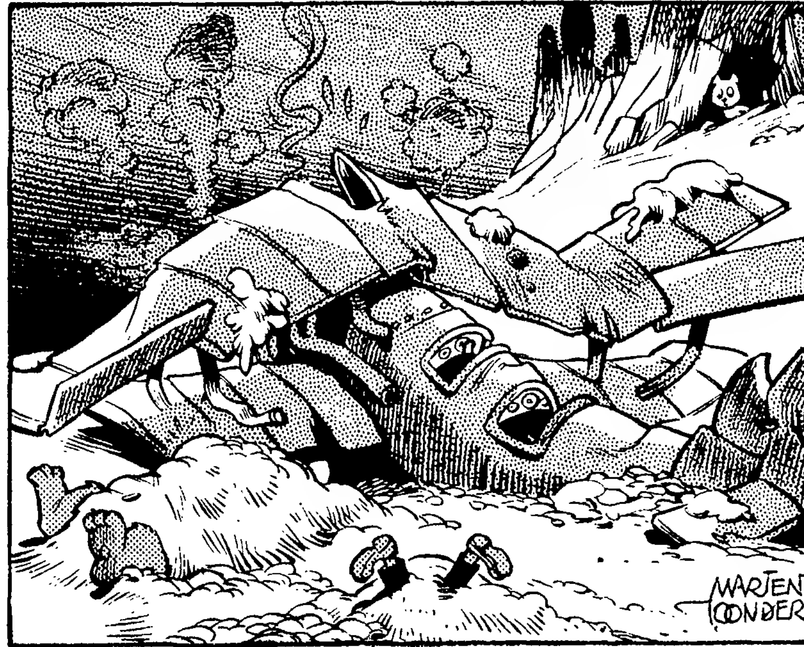
'Help!' riep hij met overslaande stem. 'D-daar is Trotrotteltrom! Tom Poes! Help! Ik ben gekomen om je te redden, Tom Poes! W-waar ben je?'

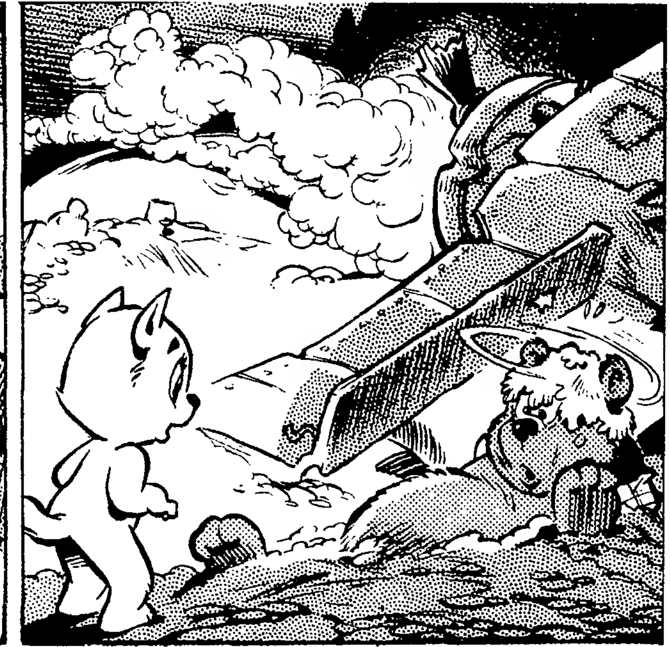
Zijn piepend geluid werd voortgedragen op de wind, maar het ging verloren in het aanzwellende gegrom van het monster.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5253 Kornelis Waaikant was een kleine grot ingevlucht en daar zat hij nu, bleek en bevend, tegen de rotswand geleund. Het was duidelijk, dat er van hem geen hulp te verwachten viel en Tom Poes liet hem dan ook zitten om bij de ingang van de spelonk naar buiten te kunnen kijken.

De vlakte lag daar weer kaal en verlaten, maar tot zijn schrik werd hij een kleine vliegmachine gewaar, die door een ramp getroffen scheen te zijn. Het toestelletje lag verpletterd tussen de steenmassa's en enigszins terzijde verhieven zich twee aardhopen, waaruit lichaamsdelen staken.

'Dat heeft het monster gedaan', dacht Tom Poes. 'De machine moet precies in de baan van het ondier hebben gelegen! Het ziet er niet best uit voor de inzittenden...'

Voorzichtig kroop hij naar buiten — en toen hij zag, dat het monster zich grommend en kronkelend in de richting van de stad verwijderde, rende hij naar de plaats van de ramp. Zo vlug hij kon, begon hij de stenen en de aarde van het dichtstbijzijnde heuveltje weg te werken en al spoedig bracht hij zodoende een van de luchtreizigers aan het daglicht.

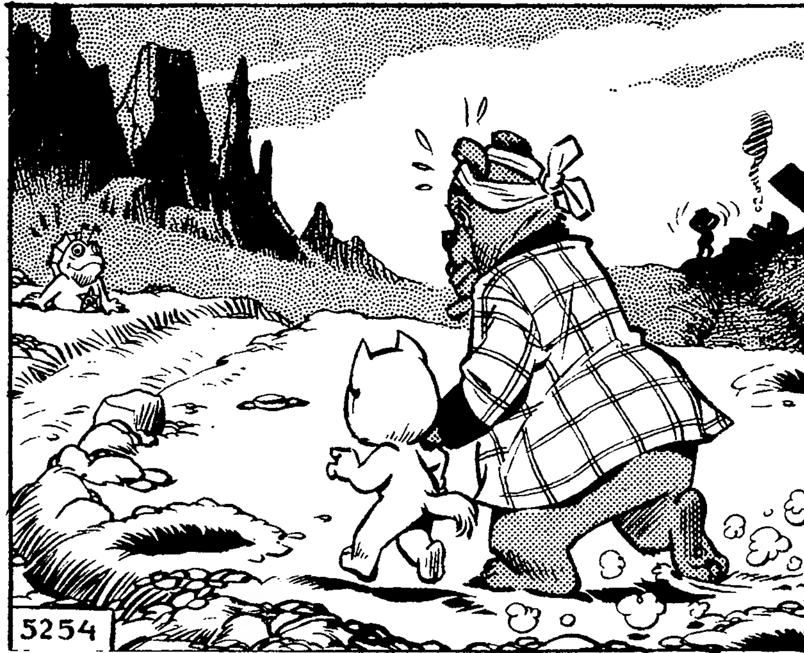
'Heer Ollie!' riep hij verbaasd uit. 'Bent u hier? Hebt u zich pijn gedaan? Wat is er gebeurd?'

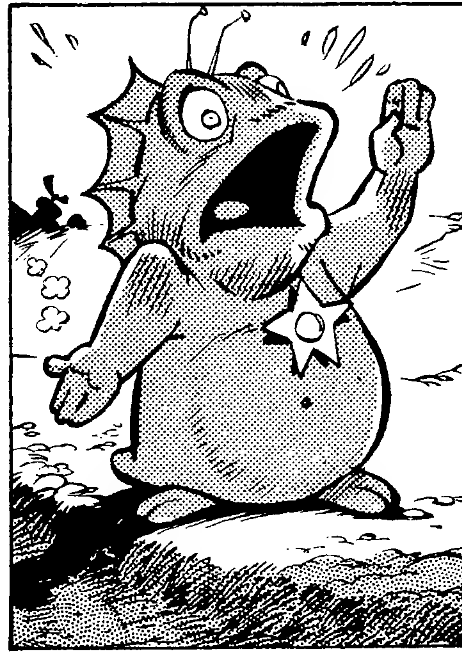
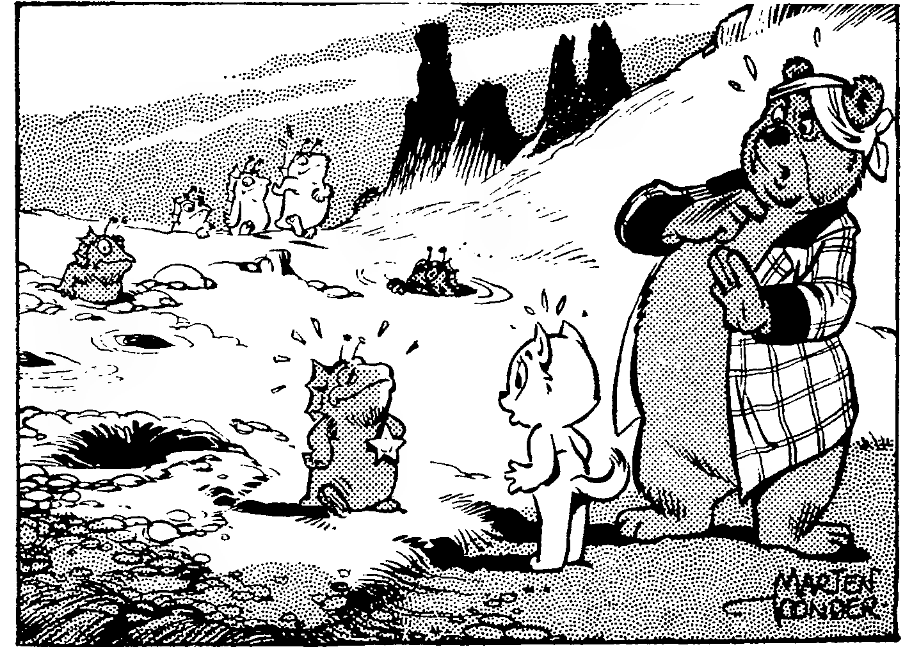
'Prl vloomtwah!' prevelde heer Ollie wezenloos. Hij blies wat stof en steentjes uit en richtte zich moeilijk op.

'Twast monster', sprak hij met zwakke stem. 'Ben aangevallen... oempf! Ooh... Overal gekneusd, jonge vriend... Gebroken, vrees ik. Maar wees niet bang; ben gekomen om je te redden.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5254 Tom Poes bevrijdde nu ook de piloot van het verbrijzelde vliegtuig. Maar omdat deze weigerde zijn toestel in de steek te laten, trok hij alleen met heer Ollie in de richting waarin het monster verdwenen was.

'Het was vreselijk', sprak de laatste met zwakke stem. 'De draak kwam brullend op me af, jonge vriend. Hij moet geweten hebben, dat ik hem onschadelijk wilde maken, want voor ik het wist, had hij mijn wapens en instrumenten vernietigd. Mijn microscoop, mijn sterrekijker en mijn paraplu — alles is weg. Natuurlijk heb ik me verdedigd, maar zelfs mijn reuzenkrachten waren niet voldoende. Het woeden van het monster is vreselijk!'

Tom Poes knikte begrijpend, maar voor hij iets kon zeggen, werd zijn aandacht getrokken door een trot, die uit zijn vluchtgat klom en hen naderde.

'Halt!' riep het ventje reeds van verre. 'Ik ben veldwachter Laris Trot. Het monster heeft hier gelopen; dat zie ik aan het spoor. Alles eromheen is plat. Ja, ja. Niets is bestendig; alleen het monster Trotteldrom wandelt in eeuwigheid. En jullie? Zijn jullie soms medeplichtigen van het ondier?'

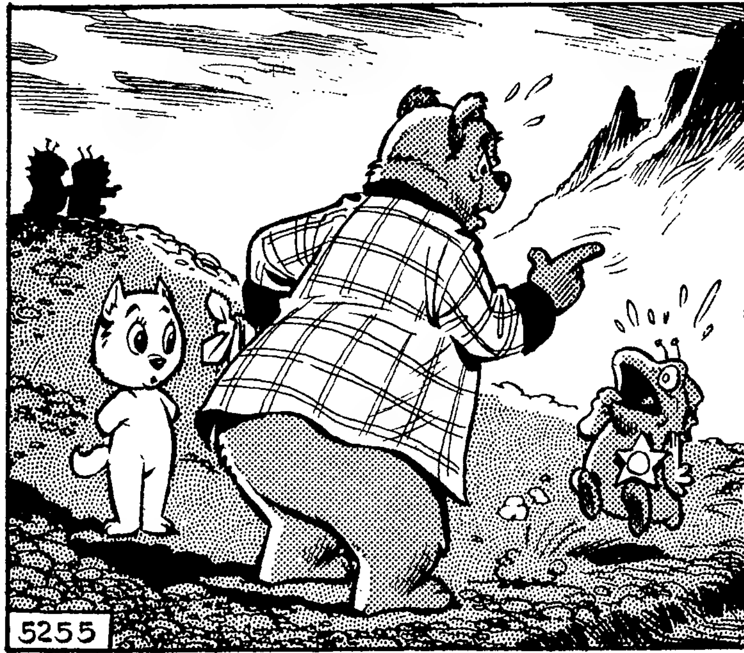
Deze woorden troffen heer Ollie onaangenaam.

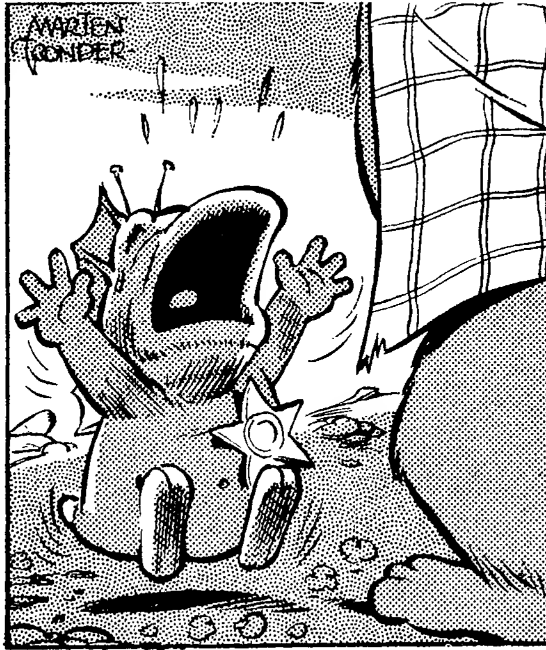
'Medeplichtigen?!' riep hij uit. 'Integendeel! Kosten noch moeite heb ik gespaard om hierheen te komen en het monster te gaan bestrijden. Het heeft mijn vliegtuig verwoest en mijn instrumenten vertrapt. Maar wees gerust; ik zal het onschadelijk maken.'

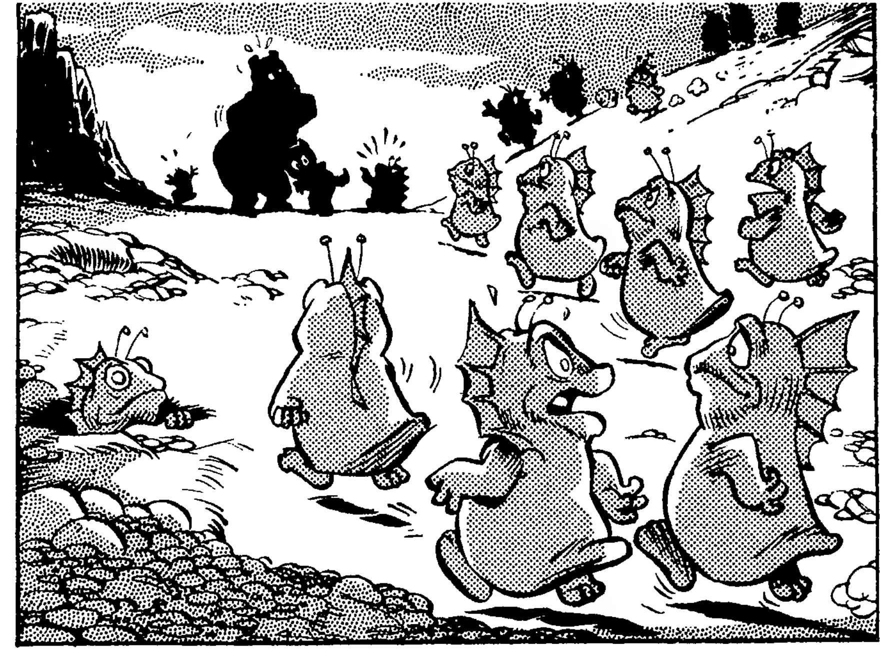
'Zo', hernam de veldwachter. 'Zal je dat? Mag ik dan je jachtvergunning eens even zien?'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5255 'Ik ken je slag', sprak de veldwachter. 'Je bent zeker een journalist, hè? Ja, ja, hier mooie praatjes houden en dan in je eigen land lelijke stukjes schrijven over ons eiland. Alleen omdat we een beetje last hebben van een monster. Zo gaat onze handel naar de maan. Maar dat nemen we niet. We zijn geen achterlijk eiland, vreemdeling. We zijn vóórgeraakt!'

'Zo!' riep heer Ollie toornig uit. 'Als u voorgeraakt bent, moet u uw manieren eens nakijken, heer Trot! Ik heb mijn leven gewaagd om u te hulp te snellen en ik duld geen verdachtmakingen! Ik zal mij over u beklagen!'

Deze fiere woorden hadden een onverwachte uitwerking. De aangesprokene liet zich op de grond vallen en barstte in een luid hulpgeschrei uit.

Nu verschenen er allerwegen inboorlingen uit de vluchtgaten. Sommigen snelden toe over een heuvelrug en anderen naderden vanuit de stad. Al spoedig bevond heer Bommel zich dan ook te midden van een groeiende menigte trotten, die de eens zo verlaten vlakte vulde.

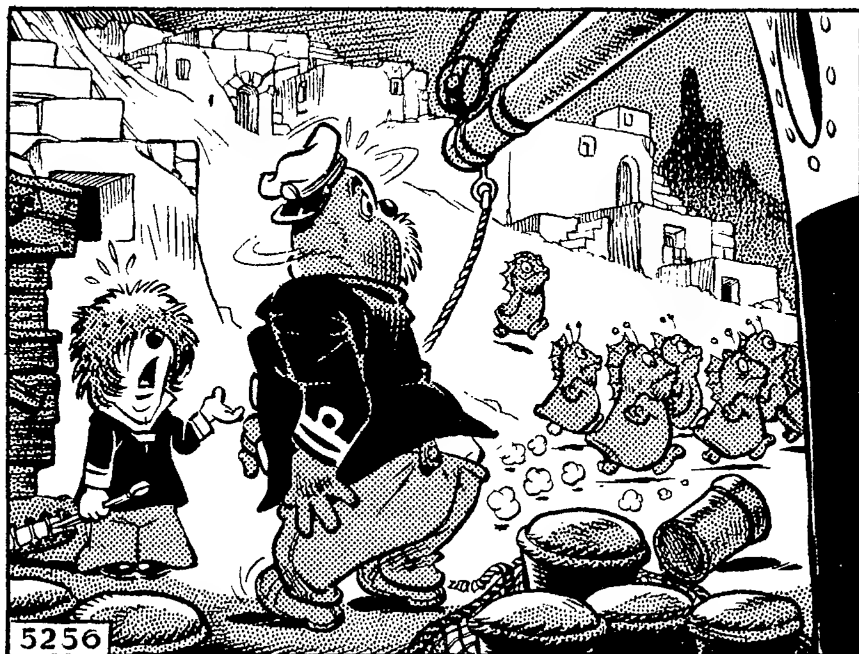
'Help!' riep de veldwachter met overslaande stem. 'Ze willen me kwaad doen!'

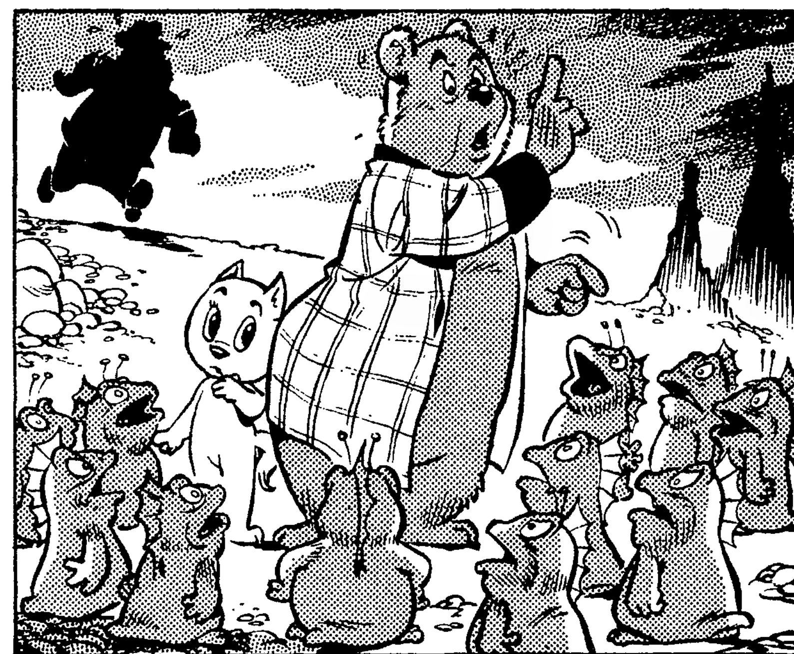
'Het is treurig', sprak een bejaarde trot tot zijn metgezel. 'Alsof we al geen last genoeg hebben met ons monster. Nu worden we ook al belaagd door vreemdelingen.'

'Het is erg', gaf de ander toe. 'Ze hebben Laris aangevallen. Ik zag, dat die dikke hem een duw gaf. Maar we zullen hem leren, dat zoiets niet kan in een voorgeraakt land!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5256 De lichtmatroos Kornelis Waaikant had in de gebeslotenheid van de grot gewacht, totdat het monster rommelend en dreunend in de verte verdwenen was. Pas geruime tijd daarna had hij genoeg moed verzameld om zich naar de stad te begeven, waar de Albatros aan de kade lag.

Kapitein Wal Rus luisterde slechts half naar zijn verhaal, toen hij zich meldde. Het was duidelijk, dat de gezagvoerder gestoord werd door het gedrag van de bootwerkers. Geen wonder, in plaats van ijverig voort te gaan met laden, wierpen de ventjes eensgezind het werk neer en verlieten op een drafje het terrein.

'Dat loopt de spuigaten uit!' riep Wal Rus verbolgen.

'Ja', gaf de matroos toe. 'Zo is het maar net, kapitein! Alle snaren van mijn banjo zijn gesprongen. Van de zenuwen, weet u? En dat monster is ook op mijn stem geslagen. Helemaal schor van de emotie, kapitein!'

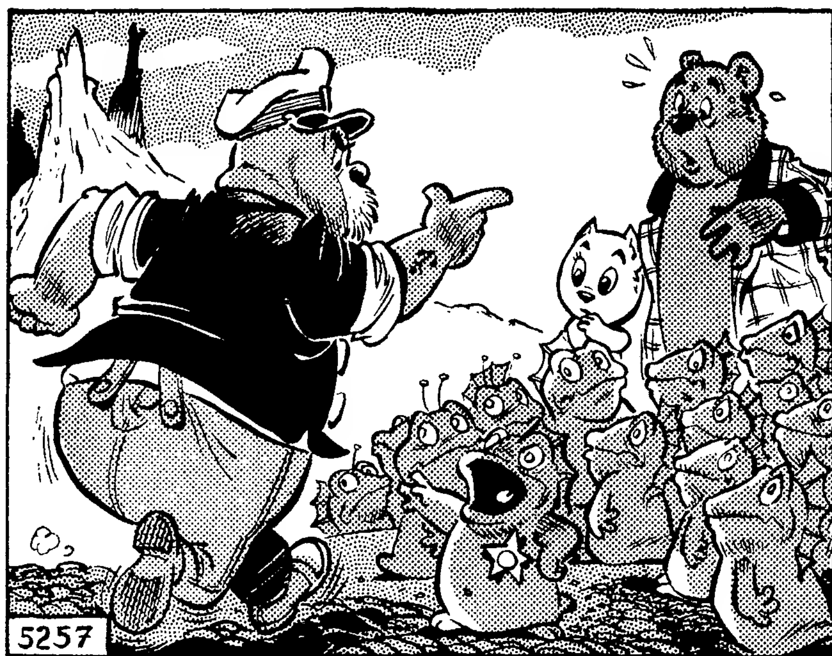
'Zever niet!' loeide de gezagvoerder. 'Wat kan mij jouw overgehaalde zenuwenstem schelen, meneer? Eerst heeft die worm de helft van de lading verpieterd en nu hollen die trottige landkrabben ertussenuit. Maar ik zal ze! Ik moet mijn trottelnoten aan boord hebben voor het avond is!'

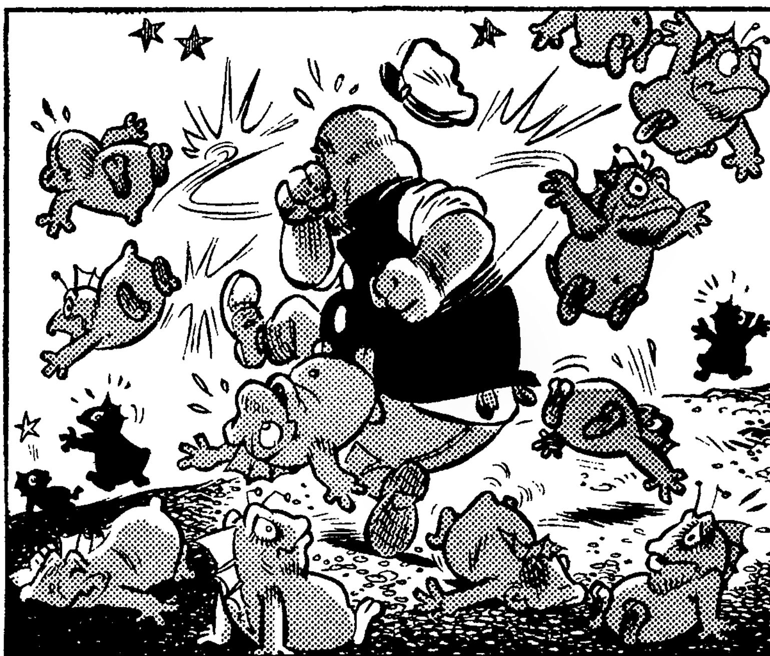
Zo sprekende rolde hij zijn mouwen op en spoedde zich achter de voortjachtende trotten aan om ze op hun plicht te wijzen. Hij hoefde niet ver te lopen, want even buiten de stad trof hij de menigte aan, die om heer Ollie en Tom Poes samendromde.

'Ik heb jullie veldwachter niet aangevallen', hoorde hij de eerstgenoemde reeds van verre roepen.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5257 ‘Het is onzin! Ik heb niets gedaan! Zeg nu zelf, jonge vriend!’

‘Zwijg!’ sprak de veldwachter streng. ‘Dit hier zijn allemaal rechtschapen trotten en ze verklaren allemaal, dat je mij hebt aangevallen! De meerderheid heeft altijd gelijk en daarom is het dus zo!’

‘Het is waar!’ riepen de omstanders. ‘We hebben het zelf gezien.

Trouwens, jullie zijn vreemdelingen!’

De menigte begon op te dringen, maar op dat moment bonkte kapitein Wal Rus met grote snelheid nader.

‘Overgehaalde landgarnalen!’ riep hij uit. ‘Hier lolletjes maken, terwijl mijn trottelnoten vóór vanavond in ruim drie moeten zitten. Als de weerlicht aan het werk, anders zal ik je eens laten zien wie hier gelijk heeft!’

Hij wachtte niet totdat zijn woorden ingezonken waren, maar voegde meteen de daad bij het woord, en gedurende enige tijd was het terrein gevuld met zich voorthaastende of rondfladderende trotten.

‘Ziezo, dat is dat’, sprak de gezagvoerder ten slotte. Hij zette zijn pet recht, plaatste zijn handen in de zijden en keek grimmig rond. ‘Iemand nog iets?’

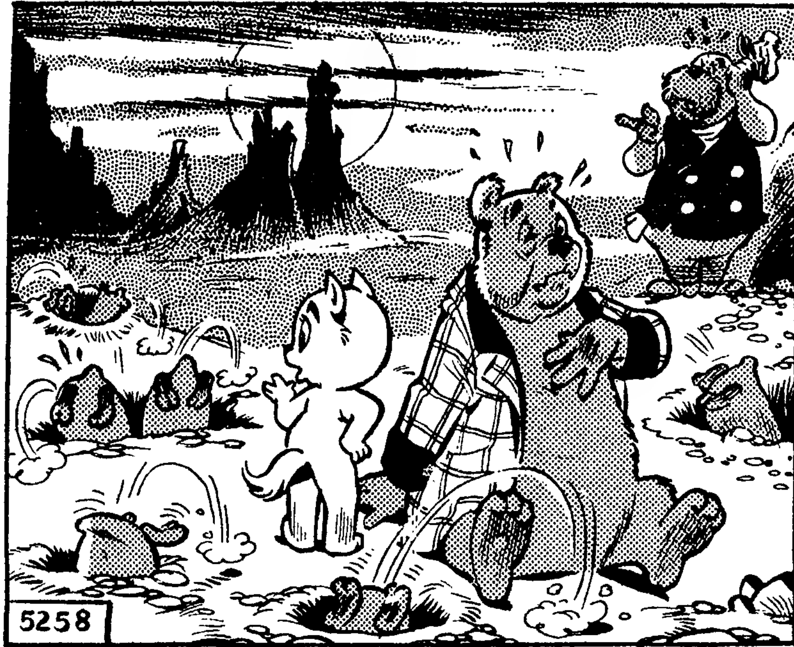
‘N-nee, dat niet’, zei veldwachter Laris, naar voren tredend. ‘Het is in orde, u kunt gaan.’

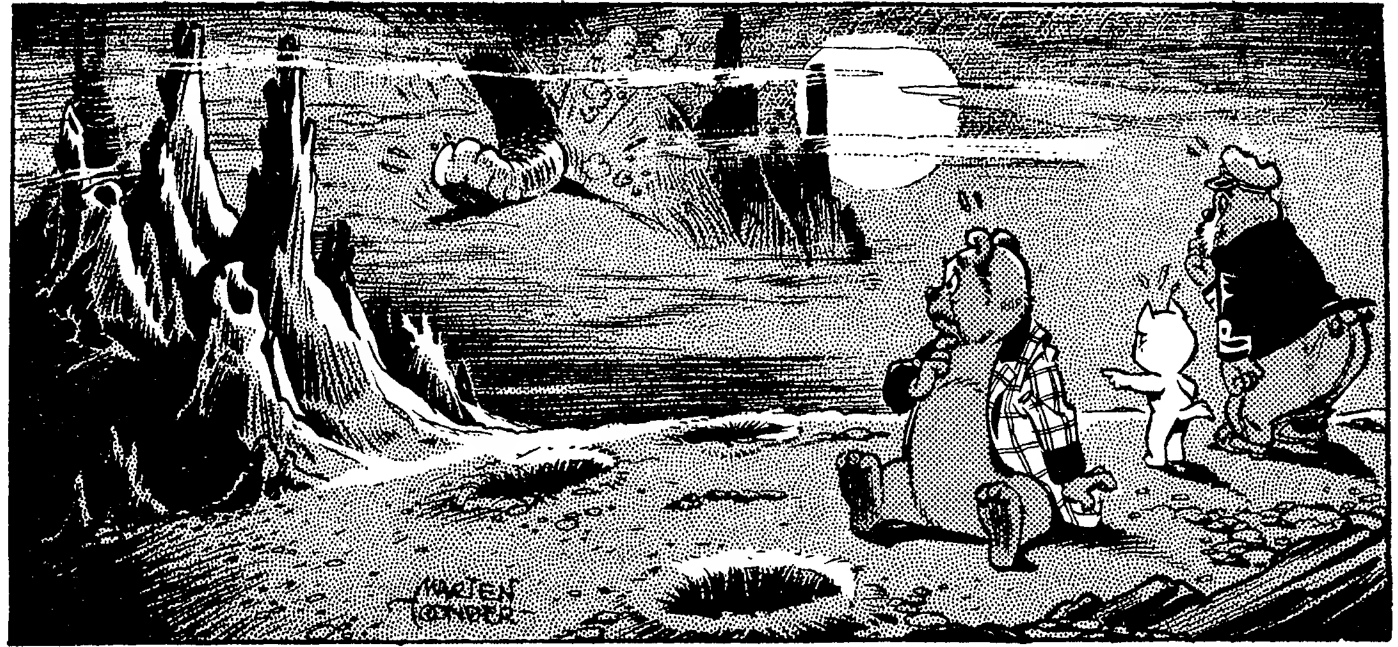
‘Zo’, hernam de zeerob. ‘Kan ik, huh? En wat zegt de meerderheid nu?’

‘De meerderheid zegt, dat de vreemdelingen onschuldig zijn’, verklaarde de ander. Hij wierp een blik in het rond en liet angstig zijn stem dalen. ‘Maar er is iets anders’, prevelde hij. ‘Ik heb een akelig voorgevoel! Er gaat iets gebeuren; iets ergs!’

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5258 'Wat is dat voor onzin?' vroeg Wal Rus ontstemd. 'Een akelig voorgevoel? Wat bedoel je eigenlijk?'

'Er gaat iets ergs gebeuren!' herhaalde de veldwachter — en met deze woorden sprong hij in een vluchtgat en verdween uit het gezicht.

De gezagvoerder keek hem onthutst na. Eerst nu viel het hem op, dat de menigte, die zich enkele ogenblikken geleden nog over de vlakte bewogen had, bezig was weer in de grond te verdwijnen.

'Weg wezen!' hoorde hij roepen. 'Het monster komt opnieuw!'

De kreten, die ijl uit de bodem opstegen, verstierven snel en een doodse stilte daalde nu over het landschap neer.

'Wat heb ik nou aan mijn ketting hangen?' prevelde de zeerob, wie het vreemd te moede werd. Er was echter niemand meer die hem antwoord gaf. Achter hem ging de zon bloedrood in een mistbank onder en voor hem, tussen de vluchtgaten, zat heer Bommel met een zenuwtrek.

'M-monster k-komt', sprak deze zacht voor zich heen. 'Ze v-voelen wanneer dat gebeuren gaat; de trotten!'

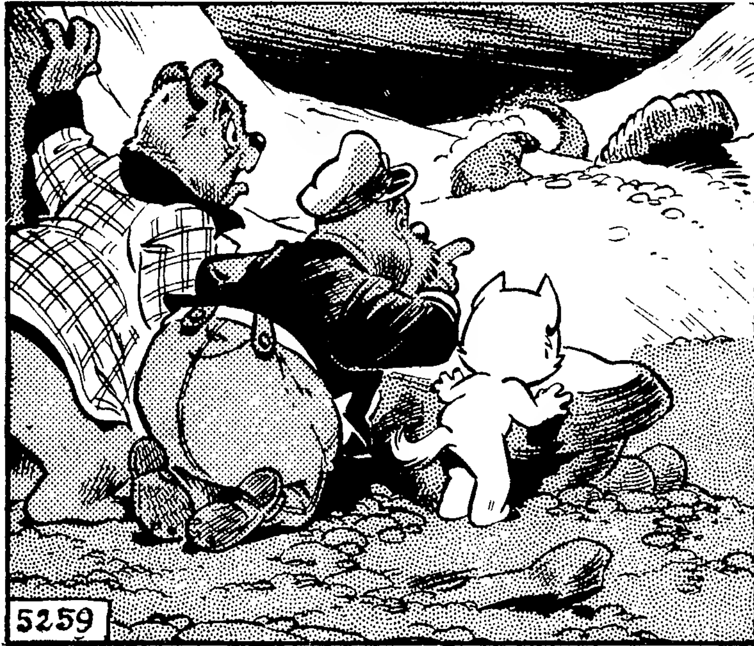
'Ja, dat is waar', zei Tom Poes. 'Ik heb het vanmorgen al meegemaakt en toen kwam het uit die grot.'

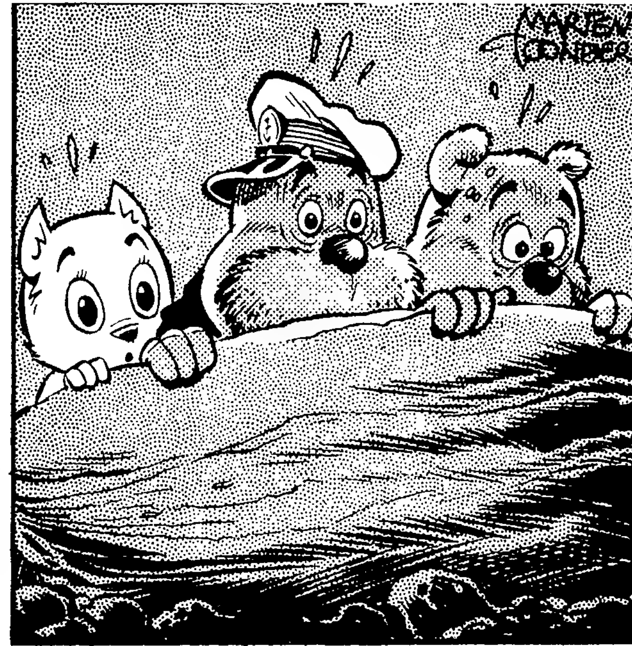
Hij draaide zich om en wees op de spelonk, die zwart in de bergwand achter hen gaapte. Daar scheen de volle maan door de nevels, vreemde schaduwen in het dal werpend — en in het bleke licht werd een brede, platte kop zichtbaar, die langzaam naar buiten kroop en zich wat oprichtte als om de lucht op te snuiven.

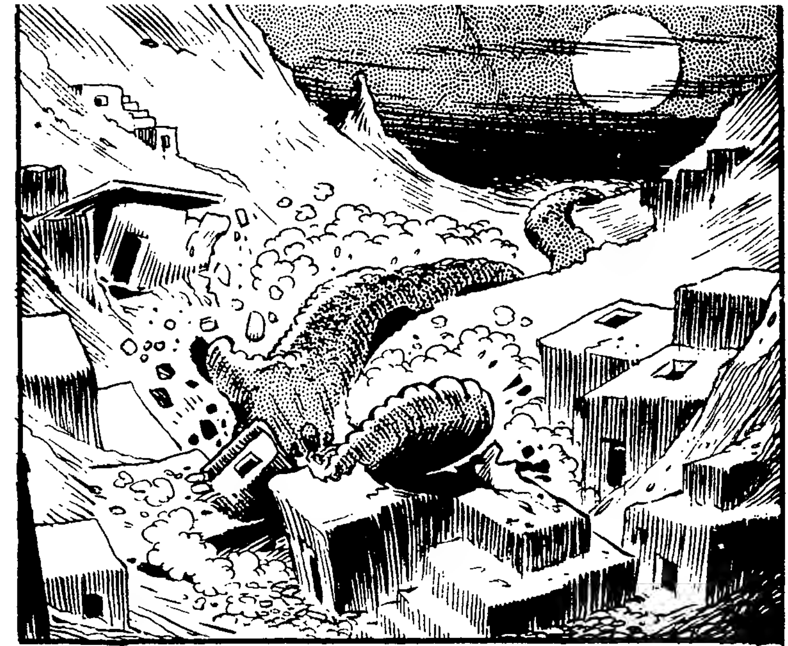
'Het monster!' riep Tom Poes. 'Vlug! We moeten een schuilplaats zoeken!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5259 Voorafgegaan door heer Ollie snelden ze naar een zwaar rotsblok dat enigszins terzijde tegen een heuvel lag en verborgen zich erachter.

'Het komt hierheen!' riep heer Bommel met overslaande stem. 'Het zoekt mij, d-dat voel ik! W-we moeten verder, bedoel ik. L-laat me er langs!'

'Zet je misthoorn af, Stommel!' gromde Wal Rus. 'Wees stil en laat je zakken. Er is een kans dat het aan stuurboord passeert.'

Zo sprekende drukte hij heer Ollie naar beneden en hield hem daar vast, terwijl hij zelf voorzichtig over de rand gluurde. De grond begon te dreunen en het grommende, borrelende geluid dat het ondier onder het gaan placht uit te stoten, werd sterker. Maar de kapitein had gelijk gehad; het passeerde op vrij grote afstand zonder aandacht aan de vluchtelingen te schenken.

'Het is me een lelijkerd', prevelde de gezagvoerder. 'Herinnert me aan de zeeslang die ik eens bij Kaap Hoorn heb gezien. Maar die had ogen.'

'Deze misschien ook wel', zei Tom Poes. 'Kleine, die je op zo'n afstand niet zien kunt.'

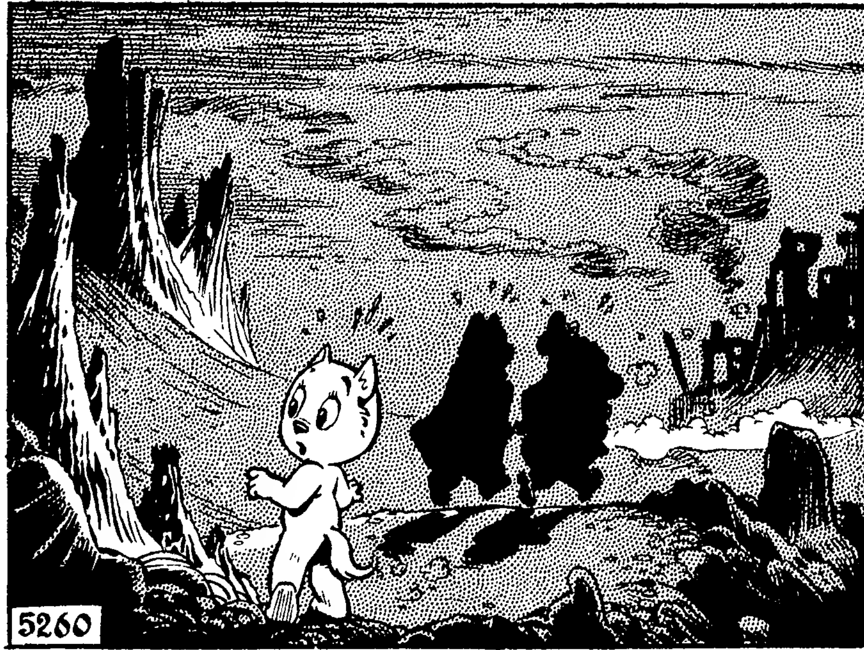
'Bah!' hernam de ander. 'Wat kunnen mij zijn oogjes schelen! Het mormel zwalkt naar de stad, meneer - en dat betekent, dat de rest van mijn lading naar de schollen gaat!'

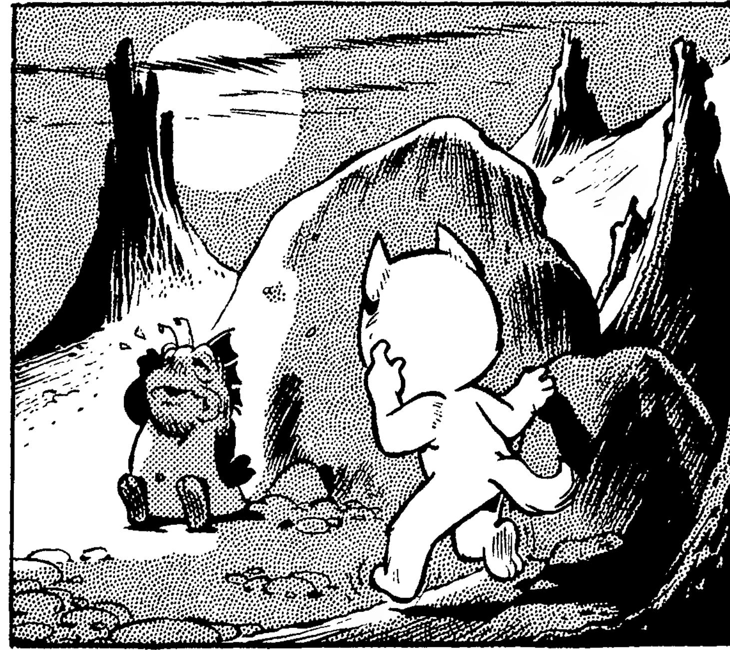
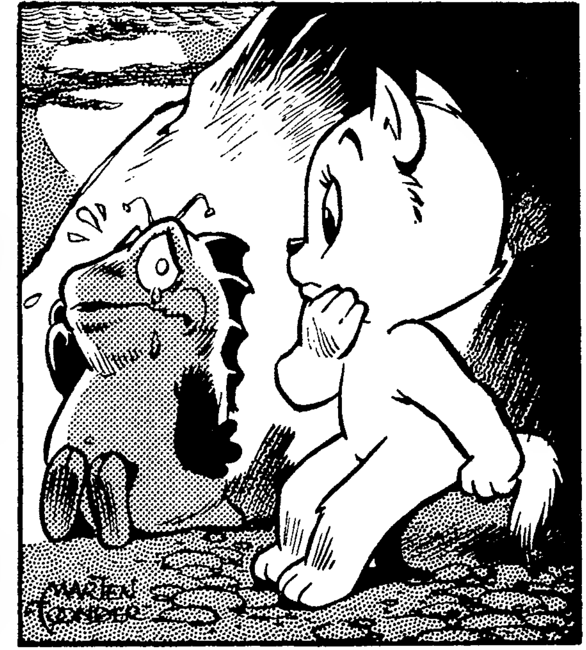
Daar zag het wel naar uit. Het monster Trotteldrom kronkelde zich opnieuw met groot geweld door de straten van het verlaten stadje; dit keer alles verwoestend wat het op zijn weg vond. Van tijd tot tijd hield het even halt om een bouwwerk te slopen en soms ontsproot er plotseling een arm aan zijn vormloos lijf, die een opzijstaand perceel met de grond gelijk maakte.

Het oude Trottel-gezegde 'Het woeden van het monster is vreselijk', was maar al te waar.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5260 De vluchtelingen bleven achter het rotsblok verborgen, totdat de geluiden van het monster weggestorven waren. Toen kwamen ze bedrukt te voorschijn en gingen op weg naar de stad, die zwart en vervallen tegen de nachtlucht afstak, terwijl dichte stofwolken de sterren verduisterden.

'Dat ziet eruit naar zware averij', sprak kapitein Wal Rus ontstemd. 'Mijn lading is nu plat als een cent, wil ik wedden. Als dat gedrocht twee keer per dag gaat werken, is het slechte vaart, meneer!'

Hij kreeg geen antwoord, want heer Bommel, die naast hem ging, was te zeer geschokt door het gebeurde en Tom Poes liep wat achteraan om na te kunnen denken.

'Ik begrijp niet waar het monster gebleven is', dacht hij. 'Er is nog steeds geen trot te zien. Ze zitten dus nog in hun vluchtgaten. Eensgezind zijn ze wel, dat is zeker.'

Op dat moment hoorde hij plotseling een klagende stem achter een rots — en toen hij wat verbaasd ging kijken, zag hij een eenzame trot in het maanlicht zitten schreien.

'Wat is er?' vroeg Tom Poes. 'Heeft het monster je kwaad gedaan? Of is je huis verwoest?'

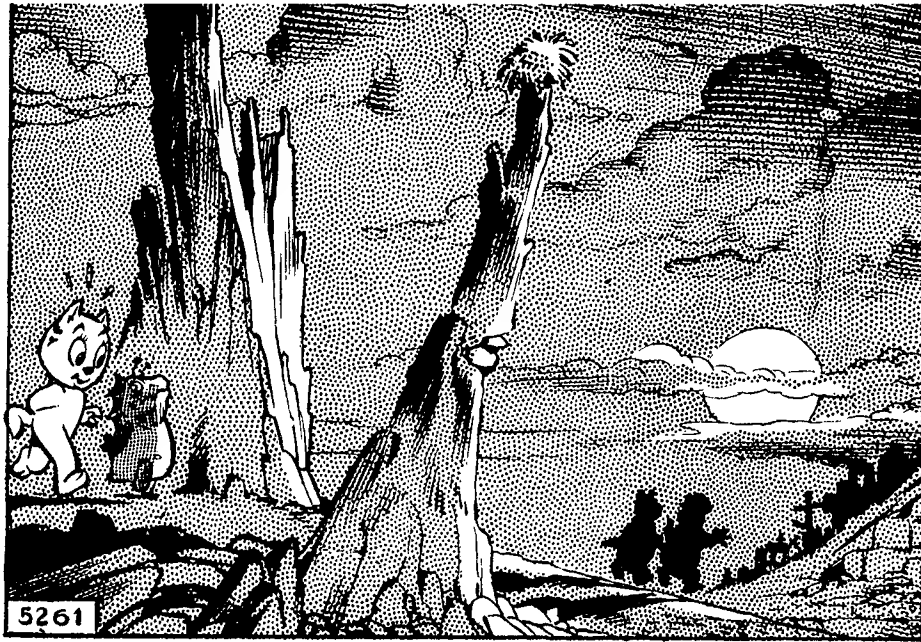
'N-nee,' stamelde het ventje, 'dat is het niet. Het zit veel dieper.'

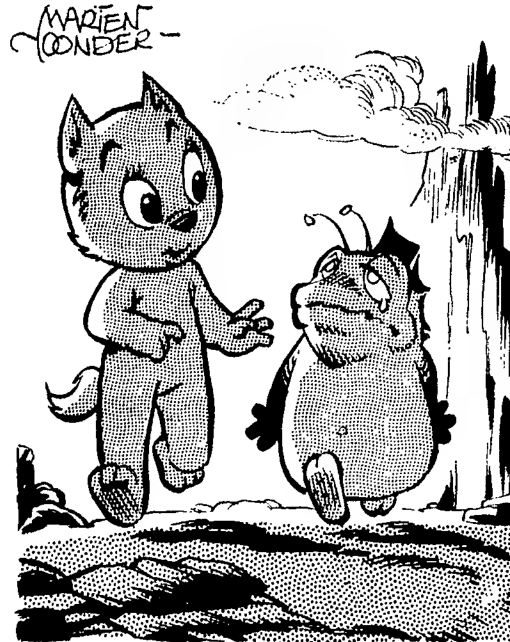
'Hm', hernam Tom Poes nadenkend. 'Dieper, hè? Wacht eens; waarom heb je je niet verscholen, zoals de anderen?'

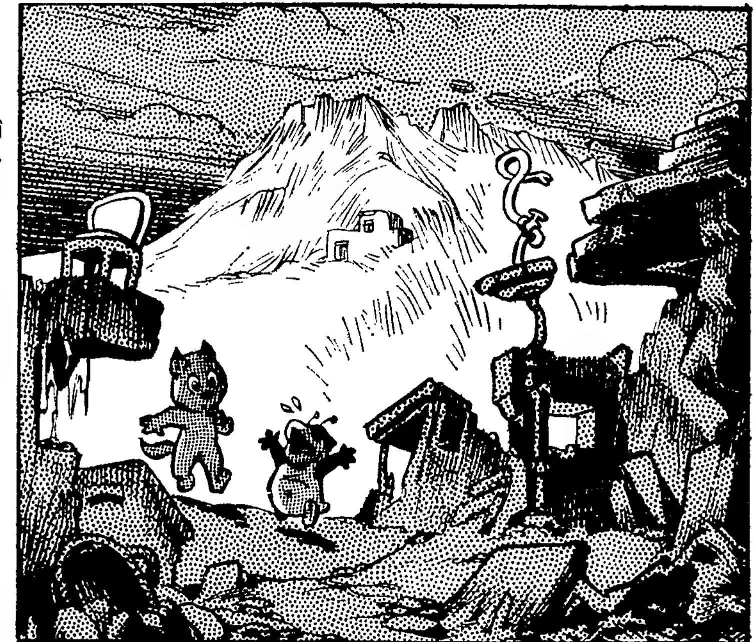
'D-dat is het juist!' riep de trot snikkend uit. 'De anderen voelen wanneer het monster zal komen. Maar ik voel niks. Ik ben niet normaal! Ik heb helemaal geen voorgevoel!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5261 Hij veegde zijn ogen af en stond op. Het was duidelijk, dat hij het prettig vond om eens te kunnen praten, want toen Tom Poes verder liep, volgde hij hem.

'Jij bent een vreemdeling', sprak hij. 'Je kunt dus niet begrijpen wat het is om niet te weten wat anderen denken. Nou, het is vreselijk hoor! Eén is geen, zeggen wij trotten altijd. Twee weten meer dan één — en alle trotten samen weten alles. Daarom zijn wij zo voorgeraakt op jullie, vreemdelingen.'

'Hm', zei Tom Poes.

'Maar ik', hernam het ventje, 'ik ben anders. Ik voel niet wat anderen voelen en ik weet niet wat anderen denken. En daarom weet ik niet wat ik denken moet! Ik weet niet, wat goed en wat slecht is en wat ik doen of laten moet.'

'Dat lijkt me onzin', zei Tom Poes. 'Je hebt zelf toch wel hersens? Nou dan!'

'Je begrijpt het niet', prevelde de trot. 'Wat heb ik eraan om iets te denken, wat de anderen niet denken? Dan heb ik toch altijd ongelijk?'

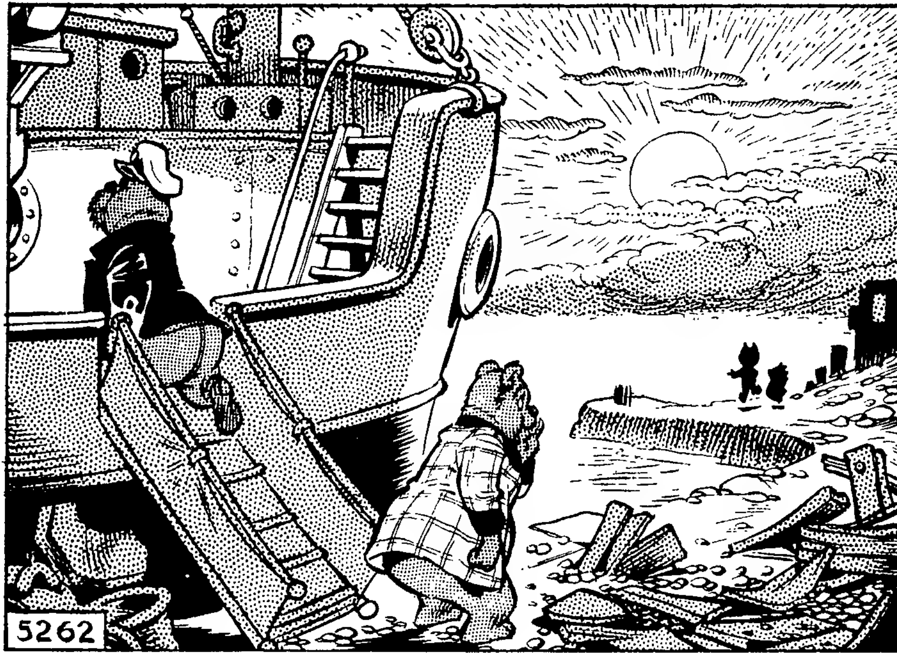
Hij zweeg en liep treurig voort in het spoor van vernieling, dat het monster had achtergelaten.

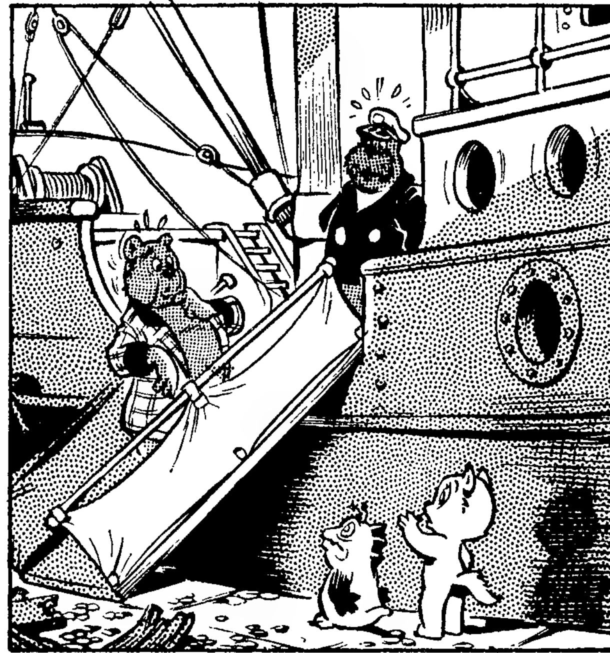
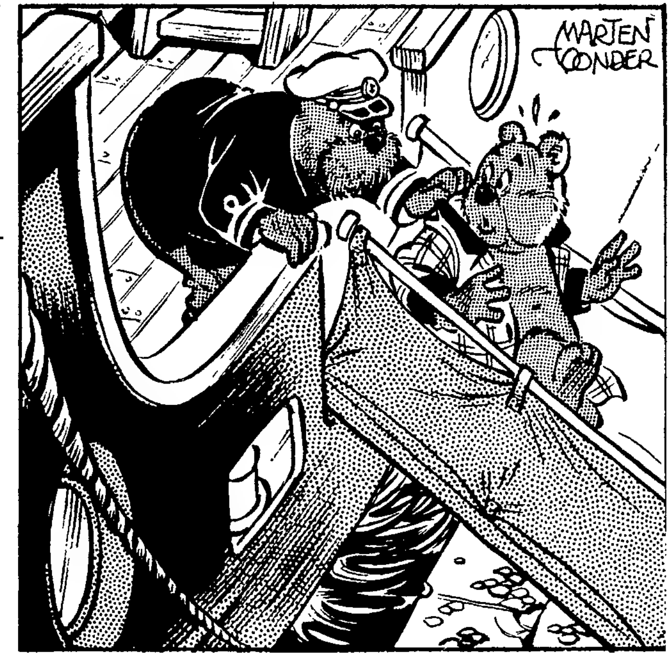
'Wat een ruïnes!' riep Tom Poes uit. 'Het is dit keer wel heel erg, niet?'

'Erg?' herhaalde zijn metgezel opschrikkend. 'Ach, we zijn eraan gewend. Niets is blijvend, alleen het monster Trotteldrom wandelt in eeuwigheid. Zo blijft er werk! Nee, erg is het alleen maar om er niet bij te horen.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5262 Wal Rus stapte gemelijk langs de verwoeste gebouwen aan de havenkant. Hij had een blik geworpen op de uit elkaar geslagen kratten en manden die zijn lading hadden bevat, en hij had genoeg gezien.

'We gaan varen', sprak hij, terwijl hij de loopplank beklom. 'Die trotten mogen puree maken van hun platgetrapte noten. Maar ik wil hier weg wezen, voordat die uitgegroeide worm mijn goede schuit tot prak verwerkt. Kom aan boord, als je mee wilt, Bobbels!'

'Maar mijn bagage!' zei heer Ollie opschrikkend. 'Ik bedoel: de vliegmachine... de piloot bedoel ik... Ik was van plan... Mijn plicht, als u begrijpt wat ik bedoel...'

Zijn stem verstierf en met een groeiende twijfel liet hij zijn blikken over de verlaten bouwvallen glijden. Toen nam hij, door beklemming bevangen, een besluit.

'Tom Poes!' riep hij. 'Schiet toch op! Loop een beetje door! De Albatros vertrekt!'

Met deze woorden beklom hij op zijn beurt de loopplank, maar Tom Poes volgde zijn voorbeeld niet. Hij bleef bij de trot op de kade staan en schudde het hoofd.

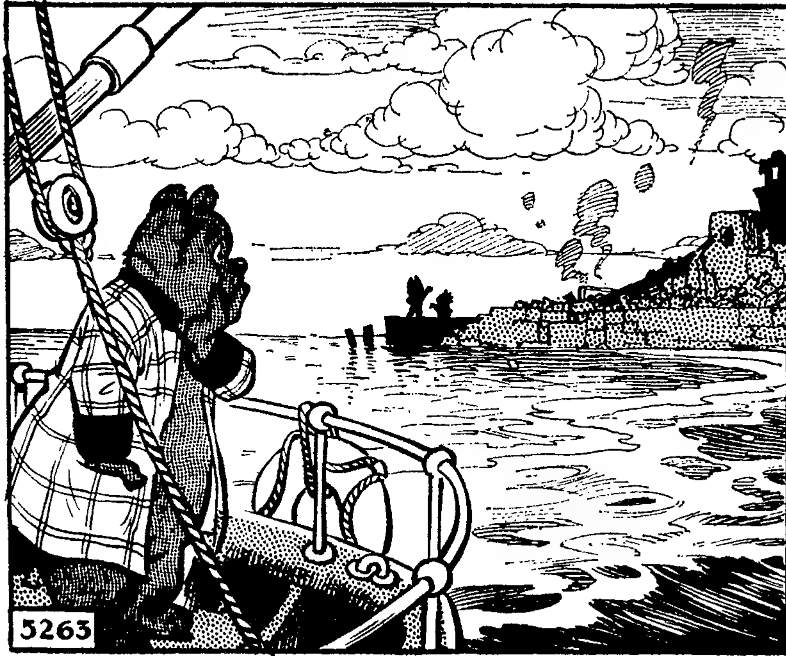
'Ik ga niet mee', zei hij. 'Ik wil proberen iets tegen dat ondier te doen. Vroeger hebben we er heel wat onschadelijk gemaakt, weet u nog wel?'

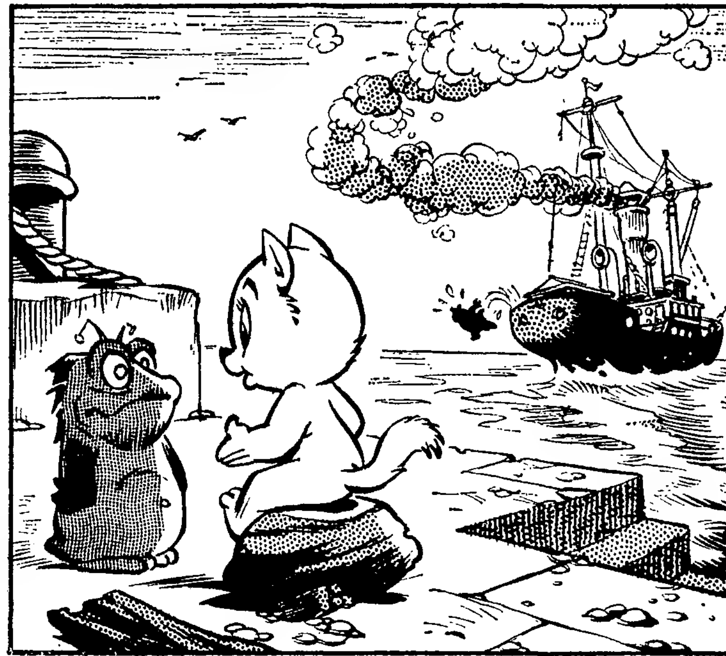
Heer Bommel keek hem getroffen aan. De woorden van zijn jonge vriend deden hem wankelen, maar voordat hij iets had kunnen zeggen, werd hij bij de kraag gegrepen en door de gezagvoerder aan dek getrokken.

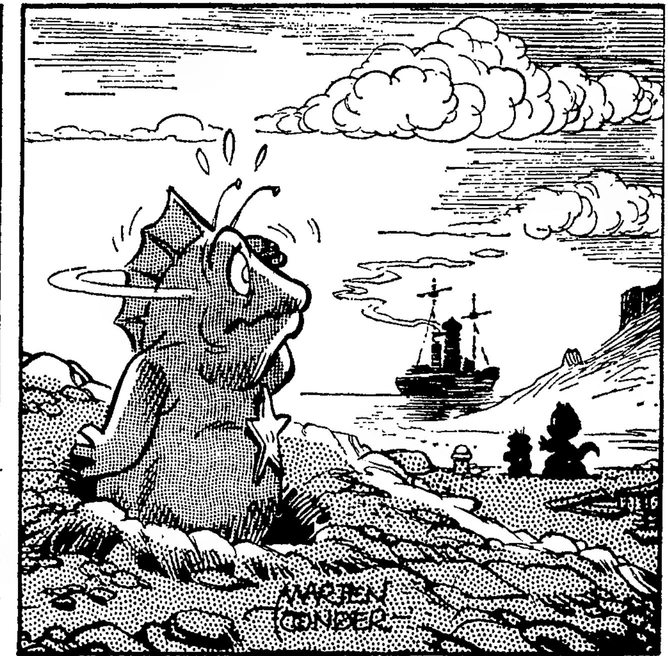
'Die overgehaalde landslang hangt me de gorgel uit!' riep deze ongeduldig. 'Ik heb genoeg van dit Trottel-eiland. We vertrekken, meneer!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5263 Zo verliet de Albatros de haven en koerste op volle kracht de baai uit. Heer Ollie stond op het achterdek en staarde in grote tweestrijd naar de kade, waar Tom Poes hem nawuifde.

'Hier vaar ik nu', sprak hij tot zichzelf. 'Een vluchtende heer. En dat terwijl ik kosten noch moeite gespaard heb om de jonge vriend te redden van de gevaren...'

Hij slikte moeilijk, toen de oceaandeining zich meester maakte van het goede schip — en hij greep de reling vast.

'Vroeger', hernam hij, 'vroeger draaide ik mijn hand niet om voor zo'n draak, al zeg ik het zelf. En wat zou mijn goede vader zeggen, wanneer hij me hier zag staan? 'Ollie, jongen', zou hij zeggen, 'een Bommel...''

Hij zweeg. Er verscheen een vastberaden trek op zijn gelaat en nadat hij diep adem had gehaald, sprong hij zonder zich verder te bedenken te water.

'Bommel heet ik. En geen Bobbels!' sprak hij, voordat hij in het schuim verdween.

Er was niemand die zijn verdwijning opmerkte. Aan boord had iedereen het te druk met het vertrek en op de kade was Tom Poes in gesprek met de ongelukkige trot, die Smoris bleek te heten.

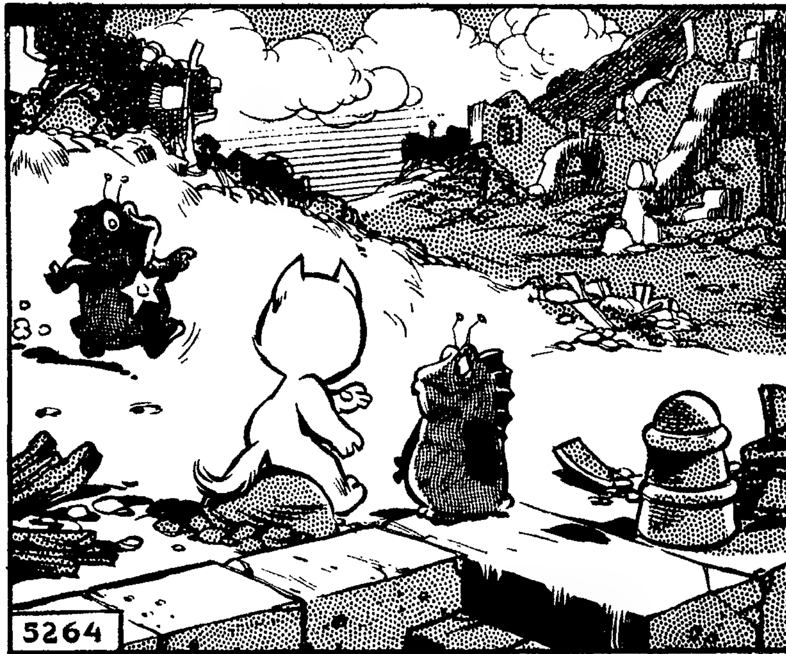
'Ziezo', zei hij. 'Nu heer Ollie weg is, zullen wij samen moeten proberen het monster onschadelijk te maken. Trouwens, dat beest is de oorzaak van al je moeilijkheden. Waarom weet ik niet precies, maar je zult zien, dat ik gelijk heb.'

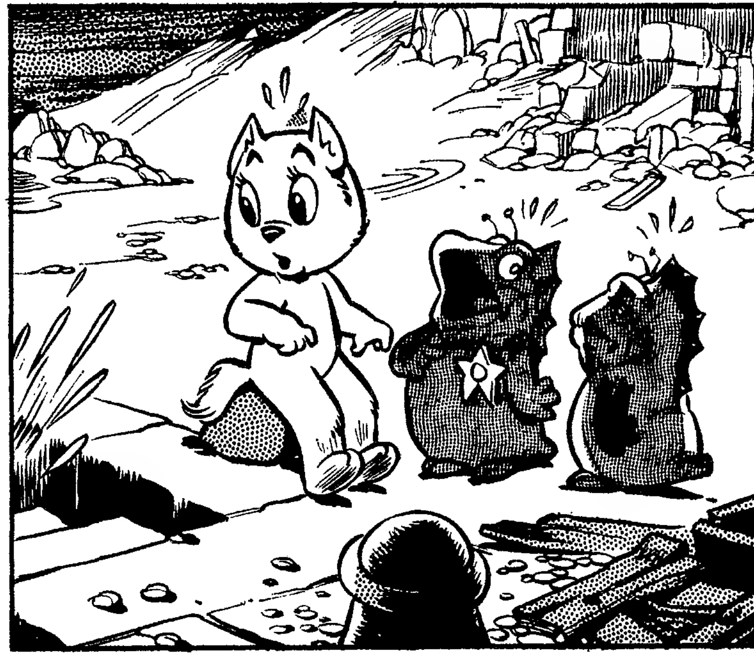
Op dat moment dook veldwachter Laris uit zijn vluchtgat omhoog en monsterde de omtrek.

'Alles plat', mompelde hij. 'En het schip is vertrokken, zonder de lading in te nemen, zie ik.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5264 'Wat is het hier stil', zei Tom Poes, terwijl hij wat bedrukt naar de bouwvallen keek. 'Waar zijn de andere trotten?'

'Die zijn nog in hun vluchtgaten', verklaarde Smoris. 'Het duurt altijd erg lang voordat ze weer te voorschijn komen, wanneer het monster gewoed heeft. Dat wachten is niks heerlijk, hoor! Al die tijd sta je maar alleen tussen het puin en je weet niet, wat je denken moet. Dan pas voel je wat het is om anders te zijn dan de anderen.'

'Het monster is weg', sprak de veldwachter. 'Dat is de hoofdzaak. Maar het heeft wel een bende gemaakt. Erger dan anders, zou ik menen.'

'Het is een ramp', zei Tom Poes. 'De halve stad is plat!'

'Daar gaat het mij niet om', hernam Laris. 'Zo'n stad bouwen we wel weer even op. We zijn tenslotte voorgeraakte bouwvakkers; hou dat even in de gaten. Maar het schip is weg!'

'Ja', mompelde Smoris terneergeslagen. 'Dat is erg, hè? Nu is onze handel kapot!'

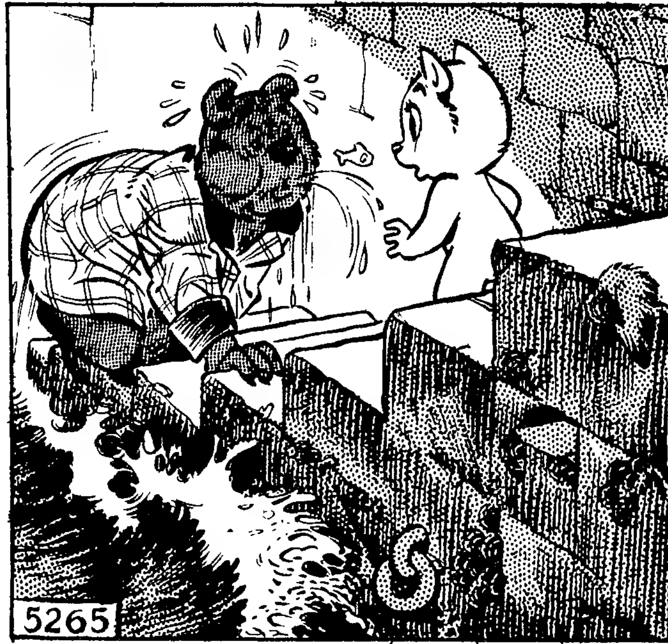
'Ja, nee, kijk eens even', riep de veldwachter uit. 'Zo ver ga ik niet! Ik weet nog niet of het erg is, want ik ben maar alleen. Jij hebt geen mening, Smoris! We moeten op de anderen wachten, voordat we een afgerond denkbeeld kunnen vormen.'

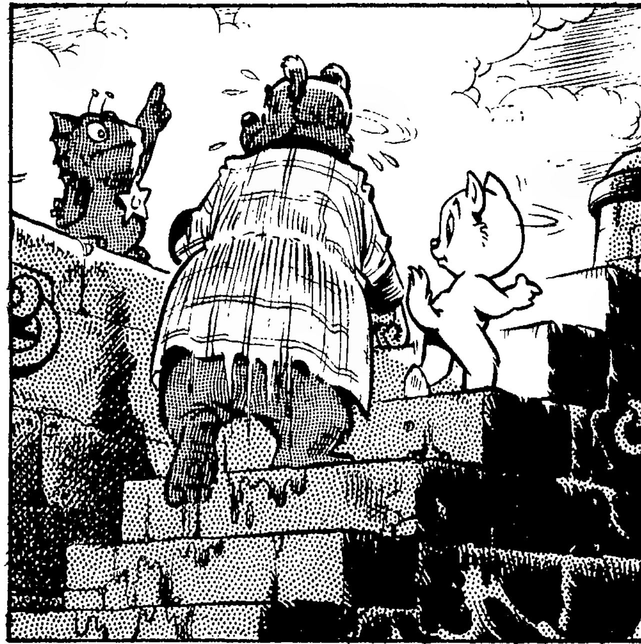
Tom Poes had geen belangstelling meer voor het gesprek. Zijn aandacht werd getrokken door een plassend geluid naast de kade en ook hoorde hij een vochtige stem zijn naam roepen.

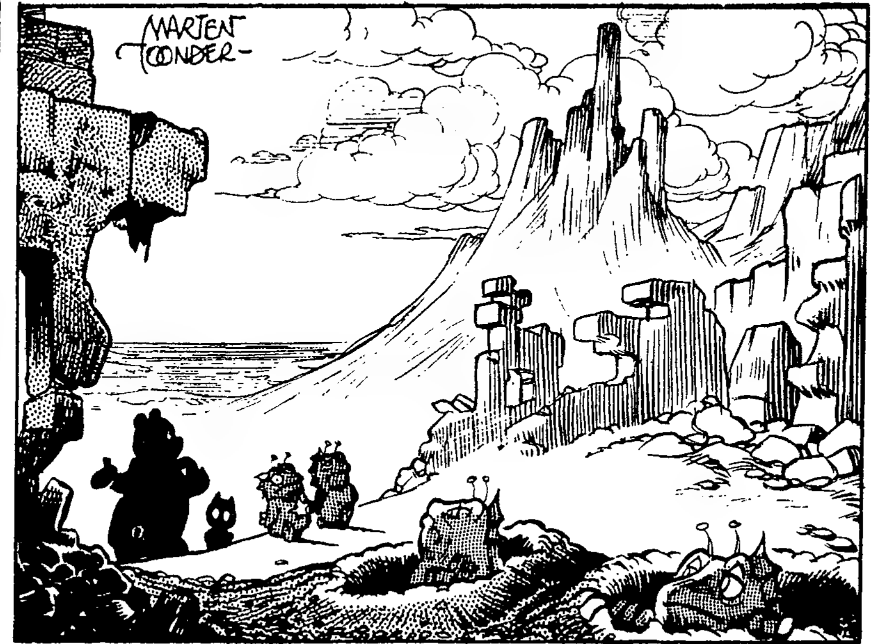
'Tjonge!', prevelde hij verrast. 'Als dat heer Ollie niet is!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5265 Hij haastte zich de trappen af die naar het water voerden, en trok heer Bommel op de onderste trede.

'Bent u van de Albatros gevallen?' vroeg hij bezorgd.

'Glub... blah!' stamelde de drenkeling, terwijl hij zich moeilijk oprichtte. 'Niet gevallen. Gesplongen! Ovel boold gesplongen... blub hik! Hiel ben ik weel... ucheuche. Hier ben ik! Klaar om de draak te bevechten — net als in de oude tijd, weet je nog wel? Wees maar niet bang meer, jonge vriend.'

'Nee', zei Tom Poes. Hij hielp heer Ollie op de been en klom naar de kade, waar de veldwachter hen opwachtte.

'Juist', sprak deze. 'Nog een opvarende. Het schip is weg, maar de bemanning komt terugzwemmen. Een vreemde zaak.'

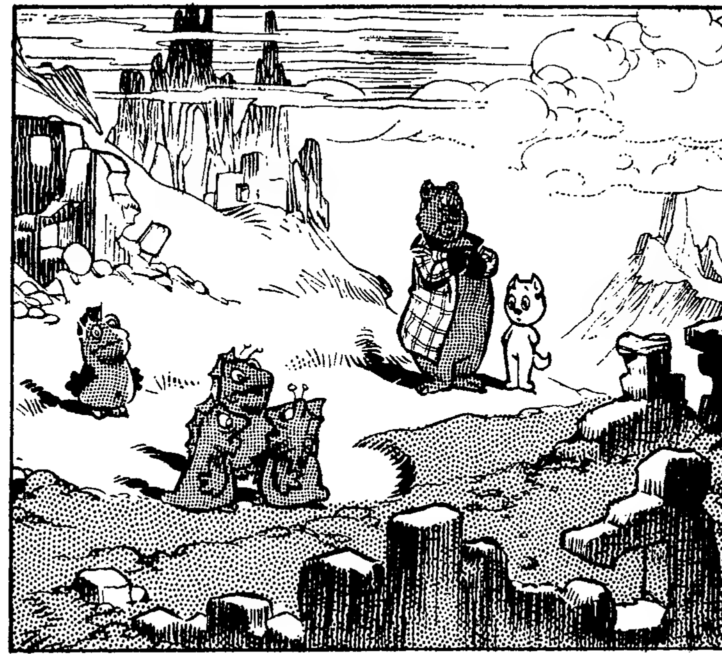
'Helemaal niet vreemd', zei heer Bommel verontwaardigd. 'Ik ben de bemanning niet en ik kom terug om het monster onschadelijk te maken.'

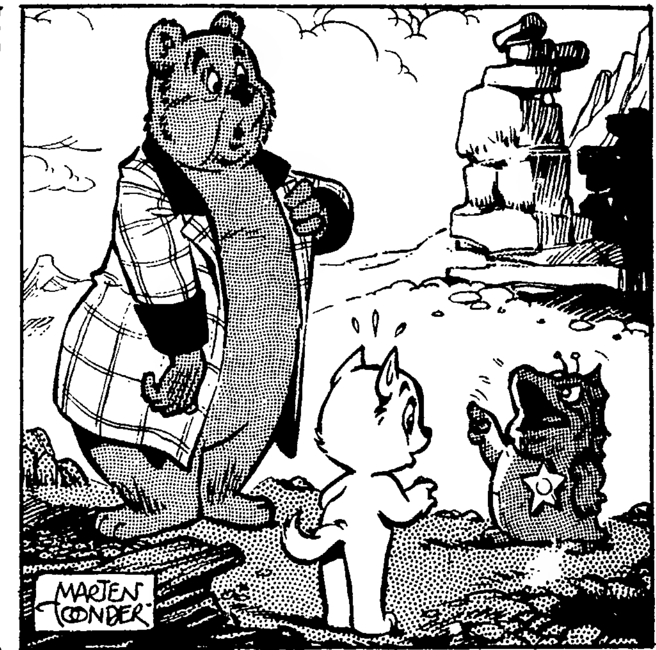
'Rustig!' vermaande Laris. 'Doe maar gewoon. Wat u hier komt doen, kunnen wij niet uitmaken, laten we wel wezen. Ik ben maar alleen, want Smoris telt niet mee. En één is geen. Zolang er geen meerderheid is, weten wij niets. Volg me, vreemdeling. We moeten proberen enkele stemgerechtigde trotten bij elkaar te krijgen.'

Met deze woorden richtte hij zijn schreden naar het binnenland en de anderen volgden hem met gemengde gevoelens.

TOM POES en Het monster Trotteldrom Door Marten Toonder

5266 Laris hoefde niet lang te zoeken. Reeds terwijl hij aan het hoofd van het groepje een heuvel beklom, doken er enkele stemgerechtigde trotten uit hun vluchtgaten op.

'Ho', riepen ze. 'Een woordje, veldwachter! Is het monster weg?'

'Ja', verklaarde de aangesprokene. 'Maar daar gaat het niet om. Het schip is weggevaren. Dat is een belangrijke zaak, en we moeten vaststellen of dat erg is. Ik beleg een vergadering!'

Met deze woorden leidde hij de anderen enigszins terzijde en ging hen voor in een heftig betoog. Smoris deed niet mee. Omdat hij anders was, moest hij op een afstand met lede ogen toezien — en ook heer Bommel en Tom Poes werden niet geraadpleegd.

Na korte tijd echter trad veldwachter Laris op hen toe om de uitslag mede te delen.

'De meerderheid heeft gesproken', verklaarde hij. 'Het is erg, dat het schip weg is. Het is goed en wel, dat de kapitein terug is gekomen om het monster Trotteldrom te bevechten, maar hij moet zorgen dat zijn schip ook weer terugkeert. Anders is onze handel plat. Dat zegt de meerderheid!'

'De kapitein is niet teruggekomen!' riep Tom Poes uit. 'Dit is...'

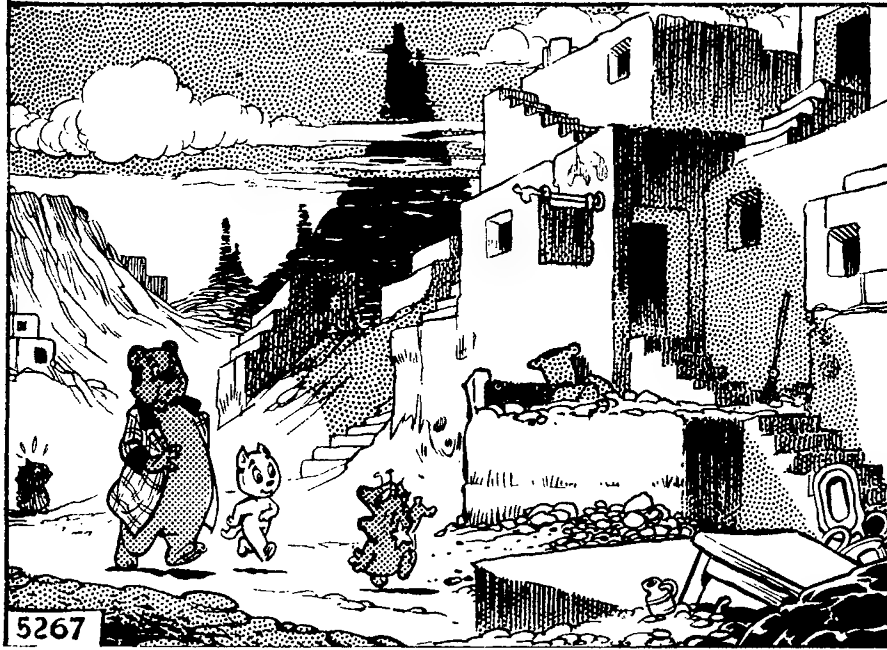
'Ik ben Olivier B. Bommel!' sprak heer Ollie op hoge toon. 'En ik heb met dat schip en met jullie handel niets te maken. Ik kom hier met edeler bedoelingen, heer Laris!'

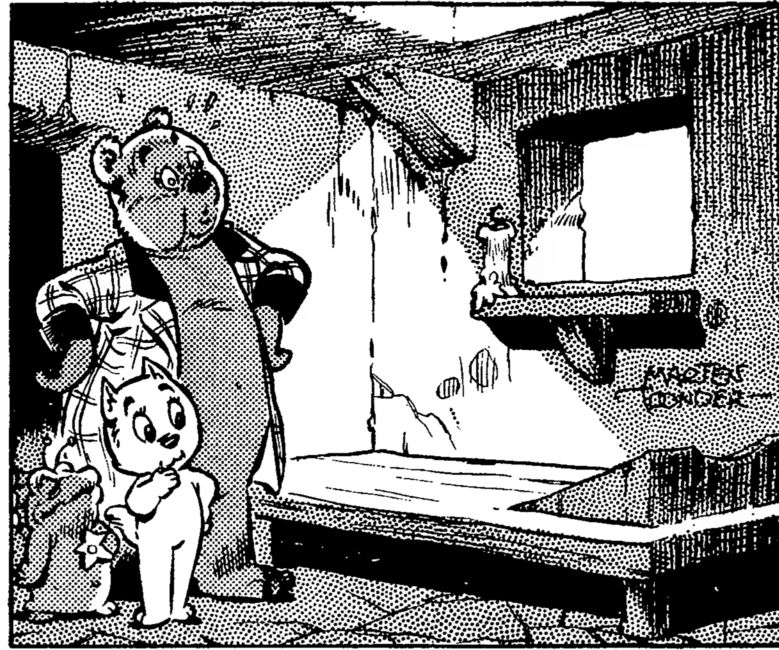
De trot zakte wat in.

'Dat komt er nu van, dat jullie vreemdelingen allemaal op elkaar lijken', klaagde hij.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5267 Hij belegde een volgende beraadslaging en daarop stelde de meerderheid vast, dat heer Ollie inderdaad kapitein Wal Rus niet kon zijn, omdat hij geen pet droeg.

'Kom maar mee', sprak de veldwachter. 'Ik zal u naar het hotel brengen. Daar mag u gratis logeren, want er is beslist, dat u een monsterbestrijder bent en we zijn erg gastvrij voor dat soort lui.'

Zo sprekende leidde hij zijn gasten naar een groot verbrokkeld gebouw, en Smoris volgde hen op een afstand. Omdat hij anders was, miste hij de moed om zich aan te sluiten, zodat hij enigszins verdrietig op een afstand bleef staan toekijken, hoe Tom Poes en heer Bommel naar binnen gingen.

'Dit is ons beste logement', verklaarde Laris. 'Gelukkig maar, dat het dit keer gespaard is gebleven. Niet, dat het erg zou zijn wanneer het in puin lag, maar het maakt een beroerde indruk op vreemdelingen. En bovendien is dit een mooi staaltje van onze cultuur.'

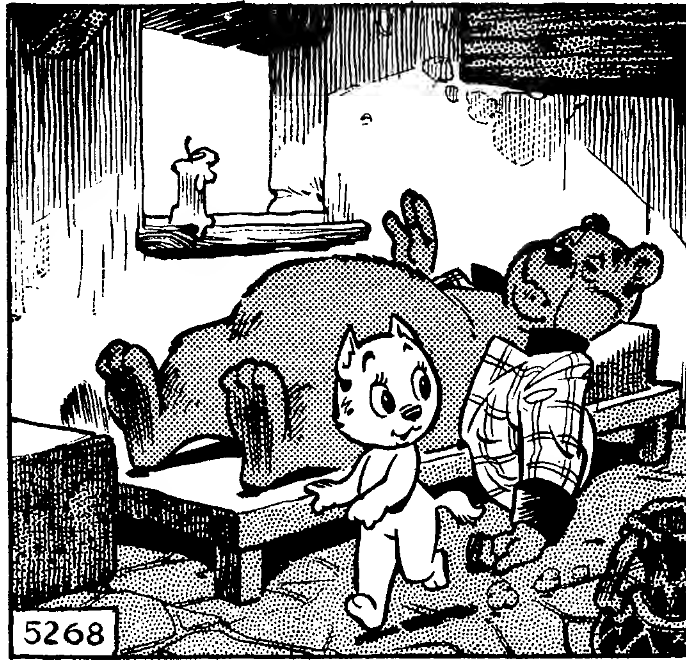
'O', zei heer Ollie. Hij keek wat onthutst in de kale ruimte rond en vervolgde: 'Het is een beetje eh... hm wel, een beetje kaal. Een heer van mijn stand is erg gevoelig voor enig gemak, als u begrijpt wat ik bedoel. Wat jij, Tom Poes?'

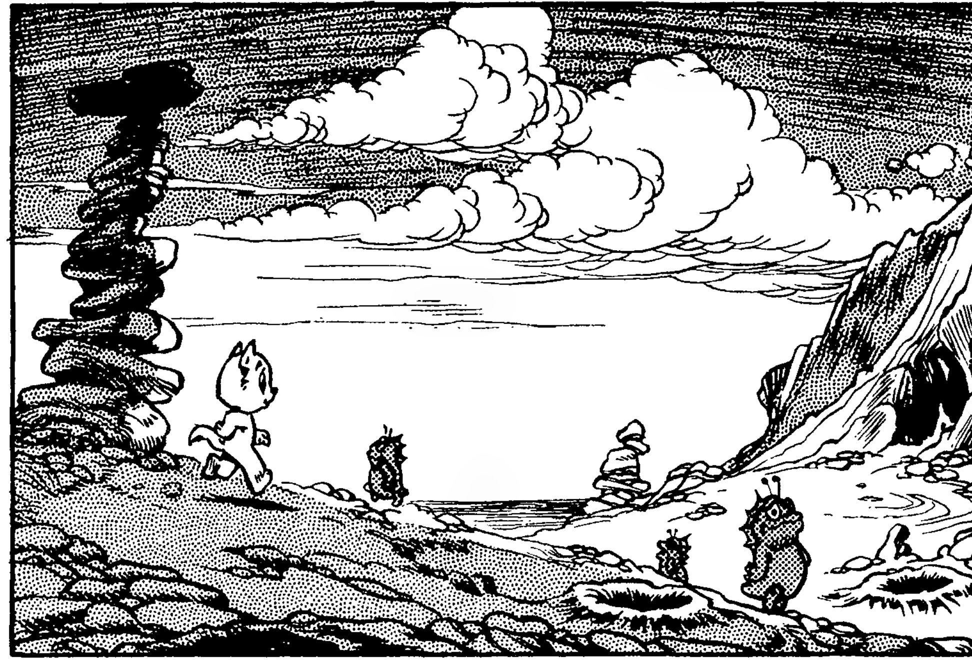
Laris Trot barstte in gelach uit.

'Jullie vreemdelingen zijn allemaal gelijk', riep hij. 'Verweekt en verpapt. Maar wij zijn voorgeraakt. Geen opschik. Eerlijke, gewone vormgeving, daar gaat het ons om.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5268 De veldwachter verliet het vertrek en heer Ollie strekte zich op het bed uit.

'Het is hard', mompelde hij. 'Mijn leven heb ik in de waagschaal gesteld om de geteisterde bevolking te hulp te snellen en hier lig ik nu: nat en uitgeput op een ruwe plank.'

'Probeer maar een beetje te slapen', zei Tom Poes goedig. 'Dan knapt u wel weer op.'

'Slapen?' herhaalde heer Bommel gemelijk. 'Hoe kom je daar bij, jonge vriend? Ik heb wel wat anders te doen. Ik ga nadenken. Over eh... de bestrijding van de draak, bedoel ik. Een list verzinnen... als je begrijpt wat ik bedoel.'

Zo sprekende sloot hij de ogen en Tom Poes sloop zachtjes de deur uit. De bestrijding van het monster hield hem natuurlijk ook bezig, maar hij geloofde niet, dat het door nadenken gebeuren kon.

'Ik ga die grot eens bekijken', dacht hij. 'Het ondier komt altijd uit dezelfde spelonk, dus daar zal het wel wonen. En als ik goed op de trotten let, merk ik vanzelf of het in de buurt is.'

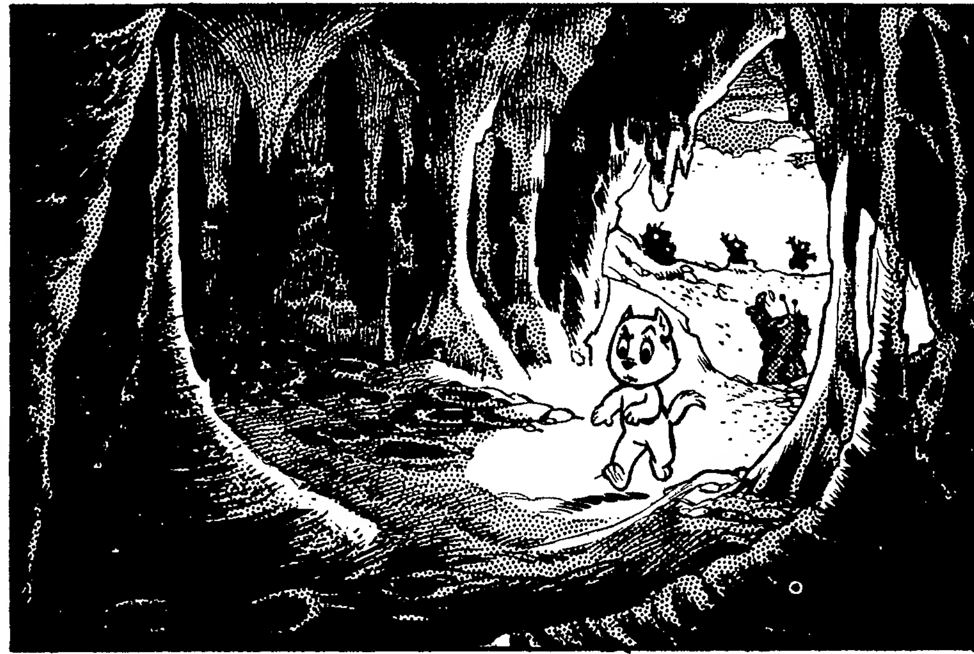
Nu was het niet zo gemakkelijk als het leek, want er waren maar weinig inboorlingen te zien. Slechts hier en daar klom een verlate trot uit zijn vluchtgat om zich naar de stad te spoeden en daar aan de opbouw te helpen. De vlakte lag dan ook tamelijk verlaten in de zon te blakeren, toen Tom Poes snel in de richting van de kust liep, waar de grot zich bevond.

Maar op het moment dat hij de opening bereikt had en aarzelend in de kille, donkere ruimte keek, klonk er een stem achter hem, die 'halt!' riep.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5269 Het was een trot, die opgewonden op hem toesnelde.

'Verboden!' riep het ventje. 'Niemand mag de grot in!'

'Waarom niet?' vroeg Tom Poes. 'Ik weet heus wel, dat het gevaarlijk is. Maar ik wil het daar binnen onderzoeken om meer over het monster te weten te komen.'

'Het mag niet!' herhaalde de trot zenuwachtig. 'Om toch niet! Daarom niet! Dit is de spelonk waar het monster Trotteldrom woont sinds het begin van de tijd. Dit is de Grote Grot — en als je naar binnen gaat, zal er een vreselijk onheil over ons komen!'

Tom Poes wierp een blik in de zwarte spelonk, waaruit een kille luchtstroom naar buiten trok en hij aarzelde even. Doch toen vermande hij zich. Met opgetrokken schouders stapte hij de duisternis in en verdween uit het gezicht.

'Ho! Stop!' riep de trot. Zijn schrille stem galmde akelig door de ruimte en sloeg op de tocht mee naar buiten, waar hij door enkele voorbijgangers gehoord werd.

'Daar staat Kwispodil te schreeuwen!' sprak Branderol, de pas inhoudend.

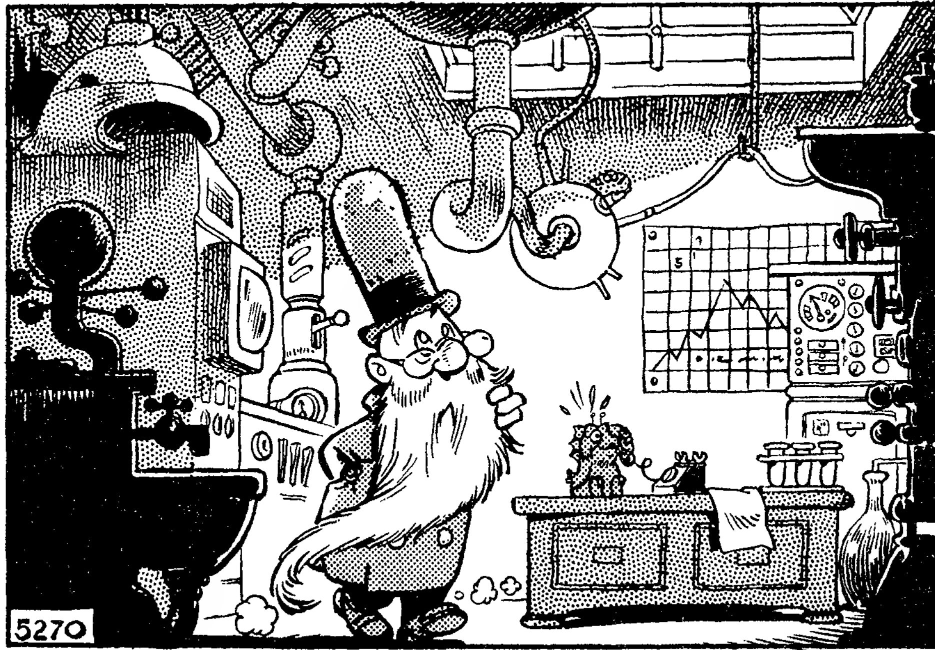
'Dat kan maar één ding betekenen', verklaarde de ander, die Liolijn heette. 'Iemand heeft het Grote-Grot-Verbod overtreden!'

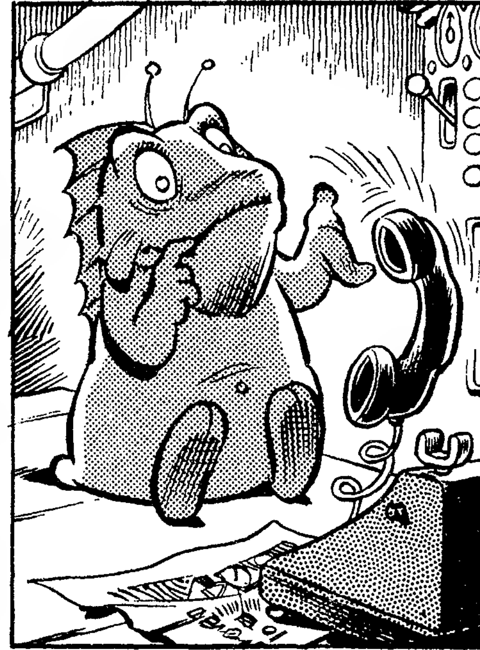
Overmand door schrik spoedden de beide trotten zich naar boven, waar zich ook reeds een zekere Daromil bevond.

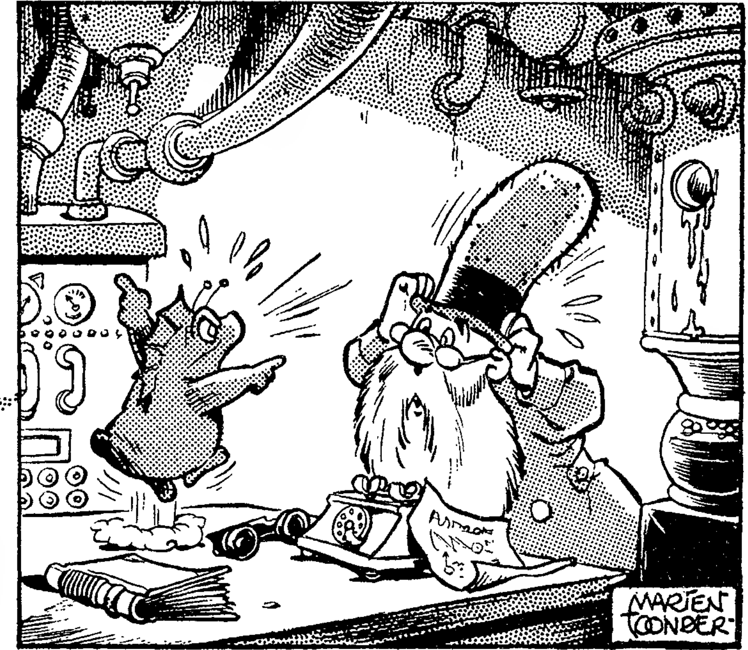
In korte trekken legde Kwispodil uit wat er aan de hand was en onmiddellijk kwam de meerderheid tot een besluit. Met ernstige gezichten zette het viertal zich in de koude luchtstroom neer om op de terugkeer van Tom Poes te wachten.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5270 In het verre Rommeldam hield ook professor Prlwytzkofski zich bezig met de bestrijding van het monster Trotteldrom, maar hij deed het op zijn eigen manier. Hierboven ziet men de geleerde rusteloos door zijn laboratorium ijsberen, terwijl hij zijn gegevens op wetenschappelijke wijze door het hoofd laat spelen. Hierin werd hij echter gestoord door Travelijn Trot, die op de achtergrond een telefoongesprek met een zakenrelatie voerde.

'Praw', sprak de professor, 'kunt u niet zachter aanroepen, mijnheer? U verstoort mijn gedachtengeloop.'

'Gedachtenloop!' herhaalde de ander bitter. Hij wierp de hoorn neer en vervolgde: 'Ik hoor net, dat het monster weer verschenen is. Het heeft de noten vertrapt, zodat het schip leeg is weggevaren — en wat doe jij? Je bent bezig met een gedachtenloop. Wat koop ik daarvoor?'

'Uw kopen interesseert mij gans niet', hernam de geleerde koeltjes. 'U stoort mij. Der wetenschap vraagt rust en stilte. Laat mij alleen!'

Een ogenblik stond de trot als door de donder getroffen.

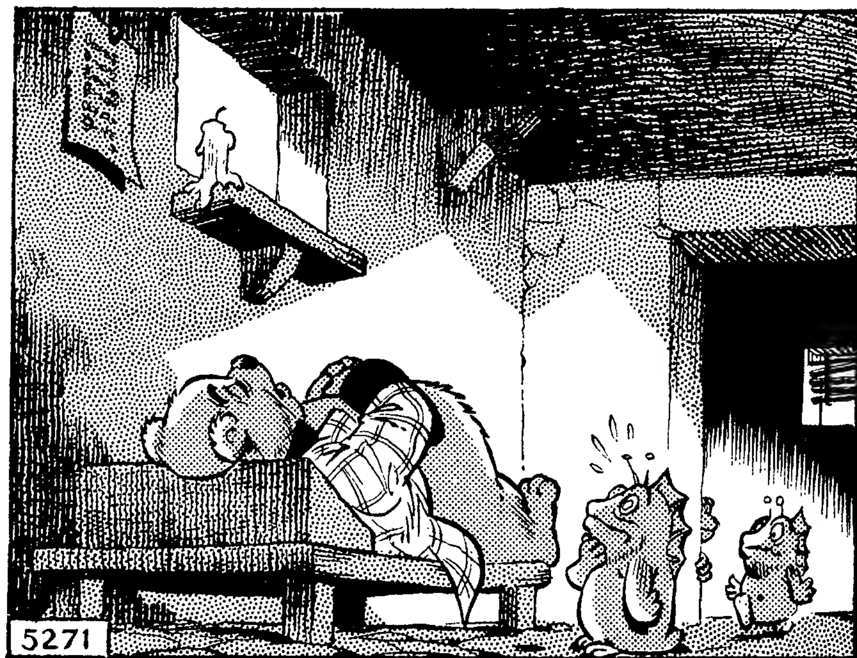
'Alleen?' vroeg hij ongelovig. Toen liep hij rood aan en begon woedend op en neer te springen.

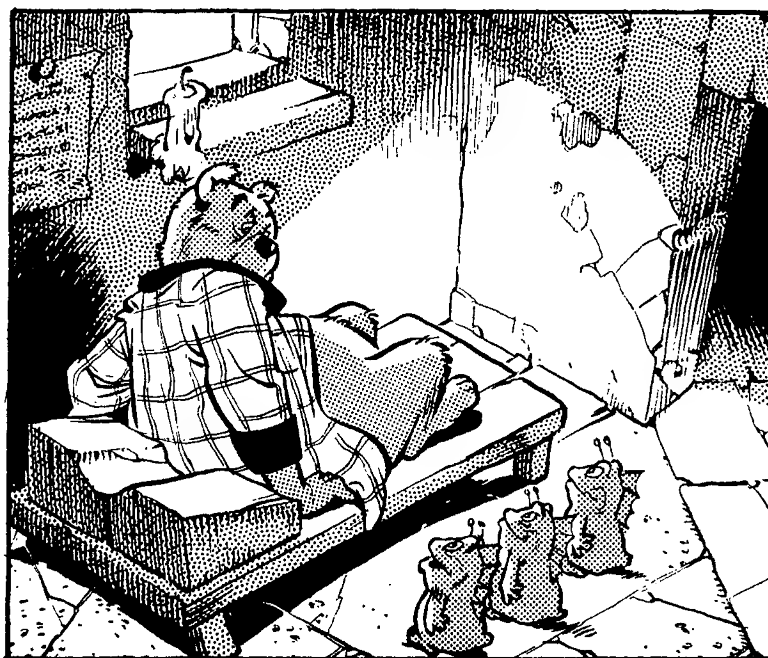
'Nu heb ik je door!' riep hij uit. 'Je bent waardeloos. Daar was ik al bang voor toen ik je boeken zag en toen ik in de gaten kreeg, dat je alleen werkte. Jij weet niks. Eén is geen, laten we wèl wezen. Ik verdoe hier mijn tijd, terwijl mijn notenhandel naar de maan gaat.

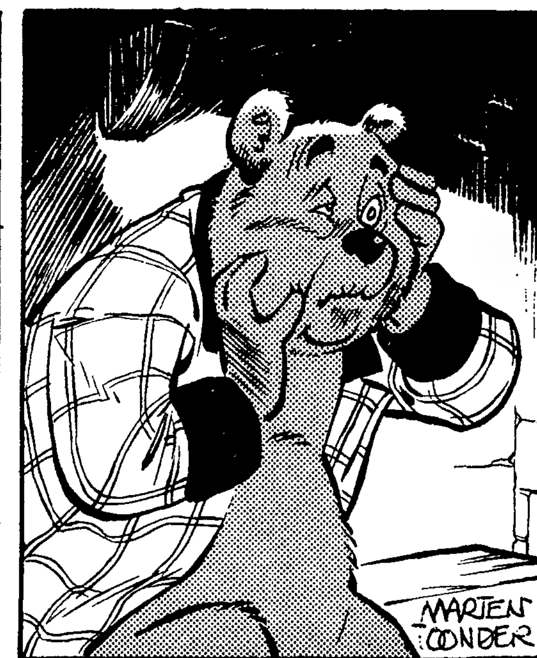
Gedachtenloop, bah! Noem je dat soms monsterbestrijding?'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5271 Heer Bommel lag op het harde hotelbed en haalde diep en regelmatig adem. De monsterbestrijding had hem danig uitgeput en het nadenken had hem in een diepe slaap gedompeld, waaruit hij niet direct ontwaakte toen er een trot zijn vertrek binnentrad. Het ventje naderde de legerstede en staarde ongerust naar de gast, die in zijn sluimer snurkende geluiden uitstiet.

'Dit is niet gewoon', sprak het ongerust. 'Ik wil zelfs verder gaan: dit is raar.'

'Gelijk heb je', beaamde een ander, die door het gerucht werd aangetrokken.

'Is er iets?' vroeg een voorbijganger in de deuropening.

Nu schrok heer Ollie wakker. Hij richtte zich op en staarde met omwalde ogen naar de drie trotten die voor zijn sponde hadden post gevat.

'Hmpf', prevelde hij. 'W-waar ben ik? Ik b-bedoel: is er iets, bedoel ik?'

'Je bent ziek', zei de eerste omstander deelnemend. 'In bed liggen, terwijl er zoveel te doen is; dat is niet gewoon. Zeg nu zelf!'

'Hij is ziek!' verklaarde de tweede. 'Ik hoorde hem gorgelen!'

'Hij heeft een koliek!' sprak nu de derde. 'Kijk maar eens naar zijn gezicht. Helemaal opgeblazen. Ik wil wedden, dat het ergens bonst.'

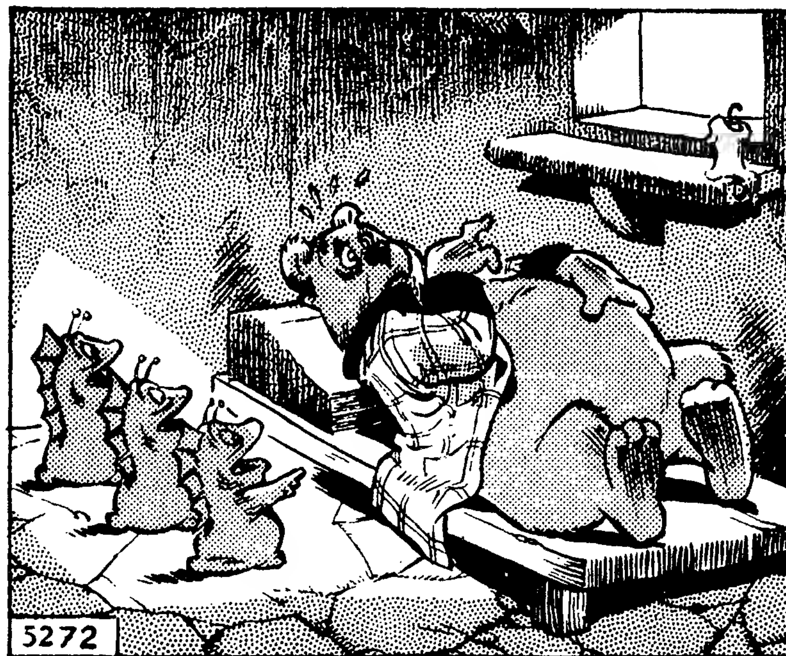
Heer Bommel was nu klaar wakker. Voorzichtig liet hij zijn benen zakken en hij begon met tere vingers zijn gelaat te betasten.

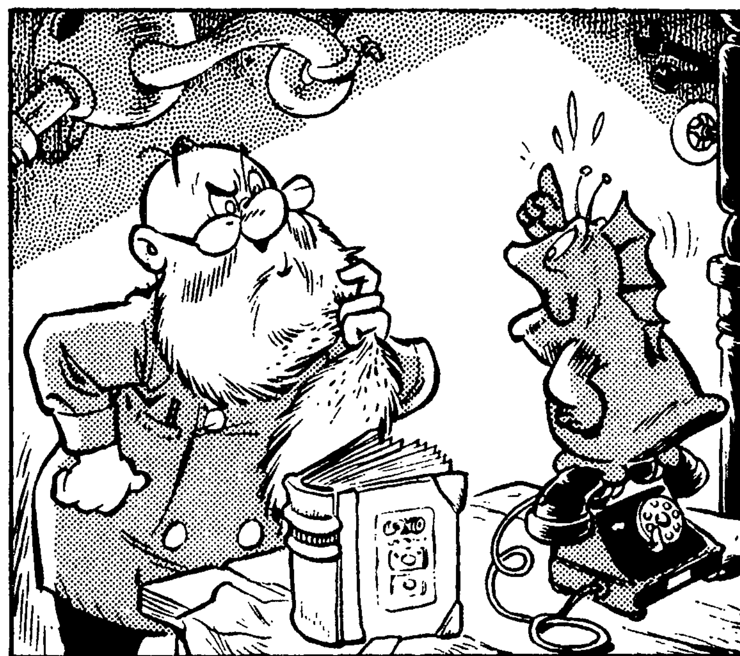
'Het bonst', prevelde hij verblekend. 'Er fluit trouwens ook iets...

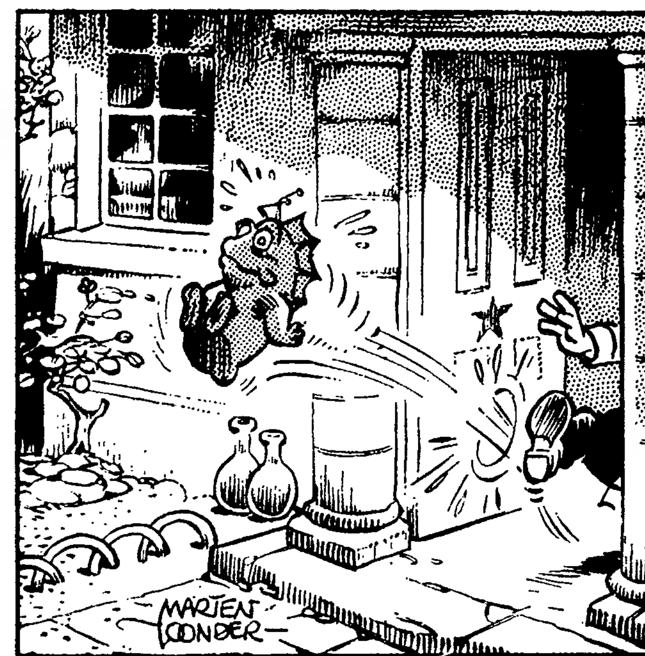
Zou ik... zou ik z-ziek z-zijn? Het kan best, na alle ontberingen — en het zwemmen in dat koude water, met mijn gevoelig gestel...'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5272 Hij ging voorzichtig weer liggen en staarde met holle ogen voor zich uit.

'Ach, hoe vreselijk is dit alles', mompelde hij. 'Vanmorgen was ik nog monter en vol moed om het monster te gaan bestrijden. Z-zou ik... zou ik werkelijk ziek zijn, vraag ik me af. Alleen in een vreemd land!'

'Kalm', sprak de eerste trot. 'Laat het denken maar aan ons over. Jij bent alleen en wij zijn met z'n drieën.'

'Je bent ziek', verklaarde de tweede. 'Daar is de meerderheid het over eens.'

'Maar je hoeft niet bang te zijn', zei de derde. 'We zullen je naar een goed ziekenhuis brengen en met z'n allen brengen we je er wel boven op. Dat is het voordeel om in een voorgeraakt land te zijn.'

'Het is vreselijk om in een achterlijk land te zijn', zei Travelijn Trot, die ver vandaar professor Prlwytzkofski de les las. 'Hoe kan je iets weten wanneer je alleen bent? Noem je dat wetenschap? Achterlijk noem ik het! Alleen werken! Bah! Ben jij een professor?'

Nu werd de geleerde oprecht boos.

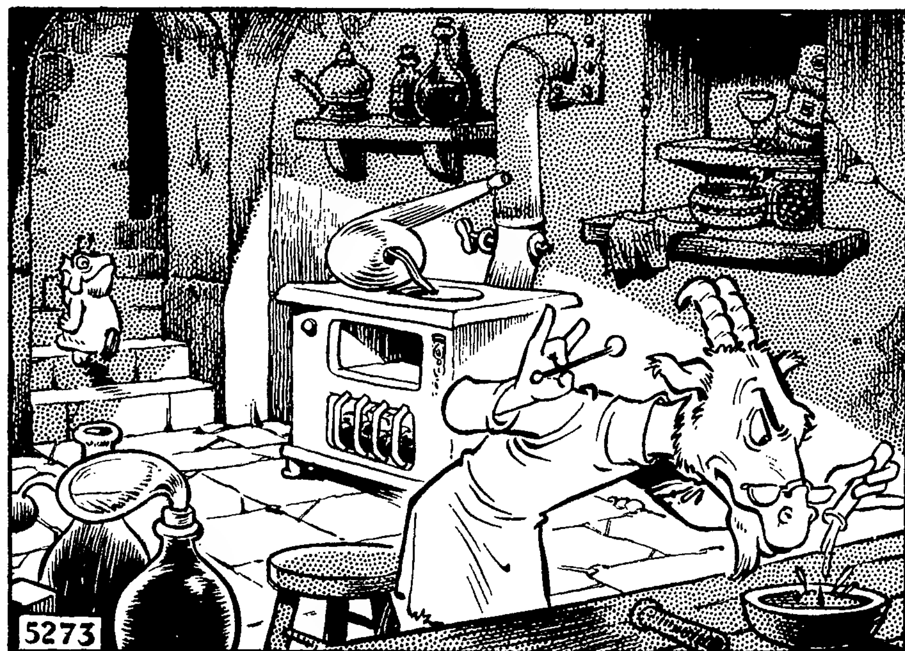
'Praw!' riep hij uit. 'Ik ben klaar met u, mijnheer Trot. Als u een onwetenschappelijker kwak zoekt, moet u naar der Sickbock gaan.

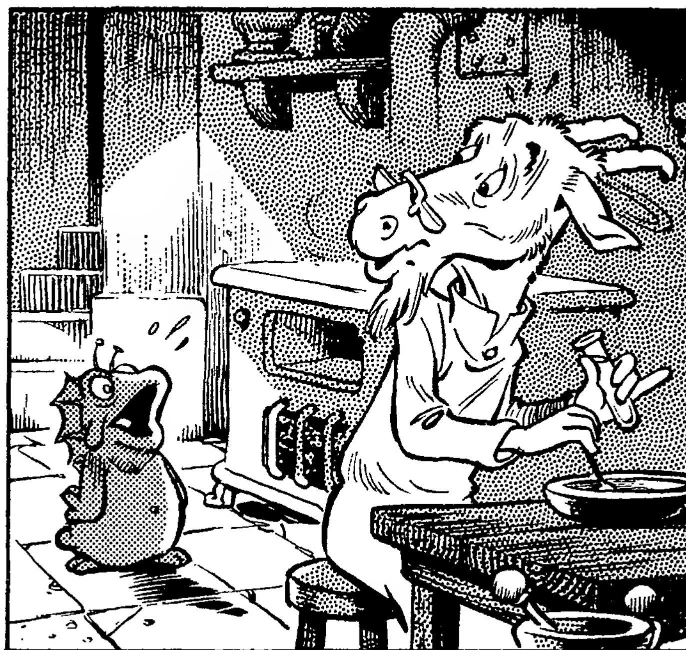
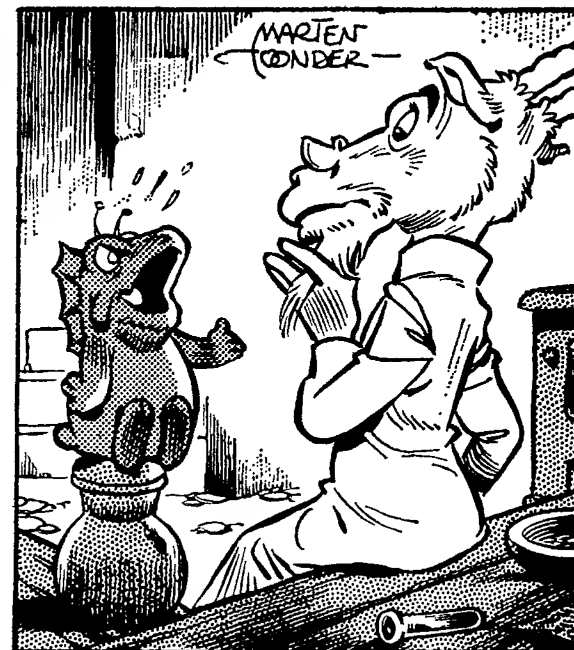
Hier hoort u niet! Voort met u!'

Met deze woorden greep hij het ventje in het nekvel en werkte hem krachtig het gemeentelaboratorium van Rommeldam uit.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5273 Maar Travelijn Trot had de naam goed onthouden, en na enige navraag slaagde hij erin de werkplaats van professor Joachim Sickbock te vinden. Niet lang daarna betrad hij dan ook de kelder, waar de geleerde zich sinds kort bezighield met de ontbinding van DNA-moleculen.

'Hier ben ik', sprak hij. 'Travelijn Trot is de naam, maar laat ik je niet storen.'

De professor liet zijn reageerbuis zinken en keek verrast op.

'Ei', mompelde hij. 'Wanneer ge een schuldeiser zijt, zult ge nog even geduld moeten hebben, mijn waarde! Kom volgende week nog eens aan...'

'Daar gaat het niet om', hernam de bezoeker. 'Ik kreeg je naam van een zekere Bommel, een professor zonder begrip voor wetenschap. Maar ik weet niet of ik de goede voorheb. Jullie lijken zo op elkaar met die baarden. Kan ik je vertrouwen?'

Nu legde de geleerde zijn glaswerk opzij en nam plaats op de werkbank.

'Dat ligt eraan', verklaarde hij belangstellend. 'Wat brengt het op?'

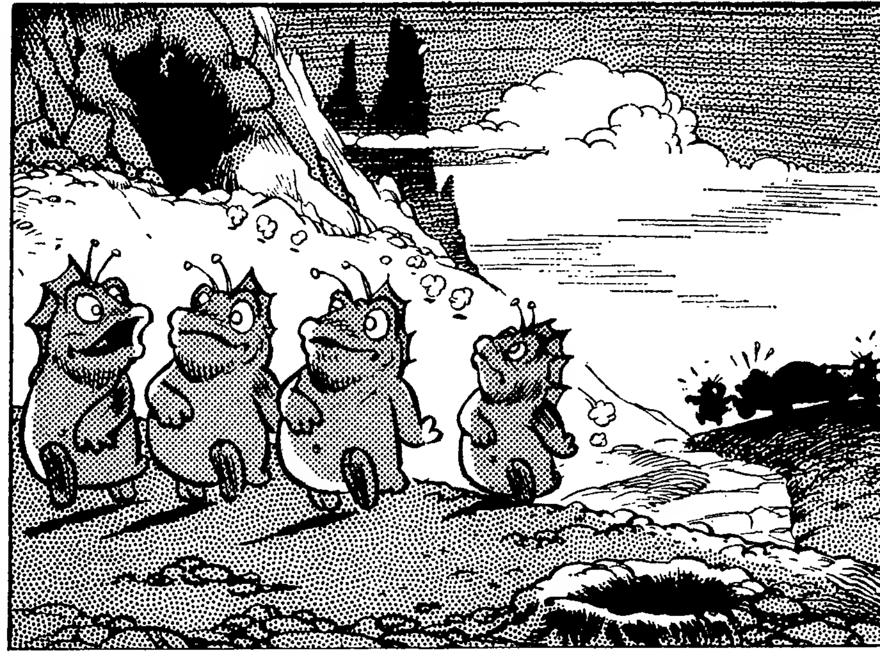
'Daar wil ik je hebben!' riep de trot uit. 'Wat koop ik ervoor? vragen ze bij ons. Dat geeft een gezonde basis waar je mee werken kunt. Nou, dat zit wel goed, hoor! Het gaat om de handel in trottelnoten. Die gaat naar de maan door het woeden van het monster Trotteldrom. En als jij dat monster onschadelijk kunt maken, zal je niet over de beloning hoeven te klagen.'

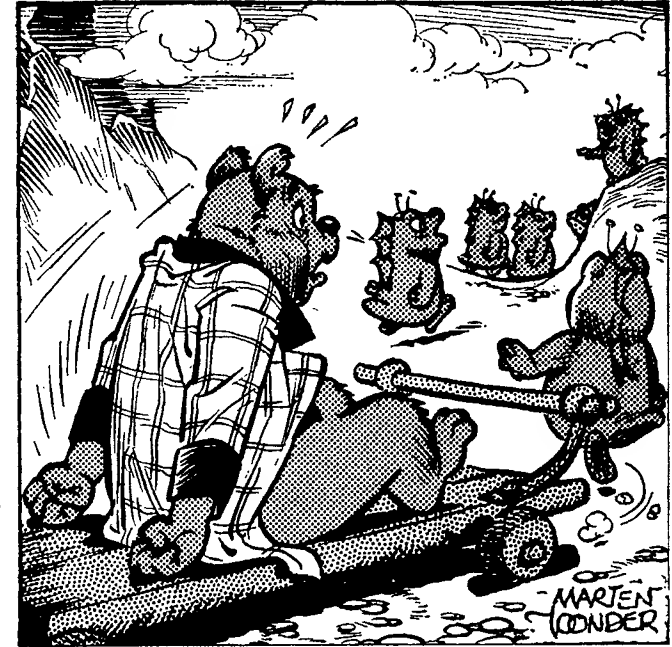
Na deze woorden ging hij op een stopfles zitten en zette in korte woorden uiteen, wat de oplettende lezertjes reeds lang weten.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5274 Intussen zaten Kwispodil, Liolijn, Daromil en Branderol nog steeds voor de spelonk waar Tom Poes naar binnen was gegaan. De tijd verstreek zonder dat er iets bewoog dan de wind die om de bergen floot. Het valt dan ook niet te verwonderen, dat de wachters er genoeg van begonnen te krijgen.

'Laten we naar huis gaan', stelde de eerste voor.

'Ik krijg slaap', verklaarde Liolijn. 'Dit gezit heeft geen zin. Het monster heeft de indringer al lang opgegeten!'

'Laten we dan ten minste op zijn overblijfselen wachten!' riep de derde uit.

Maar Branderol meende dat opgegeten opgegeten is en hij stond op om weg te gaan. Aangezien de meerderheid het daar mee eens was, berustte de derde trot, zodat het groepje de grot al spoedig achter zich had gelaten.

Ze waren echter nog niet ver gekomen, toen hun aandacht werd getrokken door een piepend geluid van wielen.

'De ziekenhuisbaar!' riepen ze uit. En daar trotten een nieuwsgierig volkje zijn, hielden ze stil om opheldering te vragen.

'We hebben hier een zieke vreemdeling', verklaarden de baarduwers.

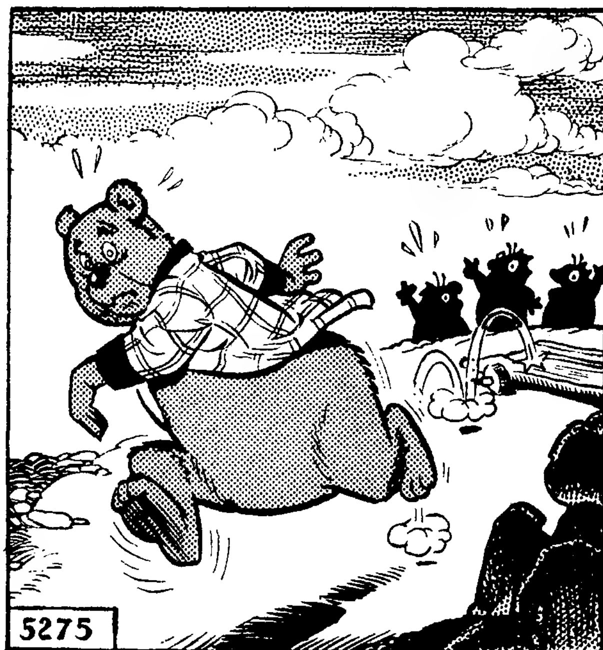
'Hij moet naar het hospitaal om geopend te worden voor nader onderzoek.'

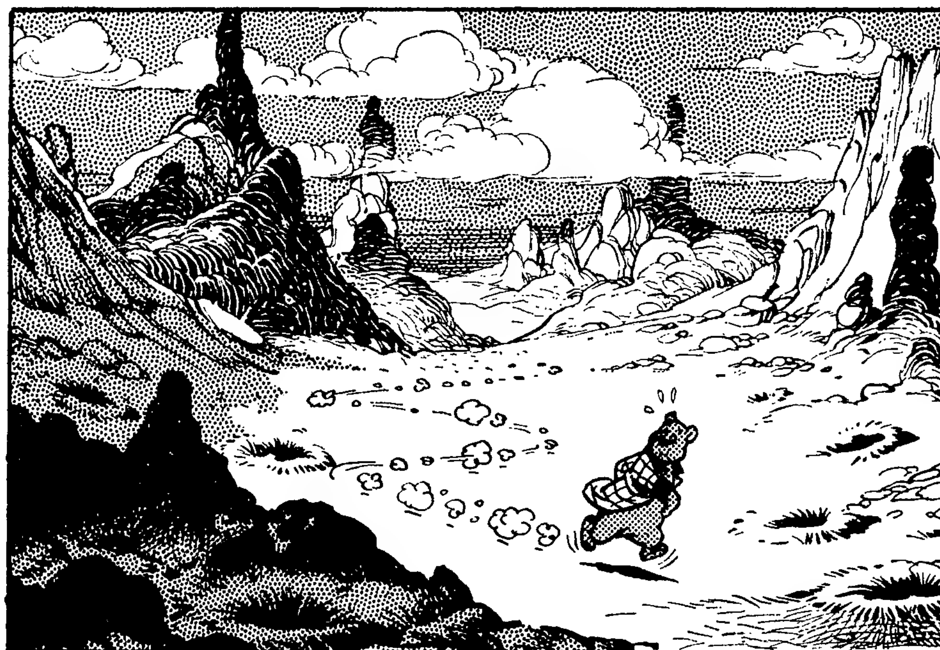
Op deze woorden richtte de patiënt zich verblekend op en stiet een gesmoorde kreet uit. Maar men schonk geen aandacht aan hem.

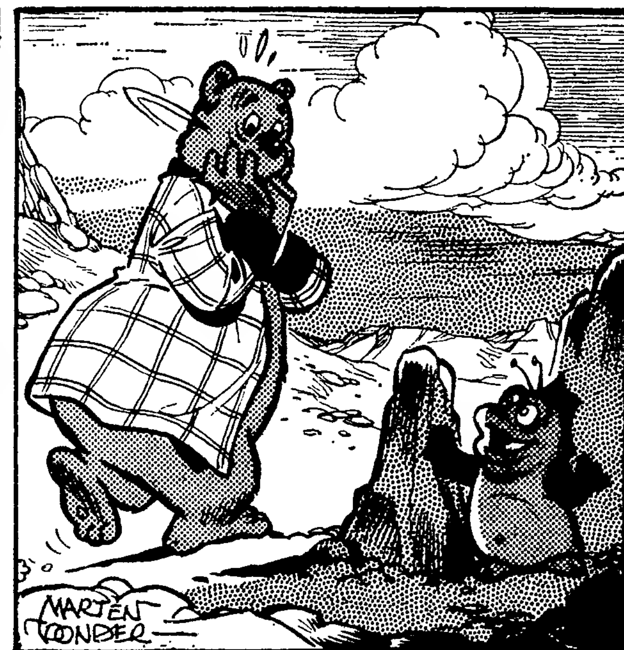
'Ach ja, die vreemdelingen!' hoorde hij zeggen. 'Die kleine witte is door het monster Trotteldrom opgegeten.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5275 'Zijn eigen schuld', zei een ander. 'Hij is de Grote Grot binnen gegaan en dat is verboden!'

Heer Bommel had het gesprek in groeiende ontzetting gevolgd en nu sprong hij op van zijn baar om zich met grote snelheid landinwaarts te begeven.

'Ho! Stop!' riepen de verplegers. 'Dat mag niet! Je bent ziek! Je moet onderzocht worden! Blijf liggen!'

Maar de patiënt gehoorzaamde niet. De angst gaf hem reuzenkrachten en al spoedig had hij het groepje ver achter zich gelaten.

'T-Tom P-Poes!' stamelde hij onder het gaan. 'Op-opgegeten! Hoe vr-vreselijk! Wat moet ik doen?'

Het enige antwoord kwam van de wind die om de bergtoppen floot, maar verder hing er een doodse stilte over het akelige landschap. Bevangen hield heer Ollie de pas in en keek radeloos rond.

'Eenzaam en alleen', prevelde hij. 'Ach, wat geeft het of ik mijn ziek lichaam hier rondzeul? Met mij is het ook afgelopen... dat voel ik.'

Er ontstond een beweging achter een rotsblok en iemand vroeg: 'Zoek je soms iets?'

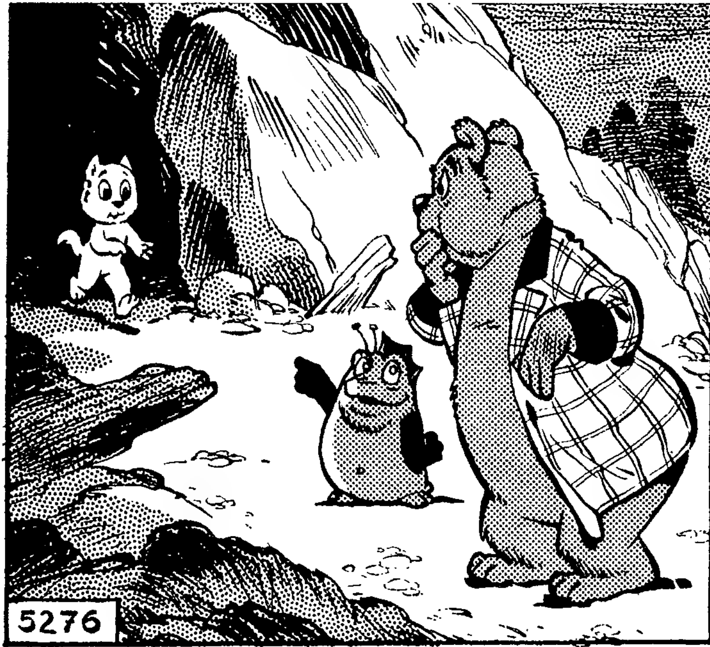
'G-ga weg!' riep de lijder met zwak stemgeluid. 'Ik wil niet geopend worden!'

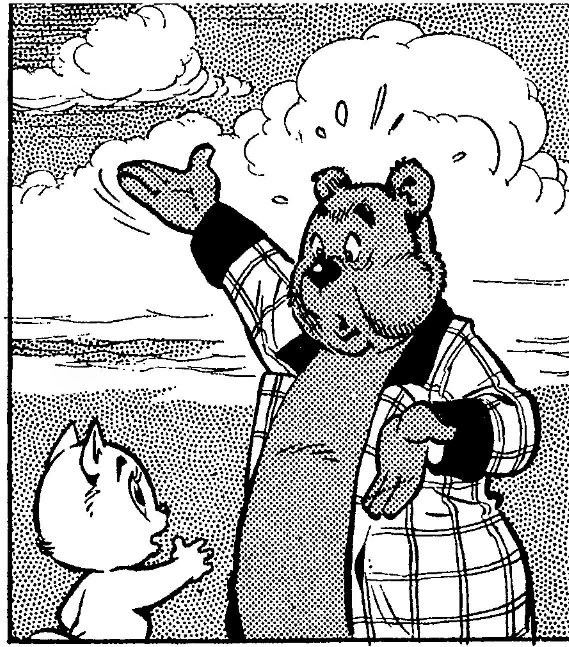
'Daar gaat het niet om', hernam de stem, en nu trad Smoris Trot te voorschijn. 'Als je soms je vriend zoekt, dan weet ik waar hij is', zei hij. 'Hij is daarbinnen.'

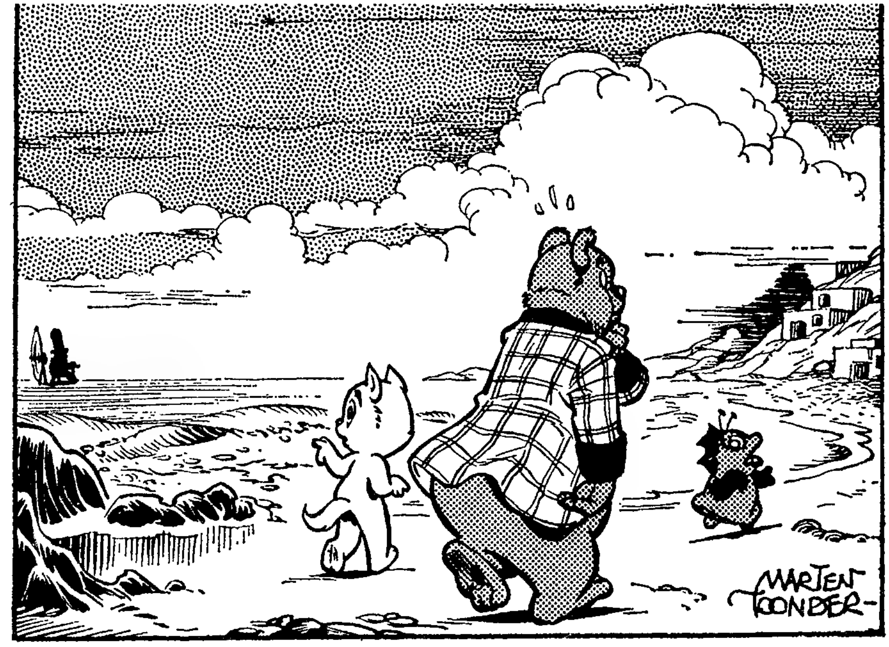
Heer Bommel keek onthutst in de aangewezen richting en nu zag hij, dat hij in een kring had rondgelopen, zodat hij aan een andere kant van de spelonk terecht was gekomen.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5276 'Maar dat weet ik!' riep hij wanhopig uit. 'Dat is de grot van het monster en hij is opgegeten! Ach, wat moet ik beginnen?'

Maar nu klonk het geluid van voetstappen uit de rotsspleet en tot zijn geweldige opluchting stapte Tom Poes in het daglicht.

'Ik heb daarbinnen een beetje rondgekeken', verklaarde die. 'U was aan het slapen en ik wilde wat meer over het monster weten.'

'Slapen?!' riep heer Bommel uit. 'Nog grapjes maken ook! Begrijp je dan niet, dat je me dodelijk ongerust gemaakt hebt met je gevaarlijk gedoe? Ik ben aan het einde van mijn krachten...'

'Dat hoefde niet, hoor', zei Tom Poes. 'Ik heb geen spoor van het monster in die grot gevonden. Maar ik heb wel iets vreemds ontdekt: de bodem zit er ook vol met vluchtgaten!'

'O', mompelde heer Ollie. Zijn verontwaardiging zakte uit hem weg, terwijl hij probeerde om de mededeling te verwerken.

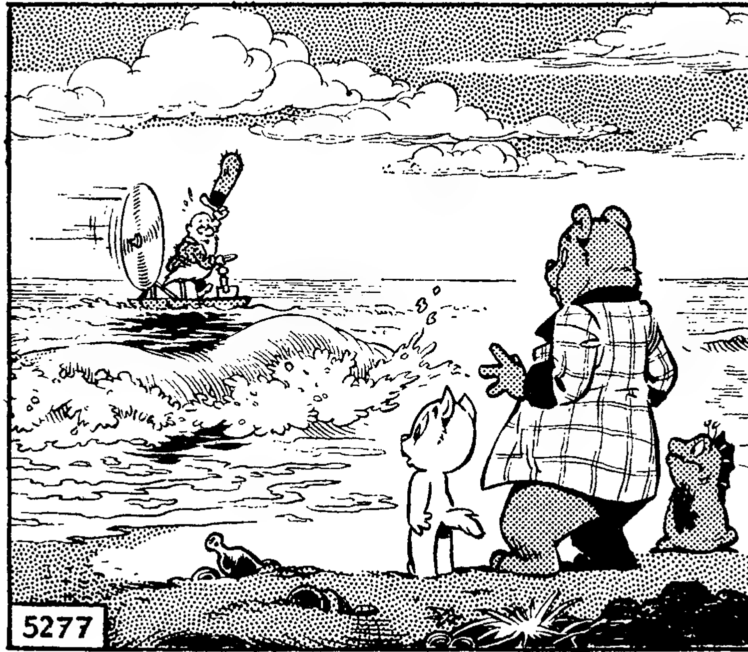
'Vluchtgaten?' herhaalde hij. 'Wat bedoel je?'

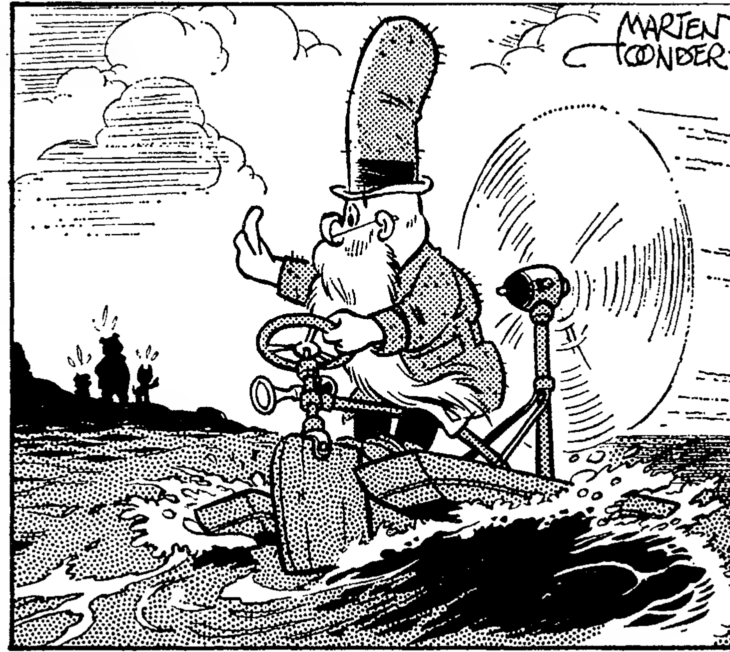
'Kom', zei Smoris. 'We kunnen hier niet blijven staan. En terug naar het hotel kunnen jullie ook niet, want jullie zijn allebei in overtreding. Kom maar mee naar mijn huis, daar zullen ze niet zoeken.'

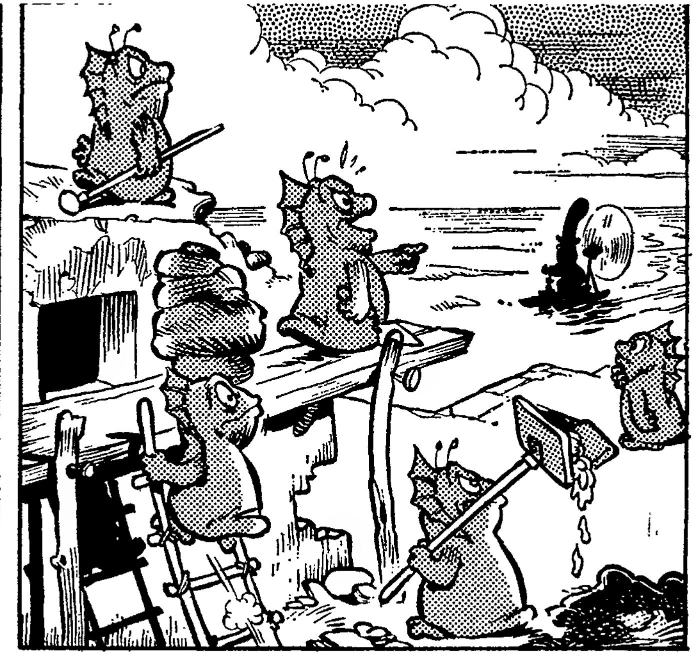
Heer Bommel volgde het ventje peinzend, maar Tom Poes bleef staan.

'Kijk eens', zei hij. 'Daar komt iets vreemds aan.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom Door Marten Toonder

5277 Hij wees naar de zee, waar een vreemd vaartuigje het eiland naderde. Het was professor Prlwytzkofski, die zich per waterfiets naar Trottel spoedde.

'Der goede dag!' riep hij met heldere stem boven het geruis van de branding uit. 'Vaar ik richtig? Ik zoek der haven.'

'Recht door!' riep Tom Poes terug. 'Wat komt u hier doen, professor?'

'Ik ben op der weg om ene persoonlijke onderzoeking ter plaatse naar het monster daar te stellen!' verklaarde de geleerde. 'Wacht op mij bij der kade, wat ik u bidden mag.'

Na deze woorden gaf hij gas en tufte snel voort naar de havenmonding. Heer Bommel keerde zich om met de bedoeling hem te volgen, maar Smoris Trot hield hem tegen.

'Jullie kunnen niet naar de stad', verklaarde hij. 'De een heeft het Grote-Grot-Verbod overtreden en de ander is weggelopen van een hospitaalonderzoek. Nee, jullie moeten onderduiken!'

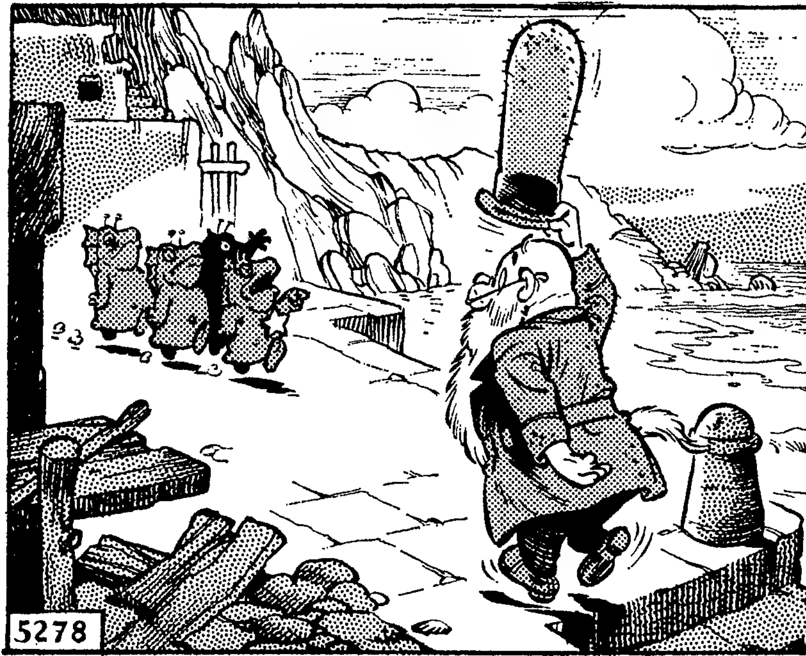
Hij sloeg opnieuw de weg naar zijn afgelegen woning in en heer Ollie en Tom Poes volgden hem met tegenzin. Ze waren zich van geen kwaad bewust en daarom kwam deze bezorgdheid hun overdreven voor. Maar als ze de ontvangst van de professor hadden gezien, zouden ze er misschien anders over hebben gedacht.

'Daar heb je hem!' riep een trot, die met enkele anderen bezig was een huis te herstellen. 'Het is de witte, harige vreemdeling die Tom Poes heet!'

'Warempel!' riep een ander. 'Ik herken hem! Het monster heeft hem niet gegrepen, maar we zullen hem straffen!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5278 De hoogleraar had niets in de gaten. Hij meerde zijn waterfiets en beklom argeloos de stenen treden die naar de kade leidden.

'Der goede dag!' sprak hij, de hoed lichtend. 'Prlwytzkofski is der naam. Met ener z in der midden.'

'Onzin!' riep veldwachter Laris, die hem aan het hoofd van enige trotten tegemoetkwam. 'Je bent Bommel, dat zie ik aan je jas! Je bent gevlucht voor een hospitaalonderzoek — en dat is tegen de voorschriften!'

'Ja, nee!' riep een volgeling. 'Het is Tom Poes! Wit en harig! Ik zie het wel! Hij is de Grote Grot binnengedrongen.'

Nu hield het groepje de pas in om beter te kunnen beraadslagen.

'Bommel!' sprak de veldwachter met krachtige stem.

'Tom Poes!' riepen enkele anderen en daarop volgde er een verward geschreeuw, dat door de geleerde afkeurend werd beluisterd.

'Wederlijk', prevelde hij na enige tijd. 'Dezer aard gedachtenloop is wetenschappelijk niet te volgen. Waar willen deze trotten heen?'

Er viel een stilte tussen de ruziemakers en Laris Trot stapte voorwaarts.

'Het is in orde!' sprak hij.

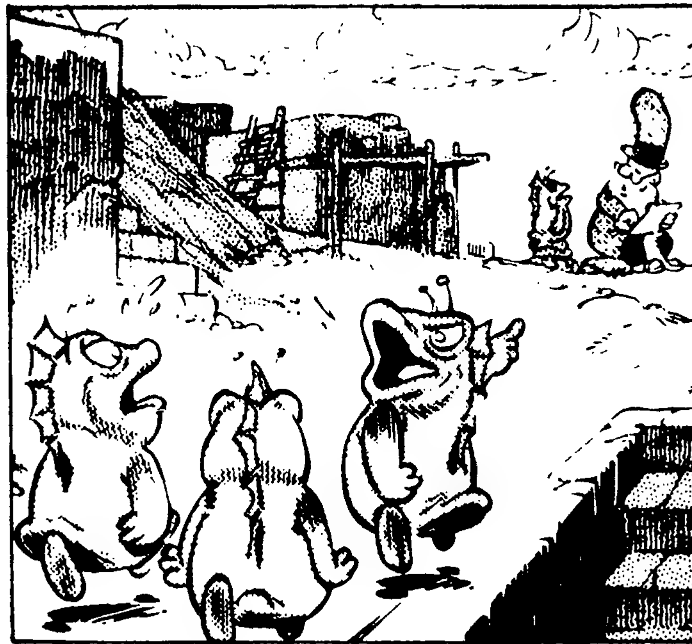
'Ach zo', zei de professor. 'En wat is in der orde, als ik vragen durf?'

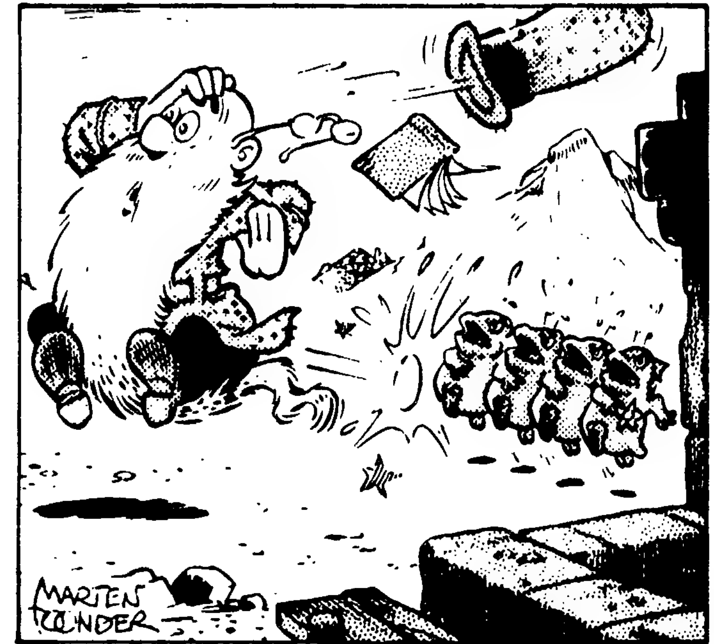
'De stemmen staken', verklaarde de veldwachter. 'Twee tegen twee. Er is geen meerderheid en omdat we dus niet zeker weten wie je bent, kan je niet rechtvaardig gestraft worden. Ga in vrede!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5279 'Ik ben der professor Prlwytzkofski', zei de geleerde koeltjes. 'En ik ga niet, want ik ben gekomen om der monster te studeren!' Met deze woorden trok hij een blocnootje en een potlood te voorschijn dat hij zorgvuldig belikte.

'Ik moet u enige vragen stellen', hernam hij. 'Om uw gedachtenloop te peilen, vat u? Eerstens: wat is volgens u, goed en wat is slecht?'

De veldwachter zweeg. De vraag verwarde hem en de drie trotten die op een afstandje toekeken, schudden afkeurend het hoofd.

'Het is niet netjes om zo persoonlijk te worden', mompelde een van hen.

'Het is slecht', gaven de anderen toe. Ze keken elkaar somber aan en begaven zich toen als één trot naar de plek waar de veldwachter zich bevond. Deze had zich inmiddels hersteld.

'Goed', legde hij uit, 'is wat de meerderheid denkt. Slecht is wat de minderheid denkt. Maar als de meerderheid iets slecht vindt, is het slecht; zelfs als het goed is.'

De geleerde fronste de wenkbrauwen, doch beschreef zwijgend zijn blocnoot. Hij werd echter gestoord door de nadering van de drie trotten.

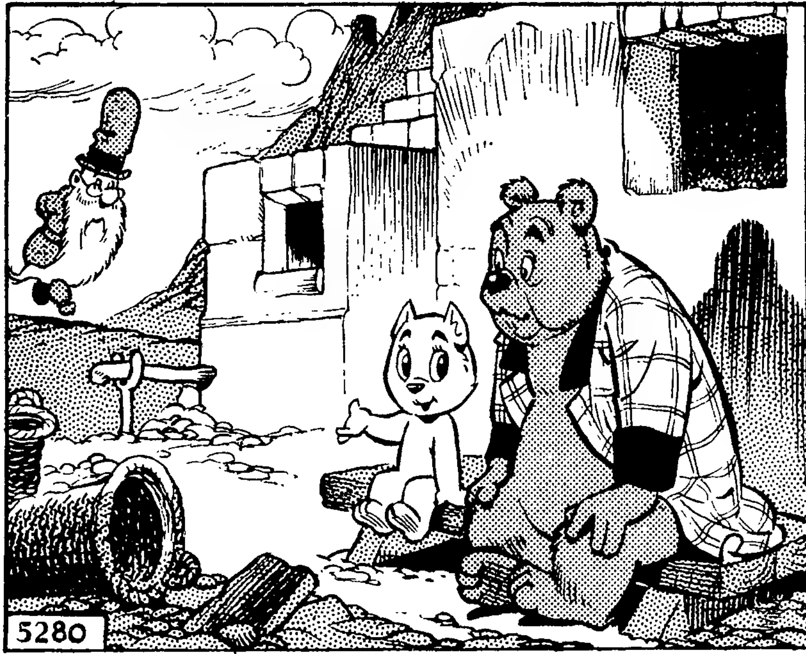
'Wat hier gebeurt, is slecht!' spraken zij.

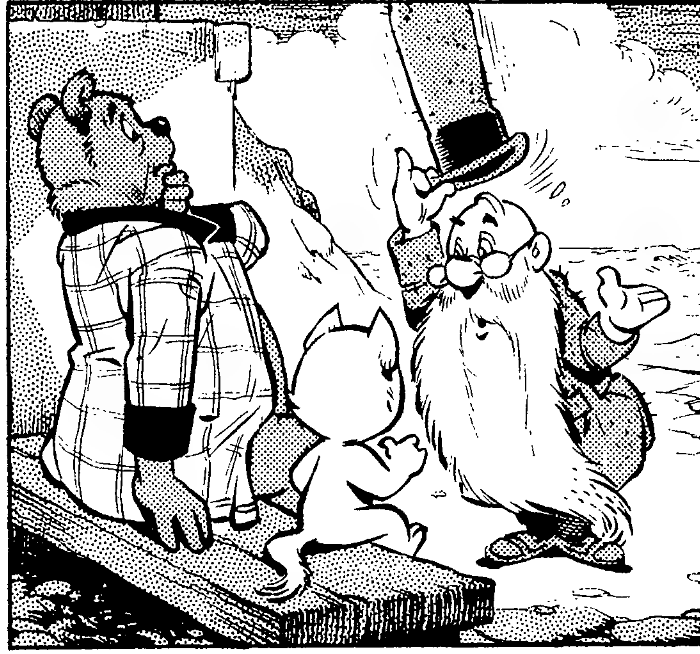
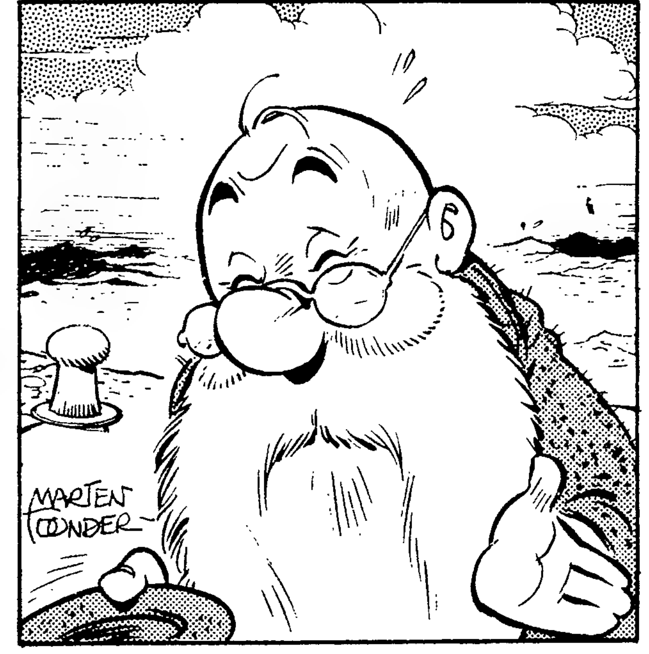
Veldwachter Laris keek verrast op. Als geboren trot begreep hij onmiddellijk zijn plaats en met een sprong schaarde hij zich bij zijn landgenoten.

'Wat jij doet is slecht!' riep hij uit. 'De meerderheid heeft gesproken. We moeten jou hier niet. Ga in vrede!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5280 Heer Bommel en Tom Poes hadden intussen een schuilplaats gevonden in de gastvrije woning van Smoris Trot, maar Tom Poes was er niet blij mee.

'Hier schieten we niet op', sprak hij. 'Als we het monster willen bestrijden, moeten we meer weten over die vluchtgaten en over het voorgevoel wanneer het monster komt. Maar Smoris heeft nooit een voorgevoel en daarom zitten we hier verkeerd.'

Op dat moment verscheen professor Prlwytzkofski om een hoek van het gebouw. Hij zag er bekommerd uit en zijn hoed was op vele plaatsen gedeukt en weer rechtgebogen.

'Men heeft mij uit der stad geworpen', verklaarde hij desgevraagd. 'Deze trotten zijn een eensgezind volk met een gans krommer gedachtengang. Kunt u mij in kennis brengen met een aanstandiger gelijkwichtiger trotfiguur? Ik moet enige vragen stellen om het monster te kunnen bestuderen.'

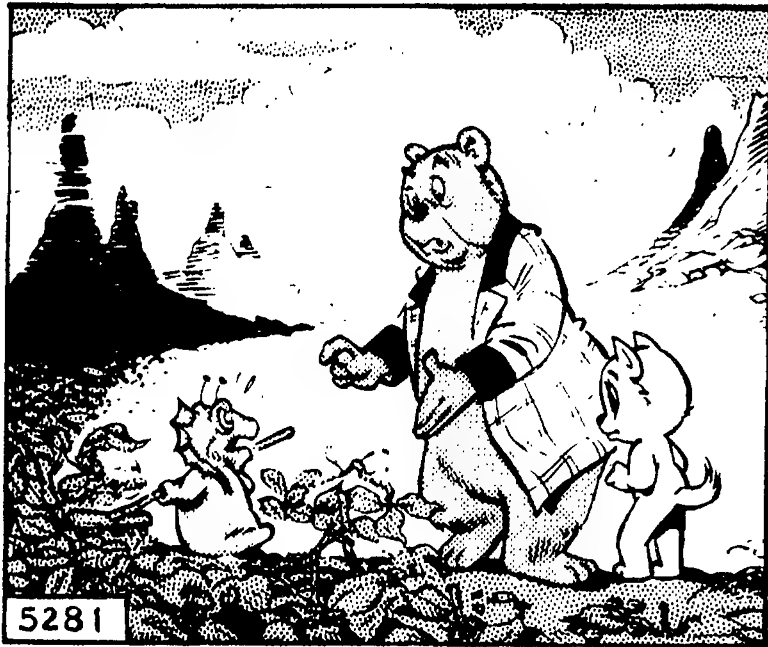
'Dan moet u hier zijn', zei Tom Poes, op de deuropening wijzend. 'Smoris is vredelievend en hij praat graag.'

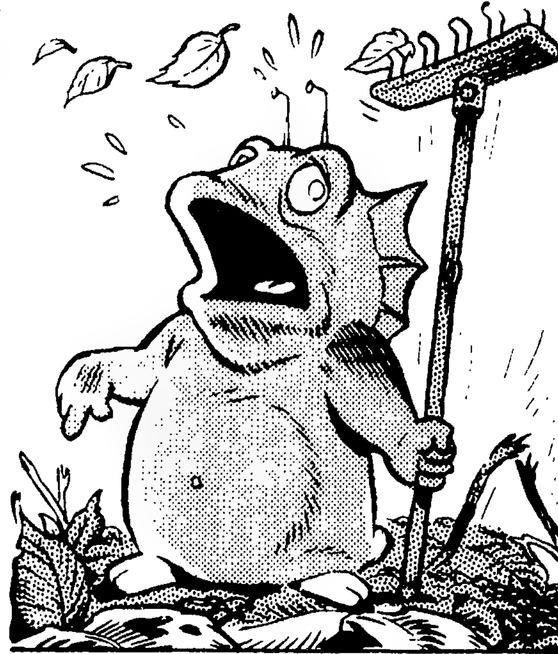
'Ja', vulde heer Ollie aan. 'Maar hij heeft nooit een voorgevoel, zoals ik juist tegen de jonge vriend zei. Daarom hebben wij niets aan hem in onze strijd tegen het monster. Wij moeten wat meer van de gewone trotten weten, als u begrijpt wat ik bedoel.'

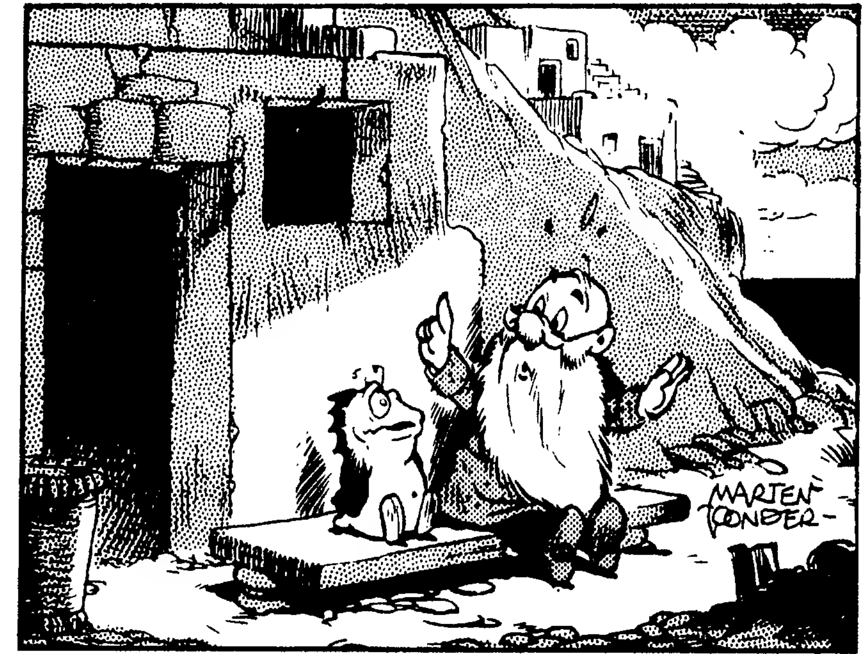
'Dan moet u naar der stad gaan', zei de geleerde glimlachend. 'Voor u is dat gans gevaarloos, wanneer u der meerderheid op uw hand hebt.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5281 Na enig gepraat besloten heer Bommel en Tom Poes dat dit een goede raad was.

'Het is gans gevaarloos', sprak heer Ollie onder het lopen. 'Niet gevaarlijk, bedoel ik. Als we de meerderheid maar op onze hand hebben.'

'Hm', zei Tom Poes. 'Dat was tot nu toe nogal moeilijk. Als we maar wisten waarover alle trotten het eens zijn...'

Deze opmerking bracht heer Bommel op een idee. Hij hield halt bij een trottelnotenplantage, waar een eenzame planter bezig was de platgetrapte kweek aan te harken.

'Kunt u me ook zeggen waar alle trotten het over eens zijn?' vroeg hij.

De tuinman keek verrast op.

'Da's me ook een vraag!' riep hij uit. 'Over het belang van trottelnoten natuurlijk! Dat is onze enige handel, maar door dat ellendige monster is die naar de maan; kijk maar!'

Hij zuchtte diep en hernam met een droevige klank in zijn stem: 'Als er maar iemand was die het ondier onschadelijk kon maken. Maar niks, hoor! We zijn zó voorgeraakt, dat niemand méér weet dan de meerderheid. En die weet niets!'

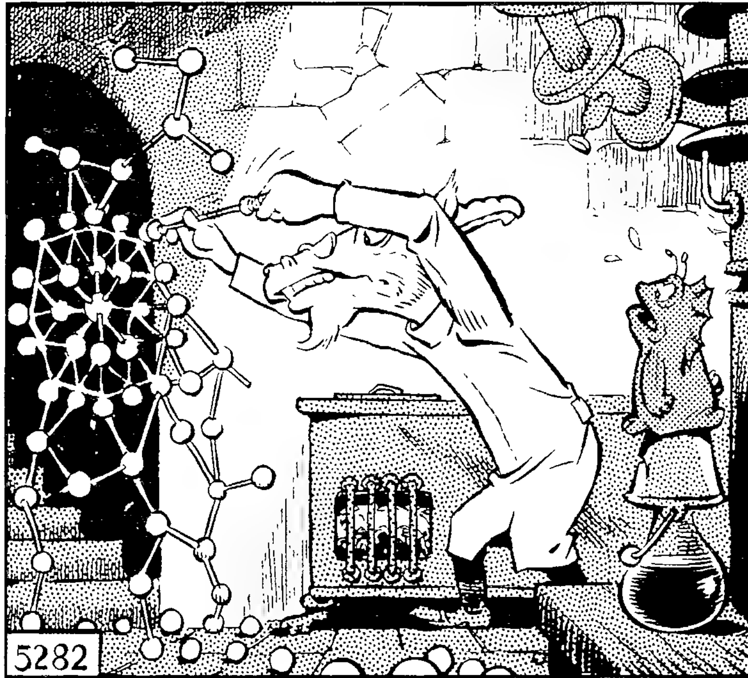
'Der meerderheid weet niets', sprak professor Prlwytzkofski. Hij zat niet ver vandaar met Smoris Trot op de bank en trachtte het ventje te bemoedigen.

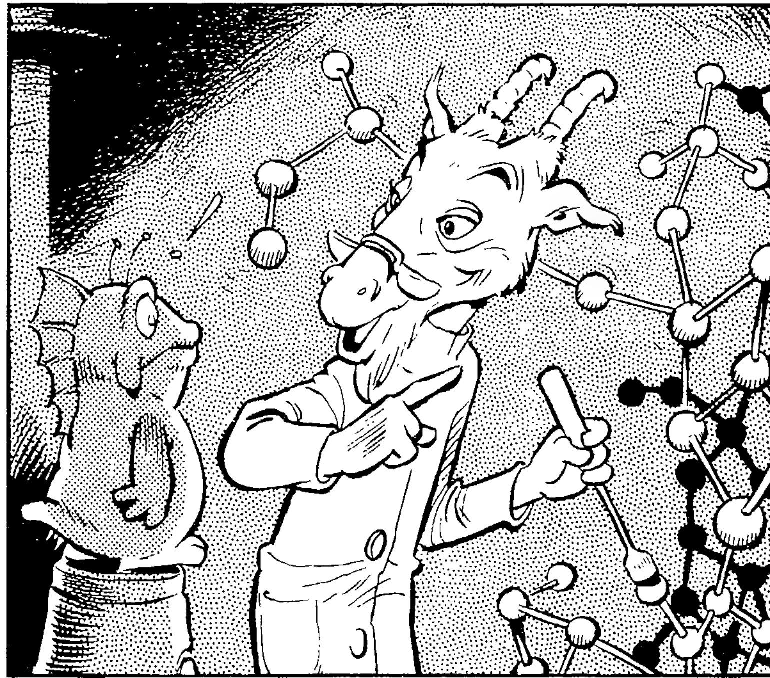
'Gans niets!' verzekerde hij. 'Treur daarom niet, kleiner Trot. Eén persoon weet altijd meer dan een menigte.'

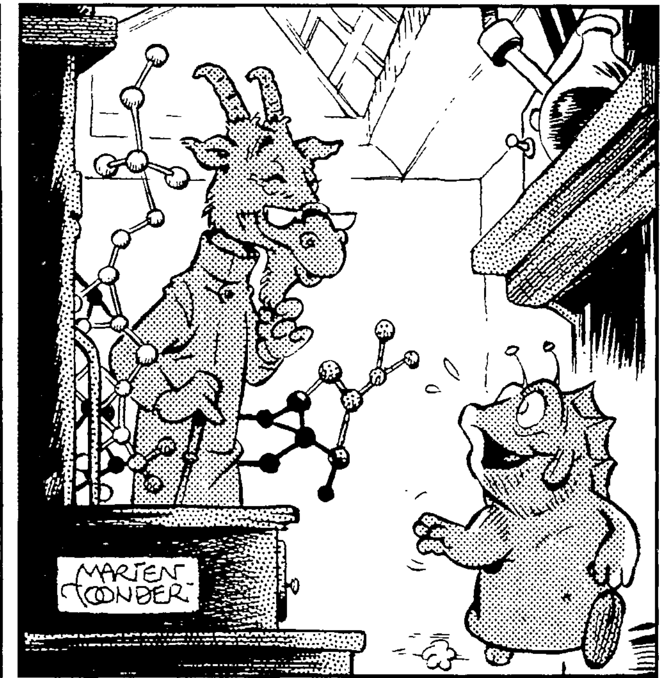
'Zou het?' vroeg Smoris hoopvol. 'Ik heb dat ook wel eens gedacht, maar de meerderheid was er altijd tegen.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5282 Professor Sickbock zat intussen ook niet stil. In de afzondering van zijn keldertje en onder het verbaasde oog van Travelijn Trot was hij druk bezig met de vervaardiging van een anti-monster bom.

'Het is een weinig ruw', sprak hij al schroevende. 'Men kan zo'n monster misschien op een minder luidruchtige manier onschadelijk maken. Maar de tijd dringt. Deze bom laat geen rommel of vlekken na en is gegarandeerd afdoende.'

'Zou het?' vroeg de Trot wantrouwig. 'Ik moet het eerst zien, hoor! Je staat daar helemaal alleen te werken en dat lijkt me niet erg wetenschappelijk toe. Wat kan je nou doen zonder een meerderheid?'

'Ei, daar heb ik u', riep de geleerde op zijn contraptie wijzend uit. 'De meerderheid ziet ge hier voor u, mijn waarde! Ontelbare kleine deeltjes die door hun eigen samenhang gevangen zijn. Zo aanstonds zal ik ze samenballen, zodat ze één worden in de vorm van een ronde bom. Eén is het kleinst mogelijke verschil met niets, zoals u weet. Door een simpele ingreep kan men die samenhang dan ook verstoren en Presto! Stof is alles wat er overblijft. Kunt ge me volgen?'

'Ja zeker', mompelde Travelijn, die van deze geleerde uitleg erg onder de indruk was. 'We moeten één worden, zeggen wij Trotten altijd. Nou, maar dan zal het wel goed wezen.'

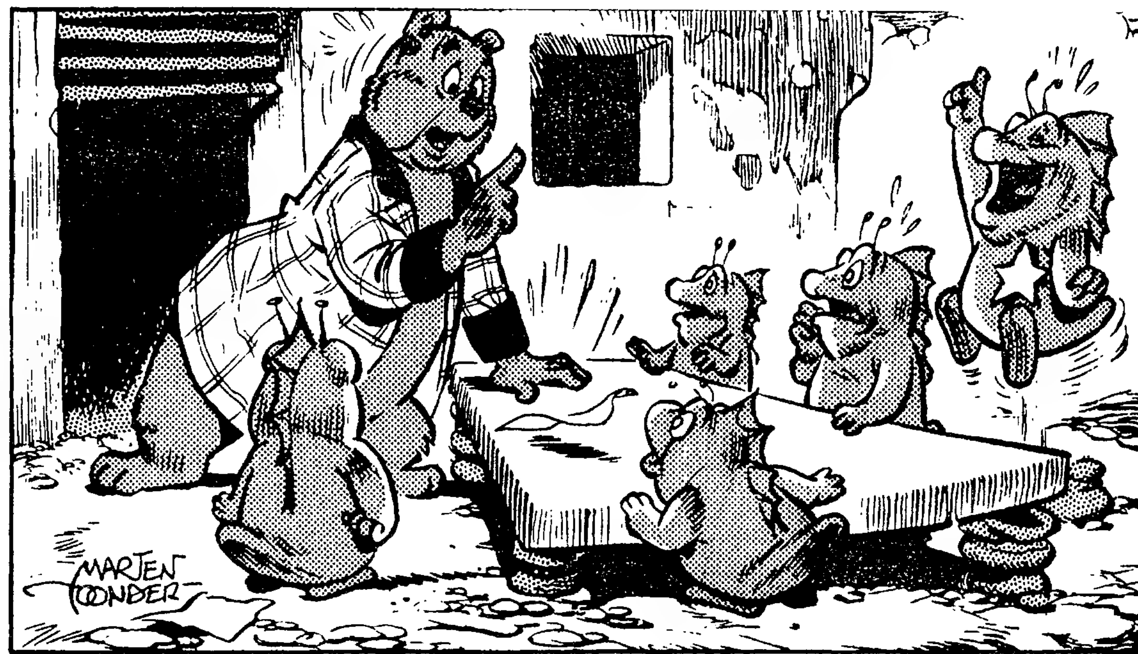
Hij liet zich van zijn verhoging zakken en dribbelde opgewekt naar de deur om zich te gaan ontspannen.

'Je doet maar', vervolgde hij over z'n schouder. 'Om eerlijk te zijn is het enige dat me kan schelen de verdelging van het monster en de redding van mijn notenhandel. Als je daar iets voor hebt, zal ik je goed betalen, prof!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5283 In de stad Trottel had veldwachter Laris intussen een vergadering met enige oudere trotten belegd.

'We staan voor de ondergang', sprak hij. 'Onze handel is naar de maan, onze trottelnotenplantages zijn plat en de honger dreigt. Daarom moeten we de handen ineenslaan, want eendracht maakt macht, zeggen we hier altijd. En macht hebben we nodig tegen het monster.'

'Weg met het monster!' riep de vergadering uit. Daarna viel er een diepe stilte, want niemand wist er iets aan toe te voegen.

Op dat moment betrad heer Ollie echter het pleintje.

'Zo komen jullie er niet', sprak hij. 'Maar ik heb een plan!'

'Dat kan niet', zei Laris. 'Trouwens, jij bent die professor die weggejaagd is. Ik herken je wel!'

'Niemand weet meer dan de meerderheid!' riep iemand uit de groep en er steeg een dreigend gemompel op. Maar heer Ollie liet zich niet langer uit het veld slaan door het Trotse denken.

'Ik wel!' riep hij uit. 'Ik ben Olivier B. Bommel en ik ben gekomen om het monster te bestrijden in het belang van de trottelnoten. Schei uit met je meerderheid en luister naar een heer van stand!'

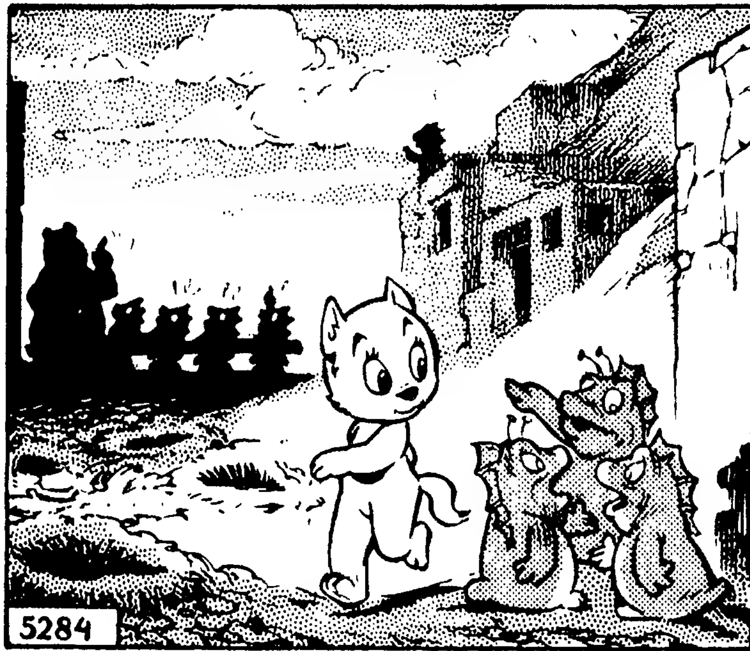
Het was duidelijk, dat deze fiere houding indruk maakte. De vergadering viel stil en keek hem afwachtend aan.

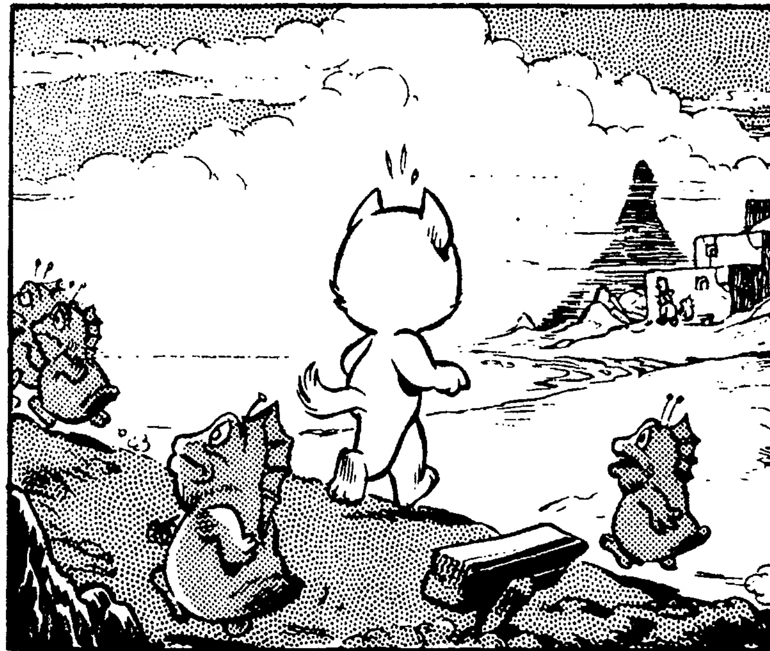
'Juist', hernam heer Ollie. 'Ik eh... ik heb een plan. Jullie moeten niet vluchten wanneer het monster komt. Nee, jullie moeten het bestrijden! Ik bedoel: jullie en ik. Onder mijn beproefd leiderschap zullen we er zeker in slagen om een einde aan de trottelnotenplaag te maken!'

'Hoera!' riep veldwachter Laris. 'Niet vluchten, maar vechten! Weg met het monster!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5284 'Zeer juist!' vervolgde heer Bommel. 'Onder mijn leiding moeten we de handen ineenslaan! Maar eh... het heeft geen zin om in de vluchtgaten te duiken en mij eenzaam tegenover het ondier te laten staan, bedoel ik. En daarom: Weg met de vluchtgaten!'

Tom Poes had de bespreking op een afstand gevolgd en nu liep hij peinzend een eindje weg.

'Heer Bommel heeft gelijk', mompelde hij. 'Weg met de vluchtgaten! Maar het is de vraag of de trotten en hij begrijpen, wat hij bedoelt. Ik heb alleen maar een vermoeden en daarom is het nodig dat er iets gebeuren gaat.'

Het zag er naar uit, dat dit gebeuren zou. Van alle kanten naderden er opgewonden inboorlingen, die door het trotteninstinct gedreven werden.

'Er gaat iets gebeuren!' riepen ze elkaar toe. 'Zorg, dat je erbij komt! We moeten samen zijn! Eéndracht!'

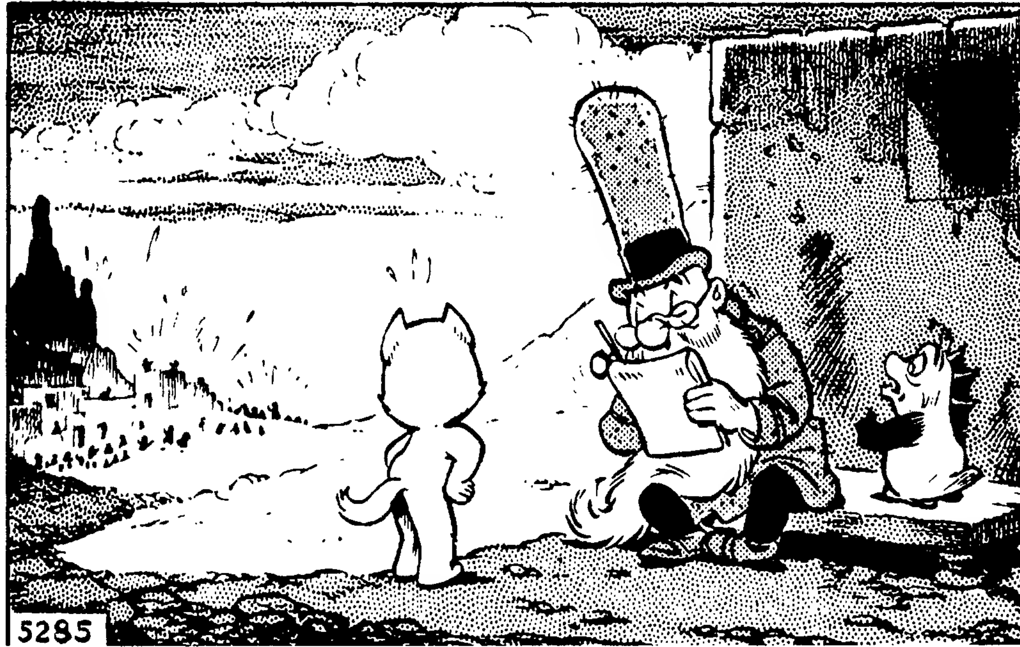
Deze kreet drong ook door tot de eenzame woning waar professor Prlwytzkofski zich met Smoris Trot onderhield.

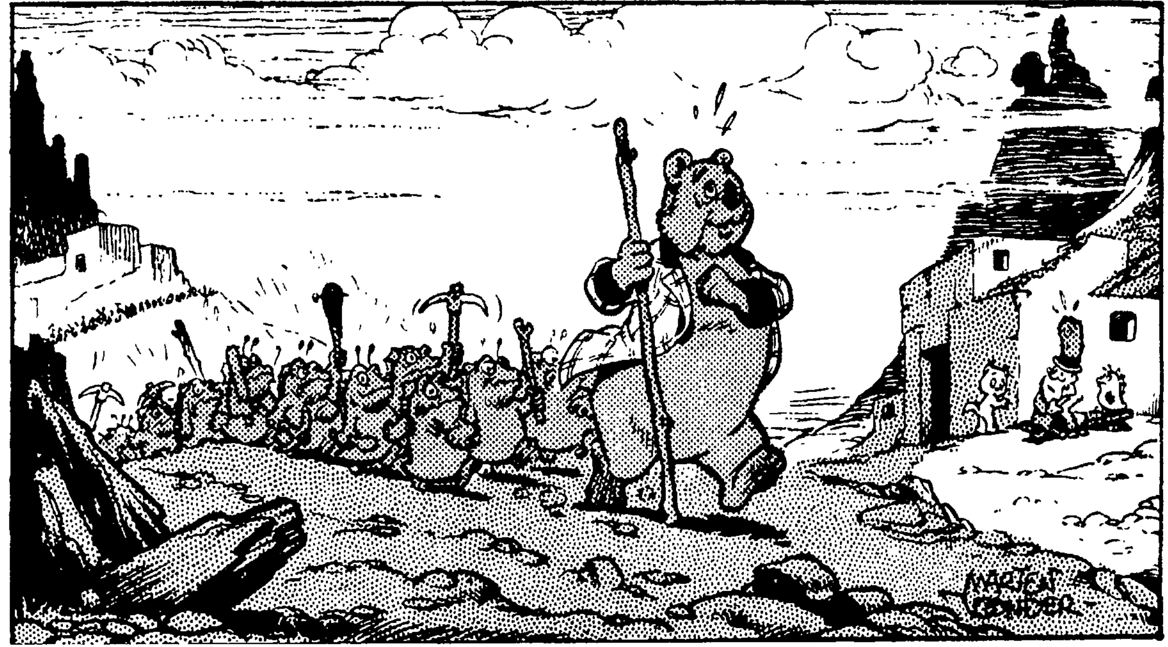
'Eendracht!' sprak de laatste droevig. Hij staarde zonder begrip naar de voorthollende groepjes die zijn huis passeerden en vervolgde bitter: 'Ik mis dat. Er schijnt iets te gaan gebeuren, maar ik voel niets. Voor mij is er geen Eendracht en ook geen Gebeurtenis. Wat is het leven toch saai en eenzaam!'

'Zeer interessant', mompelde de geleerde. 'Praw! Nu naderen wij de diepere oorzaken van uw smart en van het monster.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5285 'Weet u wat er gaat gebeuren?' vroeg Tom Poes, die juist passeerde. 'De trotten verzamelen zich en heer Bommel...'

'Rust, bid ik u!' sprak professor Prlwytzkofski bits. 'Spaar mij der Boml! Ik doe hier wetenschappelijker arbeid en u stoort! Ga verder, kleiner Trot en vertel mij gans rustig: wat is volgens u eendracht?'

'Nou eh... samen iets dragen', verklaarde Smoris met omfloerste stem. 'Of eh... ach, ik weet niet wat het is. Ik ben anders.'

'Praw!' mompelde de geleerde geërgerd. 'Zo komen wij niet wijders!'

'Nee', zei Tom Poes, die zijn beurt geduldig had afgewacht. 'Maar heer Bommel gaat het monster bestrijden, samen met de trotten. En die schijnen dat zo'n goed idee te vinden, dat ze allemaal bij elkaar komen.'

'Ik versta dezer eendracht niet', hernam de professor hoofdschuddend. 'Wat is dat trouwens voor gebrul daar? Ik kan der gedachtenloop gans niet rechtlijnig vervolgen. Wat ik meen is dit...'

Hij sprak nog verder, doch zijn woorden waren onverstaanbaar door het lawaai, dat snel toenam en waarvan de oorzaak nu ook zichtbaar werd.

Een grote menigte trotten beklom onder leiding van heer Bommel de heuvel en richtte zijn schreden naar de vlakte waar de Grote Grot zich bevond. De ventjes zwaaiden met houwelen en stokken en schreeuwden onder het gaan.

'Weg met het monster!' riepen ze. 'Eendracht maakt macht!' En meer van dergelijke kreten die Smoris droef in de oren klonken.

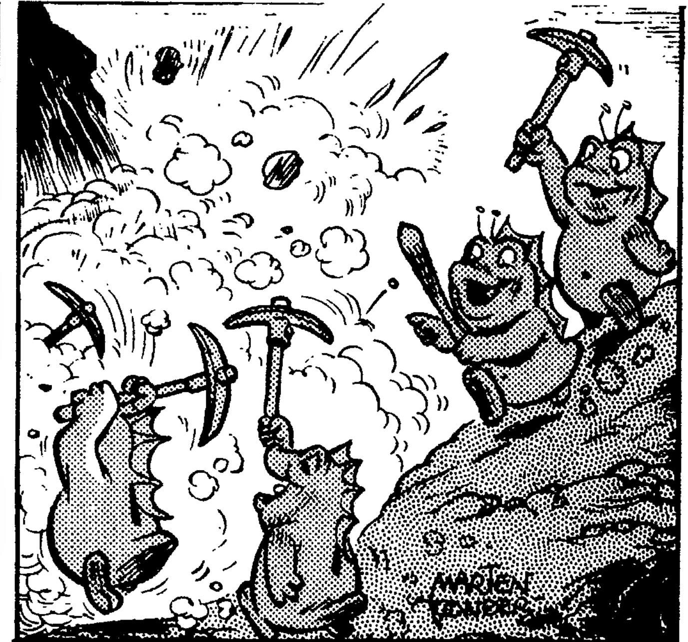
'Kijk', mompelde hij zacht voor zich heen. 'Dat is nu Samenzijn en dat maakt gelukkig. Maar ik, ik sta daar buiten.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5286 'Dat maakt niet uit', zei de hoogleraar. 'Om zo beter, dan kan men rustiger betrachten!'

Hij sloeg het passeren van de stoet aandachtig gade en sloot zich toen bij de achterhoede aan.

'Gans kolossaal', vervolgde hij. 'Een duchtig grootverband! Wij kunnen hier een bijspel van samengehorigheid ervaren.'

'Ik wou dat ik wist wat er gaat gebeuren', klaagde Smoris. 'Ik voel niets en niemand heeft me uitgenodigd en ik sta hier voor gek.'

'Stil maar', zei Tom Poes. 'Heer Bommel heeft de leiding — en die zal alles heus wel uitleggen.'

Dat was waar. Voor de spelonk gekomen hield de leider halt en wierp een schichtige blik in de duistere opening. Om hem heen volgden de trotten met bolle ogen de onzekere bewegingen van hun aanvoerder en hun geroep zakte weg in een doodse stilte, toen deze een bevende hand ophief.

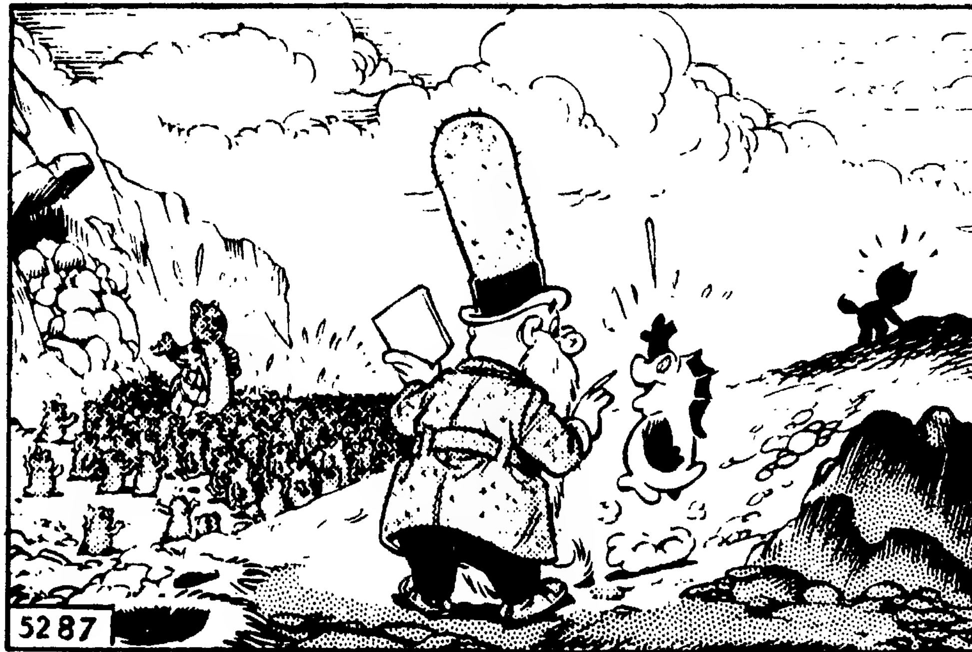
'B-bestrijden!' zo riep hij uit. 'Het monster, bedoel ik. Ik b-bedoel: eh... hm! Kijk, we gaan eh... we maken de ingang gewoon dicht! We gooien er grote, zware rotsblokken voor en we vullen de gaten met stenen op en dan kan het monster er nooit meer uit. Aan het werk, goede lieden! Eendrachtig gaan we de verschrikkelijke Trotteldrom bestrijden!'

Dit plan sloeg aan. Juichend drongen de toehoorders voorwaarts om er uitvoering aan te geven en al spoedig was heer Ollie aan het oog onttrokken door dichte stofwolken en neervallend gruis.

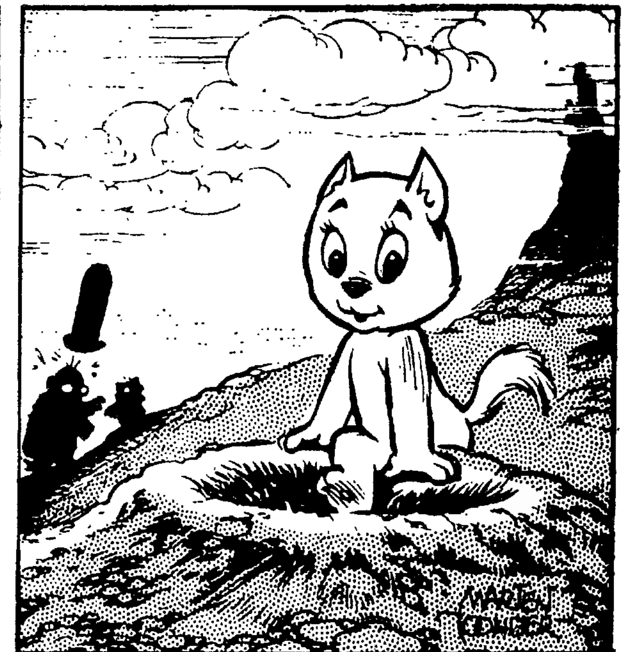
'Allemaal samen!' hoorde men de trotten roepen. 'Eendracht maakt macht! Weg met het monster!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5287 Het afsluiten van de grot duurde niet lang. De trotten werkten vlijtig en eensgezind en na een half uurtje was de eens zo dreigende opening van de spelonk verdwenen achter opgestapelde rotsblokken.

'Het is gebeurd!' sprak heer Bommel uit het stof te voorschijn tredend. 'Het monster is weg. Weg met het monster, bedoel ik!'

'Weg met het monster!' riepen de trotten en ze begonnen opgewonden te zingen en te dansen, zodat de vlakte gevuld was met lawaai en beweging. Hierdoor werd ook Smoris aangestoken.

'Weg met het monster!' riep hij, eenzaam op en neer springend.

'Praw!' zei professor Prlwytzkofski kribbig. 'Der monster is niet weg, hij is nog steeds daar. Stop uw geschrei, kleiner Trot!'

Het ventje gehoorzaamde onthutst.

'Niet weg?' herhaalde hij.

'Neen', hernam de geleerde. 'Om hem weg te krijgen, moeten wij meer doen dan stenen voor zijner uitzicht stapelen. Wij zullen hem ontbinden moeten.'

Tom Poes was intussen zijn eigen gang gegaan. Ook hij geloofde niet dat het monster weg was en daarom liep hij peinzend naar een vluchtgat toe en keek in de opening.

'Heer Ollie vergist zich', dacht hij. 'Het ondier zit helemaal niet in de grot. Die was leeg; ik heb het zelf gezien. Er waren alleen maar vluchtgaten...'

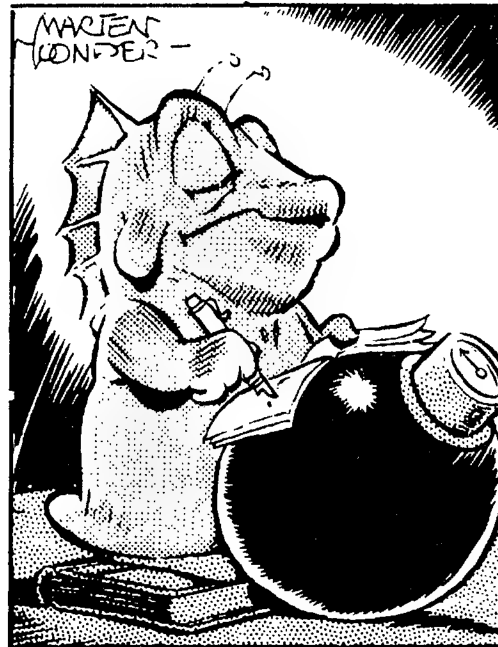
Hij aarzelde wel even en liet zich toen in het gat zakken.

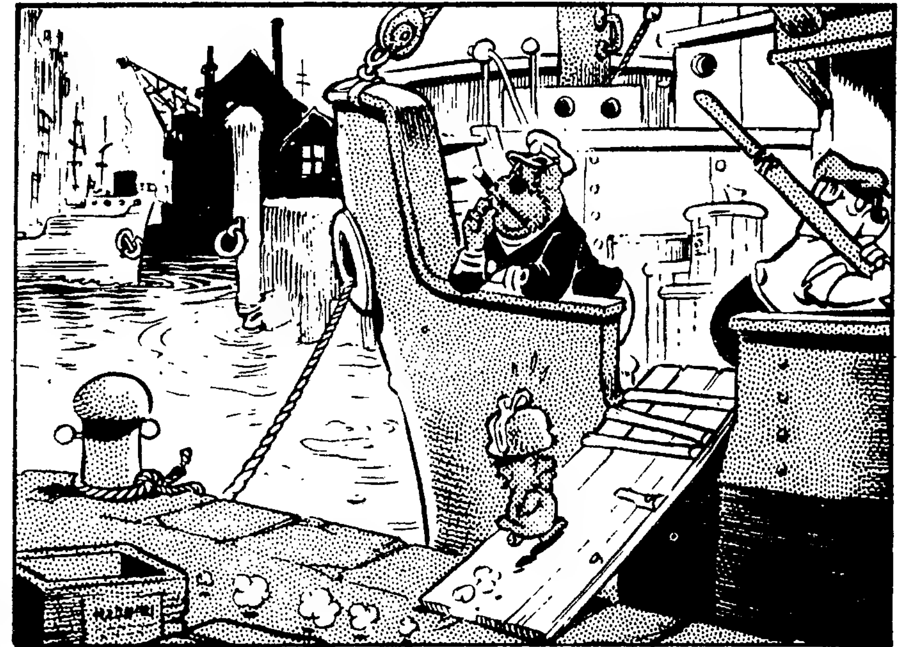
'Maar ik heb wel een idee hoe ik het monster moet zoeken', mompelde hij.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5288 Ver van het eiland Trottel legde professor Sickbock de laatste hand aan een werkstuk, daarbij gehinderd door Travelijn Trot, die hem zenuwachtig voor de vingers liep.

'Ik moet terug', sprak het ventje. 'Ik weet niet wat er allemaal op het eiland gebeurd is, maar ik heb rare voorgevoelens. Ben je klaar? Heb je al iets tegen het monster?'

'Zeker', sprak de geleerde, een bolvormig voorwerp omhoog houdend. 'Ge ziet hier voor u de anti-monsterbom. Het laatste woord op het gebied van bewapening, mijn waarde. Wanneer ge deze pin indrukt, gaat het klokje lopen en na eenentwintig seconden ontplooit de bom zich tot een parelion.'

'Daar gaat het mij niet om', zei de trot ongeduldig. 'Wat gebeurt er met het monster?'

'Dat wordt tot zijn kleinste deeltjes ontbonden', verklaarde Sickbock. 'Wanneer ge me thans even betaalt, is dit fraaie wapen uw eigendom.'

Travelijn schreef een cheque uit — betaalbaar wanneer het monster vernietigd zou zijn — pakte de bom in een daartoe bestemd tasje en verliet na een korte groet het vertrek.

Kapitein Wal Rus, die over de reling een sigaartje hing te roken, zag hem niet lang daarna aan boord klimmen.

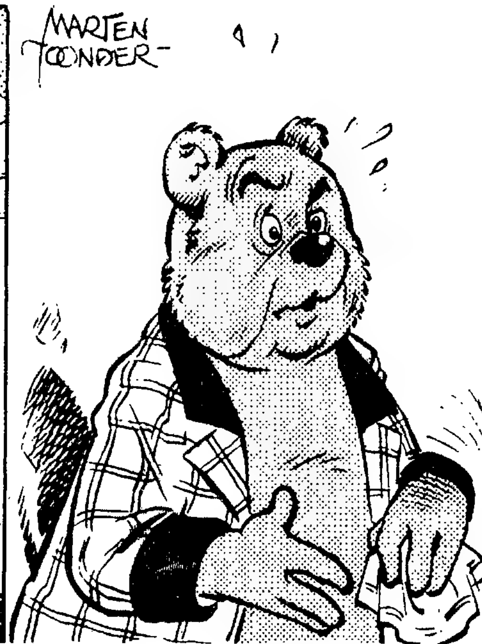
'Wacht even, meneer', sprak de gezagvoerder. 'We gaan niet meer naar je overgehaalde eiland. Dat is afgelopen zolang die opgeblazen worm daar rondtrappelt.'

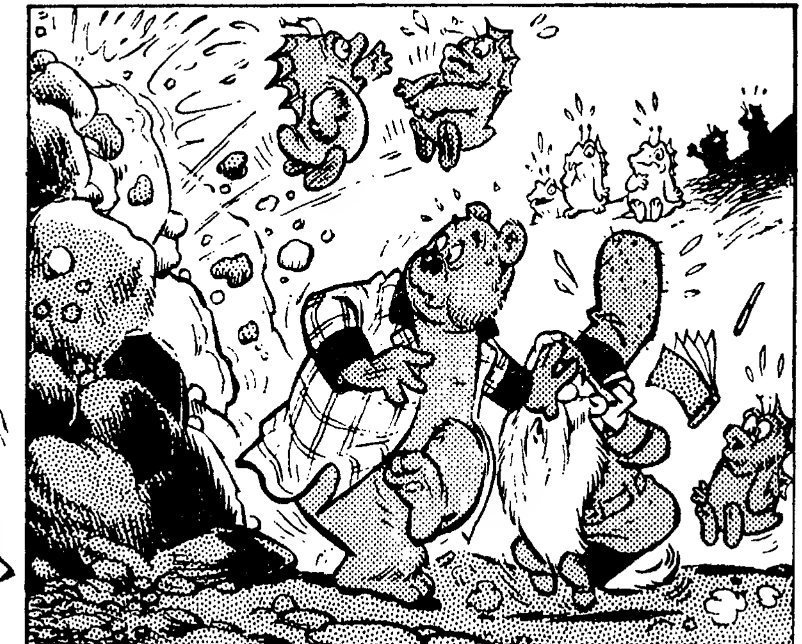
'Toch niet', riep de trot uit. 'Ik heb het einde van het monster in dit koffertje, laten we nou wèl wezen! Je moet me naar Trottel brengen, en je zult er geen spijt van hebben. Deze keer zal je lading goed zijn.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5289 Heer Bommel was na het dichten van de grot op een steen neergezegen. Daar zat hij nu tevreden zijn voorhoofd af te vegen en naar het dansen van de trotten te kijken.

'Het is mooi om goed te doen', sprak hij tot professor Prlwytzkofski, die hem naderde met zijn blocnootje in de hand. 'Nu heb ik weer wat geluk in het leven van deze opgejaagde wezentjes kunnen brengen.'

'Praw!' zei de geleerde gemelijk. 'U hebt hunne zwarigheden achter gesteente verstoken, dat is alles. Men moet ener monster in der openheid brengen om hem ontbinden te kunnen!'

Heer Ollie keek ontstemd op.

'Mooi is dat!' riep hij bitter uit. 'Met mijn eigen handen heb ik... ik bedoel, hebben deze trotten voorgoed een einde aan het woeden van Trotteldrom gemaakt! Verslagen ligt hij in zijn spelonk en u durft...'

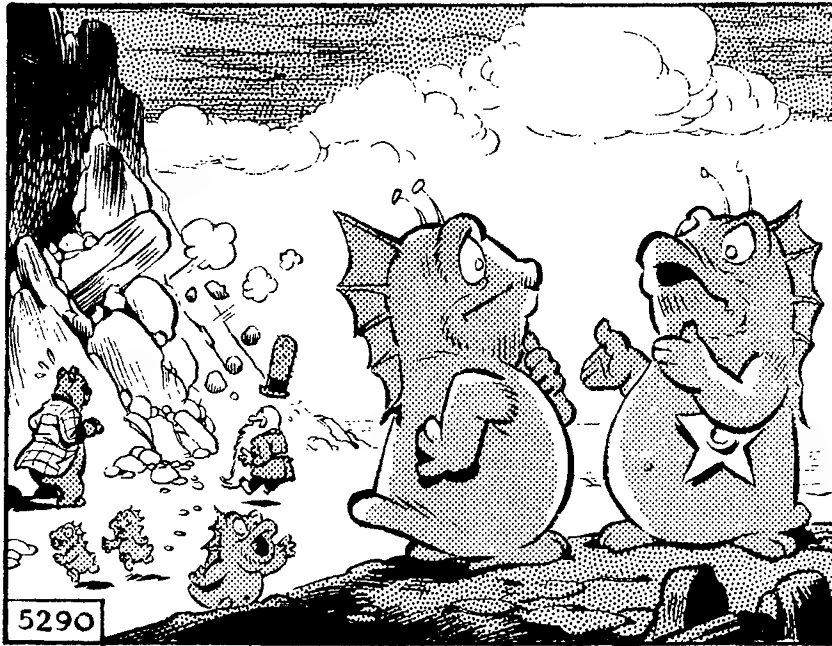
'Praw!' riep de professor geprikkeld uit. 'Eindig dezer grootgepraat! Der monster is niet verslaagd. In der spelonk ligt ja gans niets!'

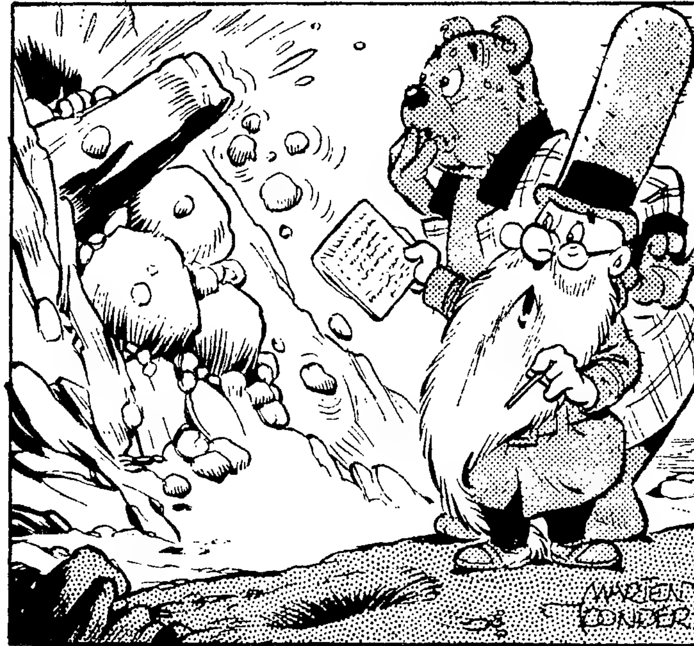
Op dat moment begonnen de stenen die voor de ingang waren opgestapeld, te bewegen en enige grote kiezels kwamen rommelend naar beneden. Heer Ollie stiet een hoge kreet uit en sprong overeind.

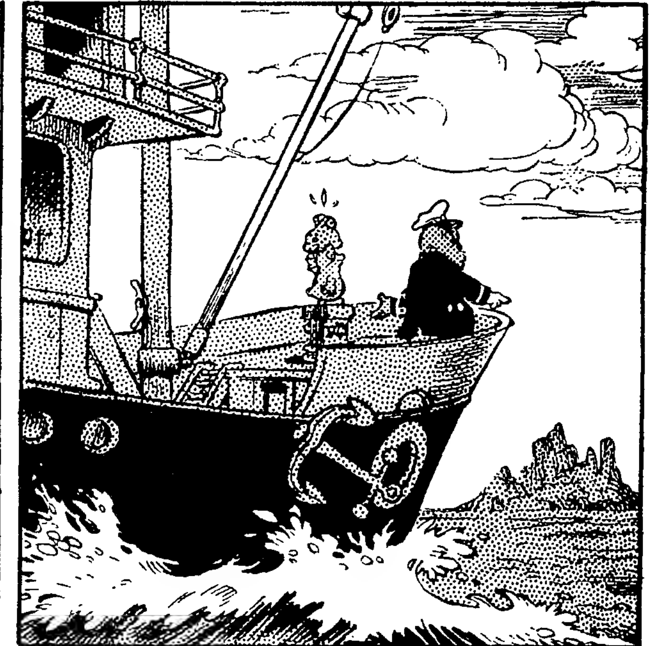
'Help!' jammerde hij. 'Der m-monster is niet v-verslaagd! Hij wil uit de gr-grot! Help!'

'Het monster komt!' schreeuwden de trotten. Ze stoven naar alle richtingen uit elkander en al spoedig bood het daarnet nog zo vrolijke toneeltje een ontredderde aanblik.

TOM POES en Het monster Trotteldrom Door Marten Toonder

5290 'Het breekt naar buiten', prevelde Kwispodil Trot, die het gebeuren verbleekt gadesloeg. 'We hadden het kunnen weten: alles vergaat, maar het monster Trotteldrom wandelt in eeuwigheid.'

'Zo is het', zei veldwachter Laris, die tegenover hem stond. 'Maar toch is er iets vreemds! Het monster gaat verschijnen en niemand van ons heeft er een voorgevoel van gehad!'

'Je hebt gelijk!' riep de ander oplevend. 'Dat komt dan natuurlijk omdat het monster niet kàn verschijnen. De rotsblokken zijn natuurlijk te zwaar.'

'Ach! De r-rotsblokken zijn niet zwaar genoeg!' stamelde heer Ollie. Hij had achter de geleerde post gevat en staarde met verglaasde ogen naar de schuivende stenen.

'D-doe dan toch iets!' drong hij gejaagd aan. 'Het monster k-komt!'

Doch de geleerde zwaaide wanhopig met zijn blocnootje en schudde het hoofd.

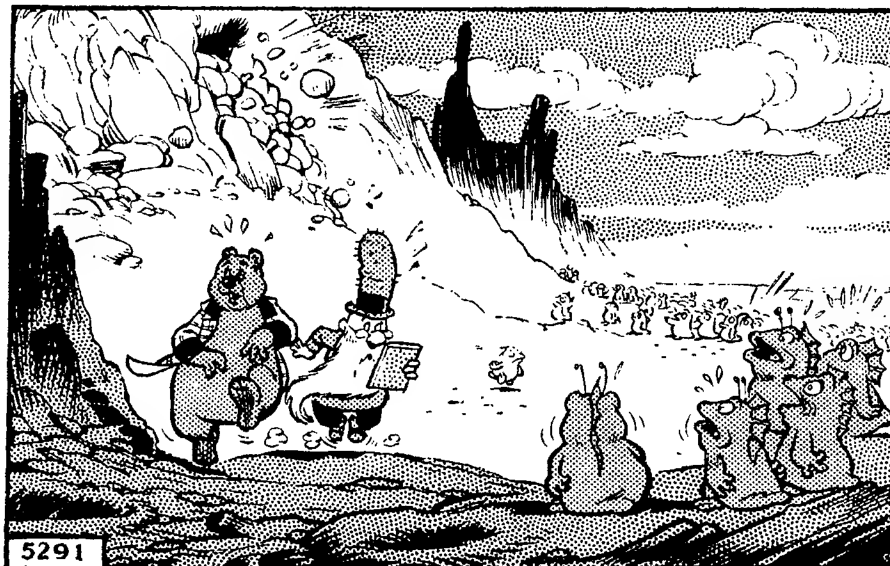
'Wat hier geschiedt, is ja onmogelijk!' riep hij klagend uit. 'In der spelonk ligt niets! Mijne notietsen kloppen niet, of der monster klopt niet. Dit is onwetenschappelijk!'

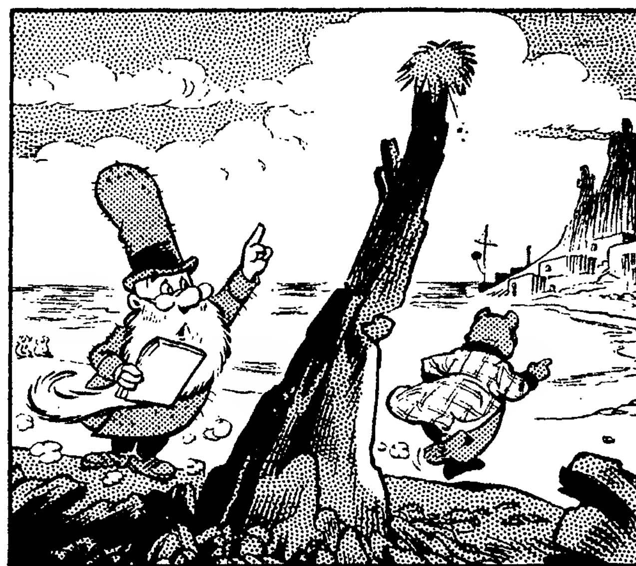
Op dat moment zou een oplettende toehoorder in de verte een loeiend geluid hebben kunnen horen. Het was de stoomfluit van het goede schip Albatros, dat op volle kracht het eiland Trottel naderde.

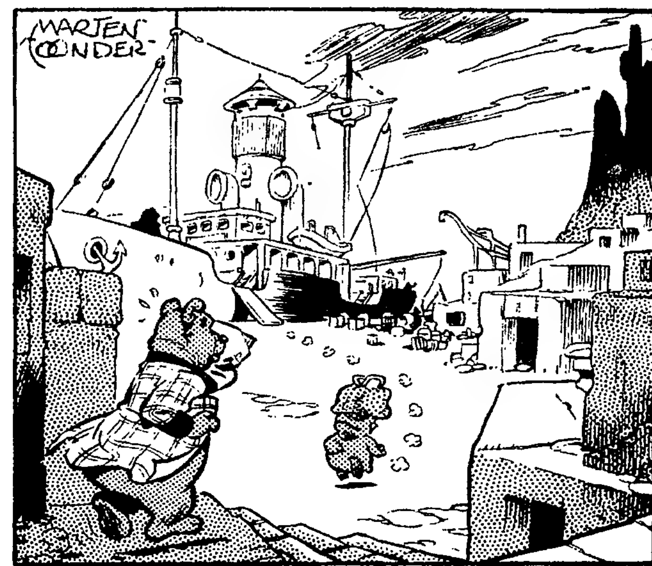
'Daar ligt het, meneer', zei kapitein Wal Rus, die met zijn passagier op de bak stond. 'Dit is de allerlaatste keer. Als je er niet in slaagt die overgehaalde worm te torpederen, zal het je geld kosten!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5291 Het glijden van de stenen hield aan en uit het inwendige van de grot werd nu ook een geluid gehoord. Het was een stem, die hol en dreigend over de vlakte rommelde.

'Maak open!' riep de stem en de echo's herhaalden: 'Aakopenopenopenopen.'

Dit was te veel voor heer Ollie — en ook de professor werd door angst bevangen. In grote haast verlieten de beide monstervangers het terrein en beklommen gestruikelend de heuvel, terwijl de trotten verstijfd toekeken.

'K-kom mee!' hijgde heer Bommel onder het gaan. 'Het monster is ge-gevangen! We hebben onze p-pl-plicht gedaan!'

Hij passeerde hijgend de toeschouwers en daalde met toenemende snelheid de weg af, die naar de stad leidde. Maar de geleerde hield al gauw de pas in.

'Neen!' hoorde men hem mompelen. 'Dezer vervluchting is niet richtig. Een wetenschappelijker heeft der plicht om hier te blijven en weidere onderzoekingen te maken!'

Heer Ollie keek op noch om. Hij had alle belangstelling in verdere onderzoekingen verloren en pas toen hij tussen de huizen was, ging hij wat langzamer lopen.

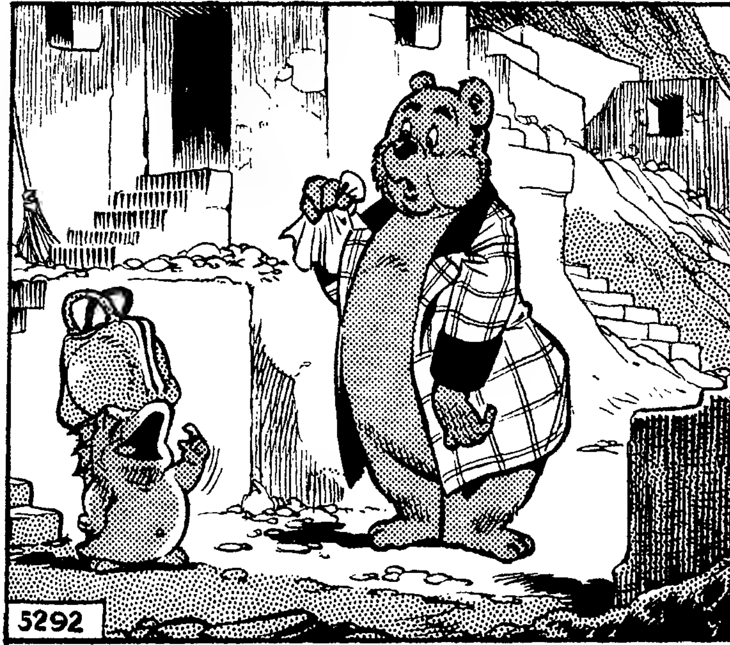
'Daar ligt de Albatros!' prevelde hij oplevend. 'Gelukkig! Ik heb mijn plicht gedaan en nu kan ik rustig huiswaarts keren.'

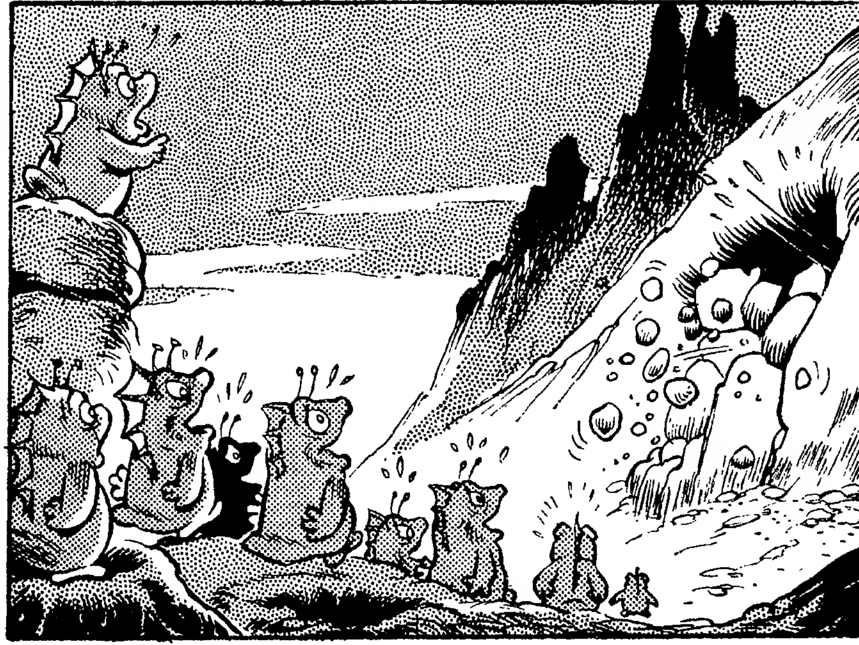
Travelijn Trot, die hem over de verlaten kade tegemoetkwam, maakte echter een einde aan dit plan.

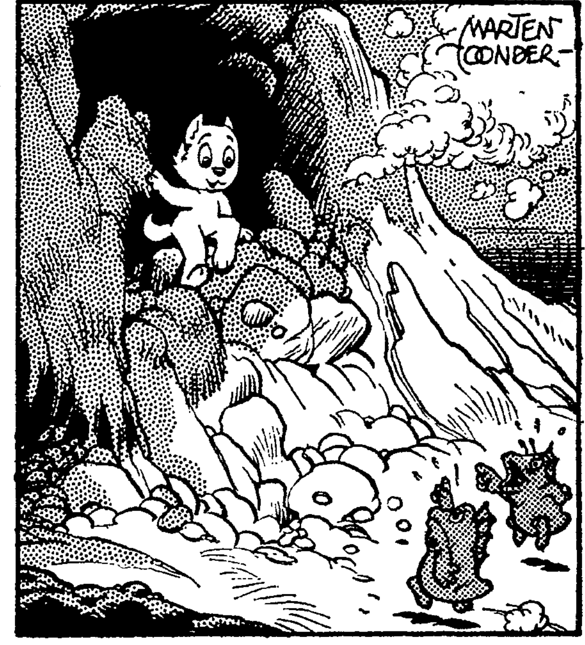
'Ha, professor!' riep het ventje reeds van verre. 'Goed dat ik je tref! We kunnen het monster vernietigen met de bom die ik hier heb. Kom mee!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5292 Heer Bommel hield halt en staarde de ander ontdaan aan.

'W-wat bedoelt u?' vroeg hij. 'Het ondier is in de grot opgesloten onder mijn leiding, als u begrijpt wat ik bedoel. En nu wil ik naar huis...'

'Opgesloten?' riep de ander smalend. 'Dat helpt niet! Laten we nou wèl wezen; alles vergaat, maar Trotteldrom wandelt in de eeuwigheid. Nee, ik heb hier de anti-monsterbom en die alleen kan een einde aan onze ellende maken! Kom mee, professor, dan laten we de grot ontploffen.'

Het zag er echter naar uit, dat dit plan te laat kwam. De beweging in de grot was sterker geworden; steeds meer stenen kwamen naar beneden rommelen en al spoedig werd er een opening zichtbaar.

'Daar komt-ie!' riepen de trotten vol ontzetting. 'Waarom vluchten we eigenlijk niet?'

'Omdat het niet komt', zei veldwachter Laris, die achter een rots had post gevat. 'Ons voorgevoel heeft ons nog nooit bedrogen!'

Het bleek al spoedig dat hij het bij het rechte eind had, want het was geen monster dat uit de duisternis naar buiten klom, maar Tom Poes.

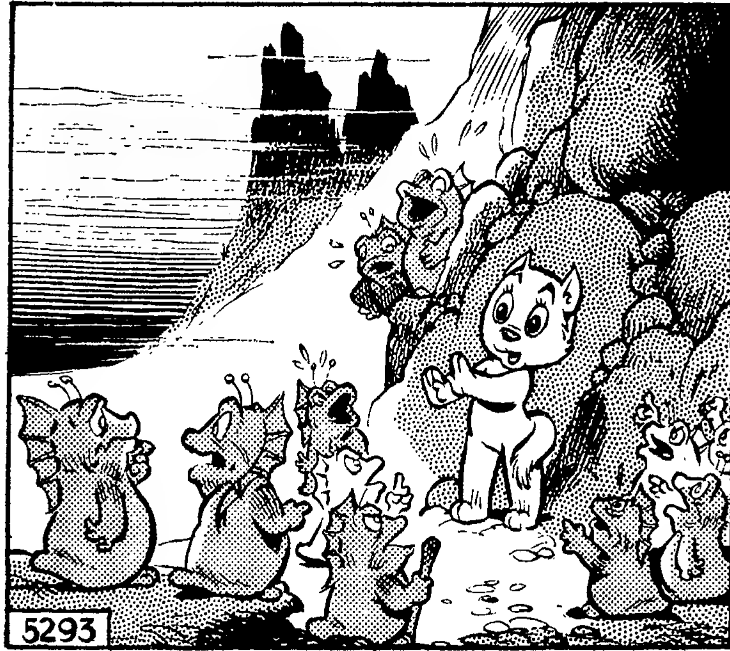
'Jullie hoeven niet bang te zijn', riep die. 'Ik ken nu het geheim van het monster — en als jullie...'

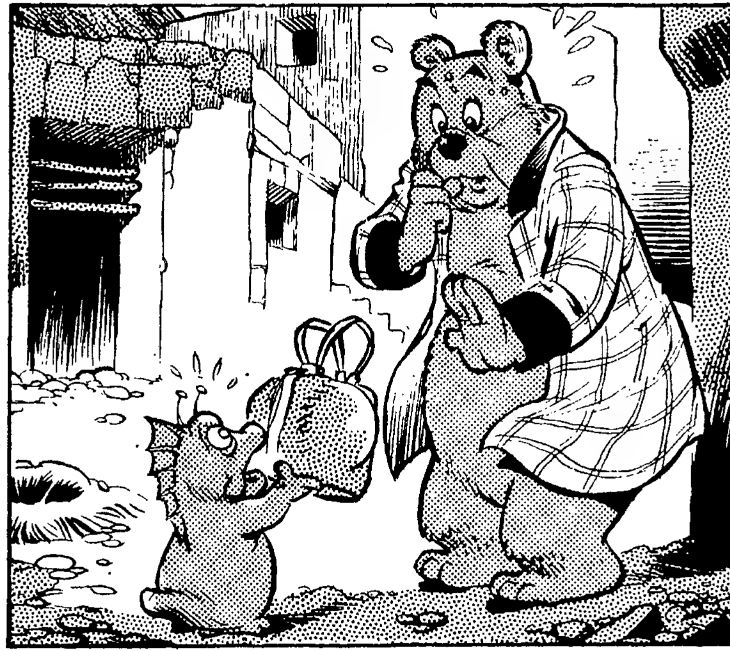
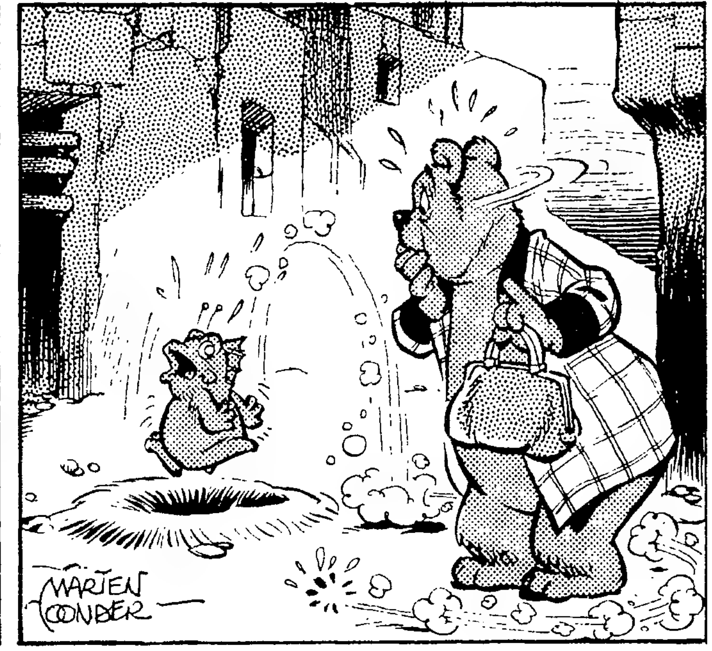
Zijn verdere woorden waren echter onverstaanbaar. Onder de trotten steeg een luid geschreeuw op en een paar van de moedigsten renden woedend voorwaarts.

'Daar heb je de vreemdeling weer!' riepen ze. 'De Grote Grot is verboden; dat weet je toch? Trotteldrom zal zich vreselijk wreken!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5293 Tom Poes klom haastig langs de opgestapelde rotsblokken omlaag en probeerde hen te kalmeren.

'Stop!' riep hij uit. 'Stil nu eens even! Luister toch!'

Maar de menigte drong schreeuwend op zonder aandacht aan zijn woorden te schenken.

'Je bent de Grote Grot binnengegaan!' riepen ze. 'Dat is streng verboden! Dat brengt onheil!'

'Grijpt hem!' beval veldwachter Laris. 'Hij moet gestraft worden!'

De trotten waren nu van alle kanten genaderd en het zag er naar uit, dat Tom Poes lelijk in het nauw zat. Maar plotseling veranderde de houding van de tierende massa. Het geroep verstomde en het dreigende gezwaai van vuisten en knuppels verslapte.

'Een voorgevoel', hoorde men iemand zeggen en de anderen beaamden dit dof mompelend.

'Het monster komt', mompelde Laris Trot met gebroken stem. 'Dat was te verwachten na deze belediging!'

'Ik heb ineens een akelig voorgevoel', zei Travelijn Trot, die in de stad met heer Bommel stond te praten. Hij keek schichtig naar de verlaten straten om zich heen en van zijn fiere houding was weinig meer te bespeuren.

'W-wat bedoelt u?' vroeg heer Ollie beklemd.

'Trotteldrom komt!' riep de ander uit. 'Ik voel het! Er zit onheil in de lucht!'

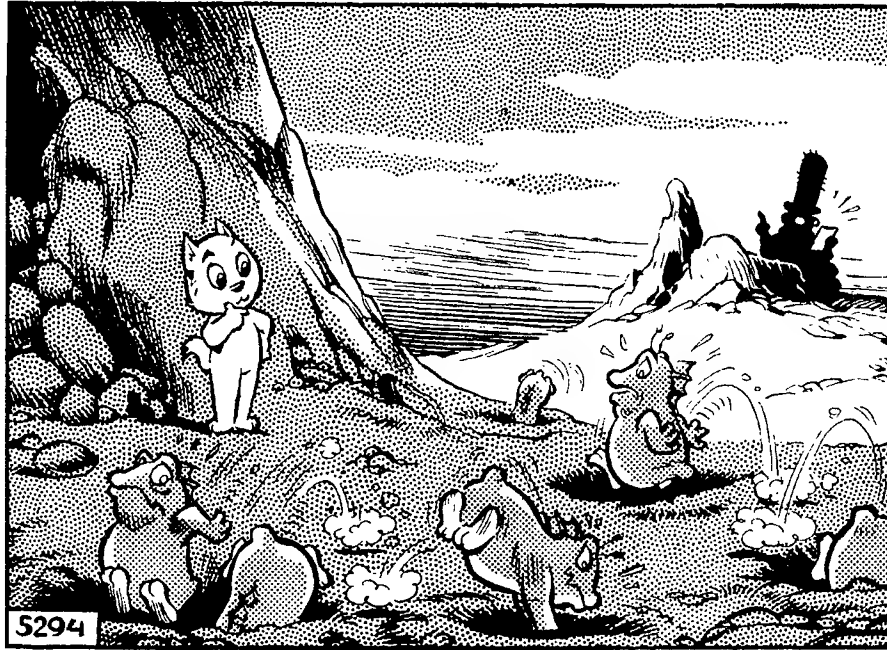
Met deze woorden reikte hij het bomkoffertje over en sprong naar een vluchtgat.

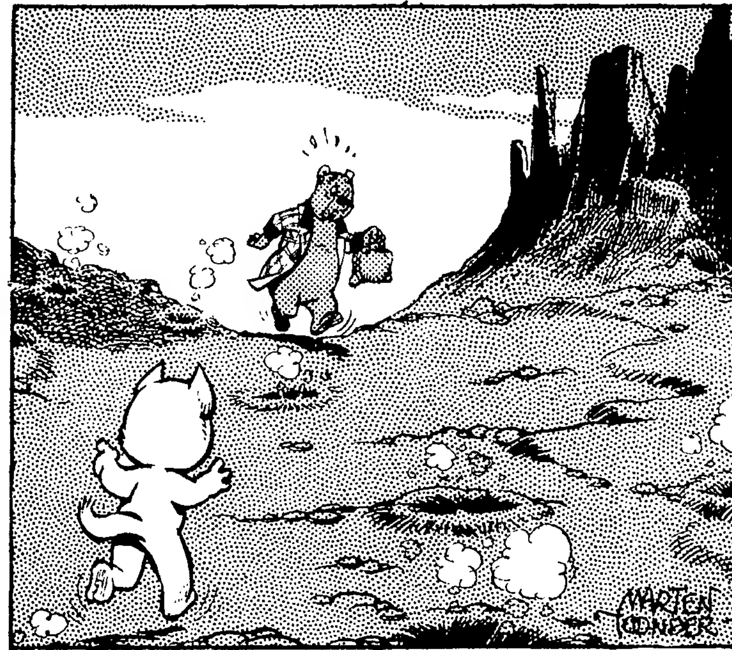
'Doe jij het maar!' riep hij over zijn schouder. 'Ik kan het niet! Gooi de bom! Weg met het monster!'

Zijn stem stierf weg onder de aarde en daar stond heer Bommel nu, eenzaam en met een vreselijke last in de handen.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5294 Op de vlakte bij de grot nam de spanning snel toe. De trotten staarden met bolle oogjes voor zich uit en langzamerhand ging hun geprevel over in verward geroep. Toen kwam de menigte plotseling in beweging om als één trot in de vluchtgaten te verdwijnen.

Een beetje verslagen keek Tom Poes naar de vlakte, die nu verlaten voor hem lag. Behalve de druk schrijvende professor Prlwytzkofski was het enige teken van leven een gedaante in de verte, die snel naderbij kwam.

'Heer Ollie!' riep Tom Poes uit. 'We kunnen beter ergens anders heen gaan! Trotteldrom is in aantocht!'

'Ik weet het, ik weet het', zei heer Bommel, de pas inhoudend. 'Travelijn Trot kreeg een voorgevoel, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar voordat hij in een gat sprong, heeft hij mij zijn anti-monsterbom gegeven, jonge vriend. Je hoeft niet b-bang te zijn.'

'Ik ben niet bang', zei Tom Poes. 'Ik heb...'

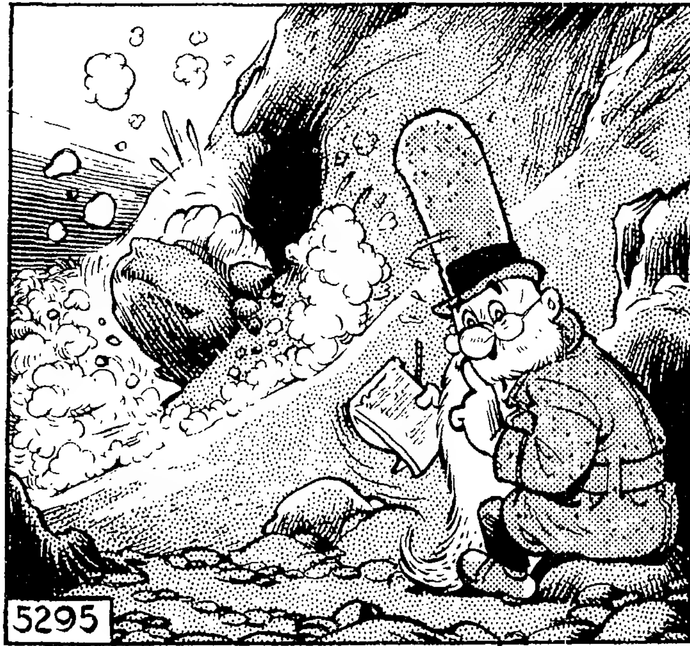
'Des te beter', hernam heer Ollie. 'V-vrees is n-niet n-nodig, want in dit tasje hier zit een geweldig wapen. Eén druk op het palletje en binnen eenentwintig seconden vliegt het m-monster de l-lucht in...'

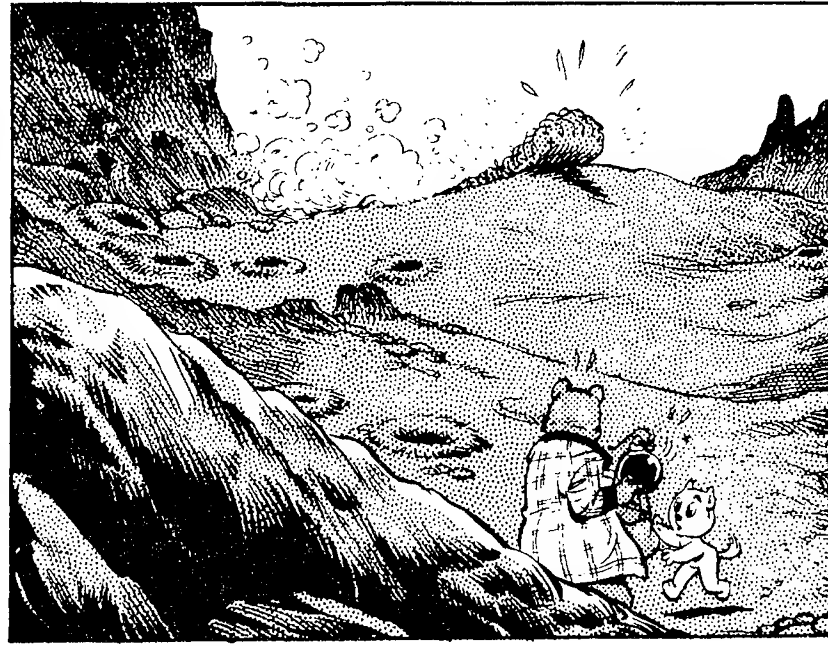
'Dat hoeft niet!' riep Tom Poes ongeduldig. 'Ik heb het geheim van Trotteldrom ontdekt! Toen u bij de grot bezig was, ben ik in een vluchtgat gekropen...'

'Vluchten is niet nodig!' onderbrak heer Bommel hem. 'Vertrouw op je vriend en beschermer.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5295 Professor Prlwytzkofski had geen aandacht voor dit gesprek. Oplettend hield hij de opgestapelde stenen in het oog en toen deze opnieuw begonnen te bewegen maakte hij snel enige notities. Zonder zich te storen aan het gerommel van neerstortend gruis of aan het dreigend gegrom dat uit de spelonk naar buiten klonk, vergeleek hij zijn aantekeningen, hier en daar een zinnetje onderstrepend. En pas toen de grootste rotsblokken dreunend naar buiten vielen om doorgang aan het monster te verlenen, wendde hij de blik af.

'Dit maal klopt het', sprak hij. 'Men moet het vervaren van zo ener verschijning gans rustig vervolgen. Nu heb ik alle factoren - en na enige studie zal ik der monster gewis analyseren kunnen. Opgepast! Daar is der Trotteldrom.'

Dat was waar. Uit de grot kwam het ondier naar buiten kronkelen, te midden van stofwolken en dof gebrom en zonder aandacht aan de geleerde te schenken daalde het in de vlakte af om aan zijn verwoestend werk te beginnen.

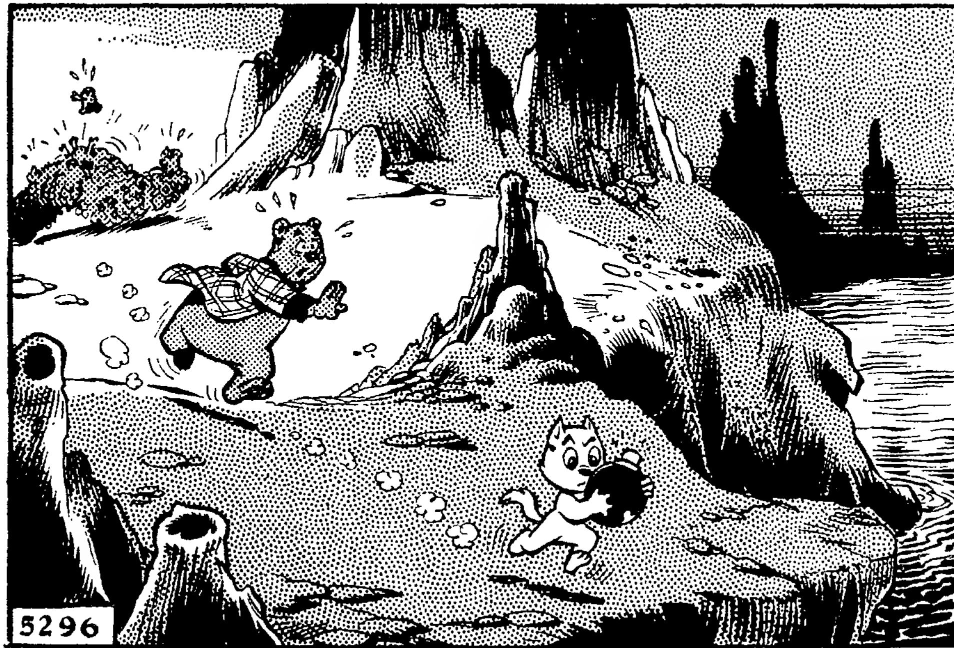
'D-daar is het m-monster!' riep heer Bommel uit, toen de vormloze kop boven een heuvelrug verscheen. 'V-vlug! Doe iets! Ik moet iets d-doen, bedoel ik! Ik m-moet de bevolking redden. Ik sta pal. Waar is het p-palletje?'

Zo sprekende had hij de bom uit het tasje getrokken en bevingerde met bevende hand het uurwerk, dat op de top was aangebracht.

'Niet doen!' riep Tom Poes en hij sprong toe om heer Ollie het vreselijke wapen te ontrukken.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5296 Maar toen hij de bom na een korte worsteling te pakken had, was het te laat. Gedurende het gevecht was de pal ingedrukt en het tikken van het klokje was duidelijk te horen.

'Eenentwintig seconden', dacht Tom Poes, 'dan ontploft het wapen. Er is maar één ding dat ik doen kan.'

Hij draaide zich om en holde naar de steile rotskust, waar de zee tegenaan beukte.

'Kom t-terug!' riep heer Ollie met schrille stem. 'T-Tom Poes! Geef de b-bom t-terug! Gauw! Het monster is v-vlak b-bij! T-Tom P-Poes!'

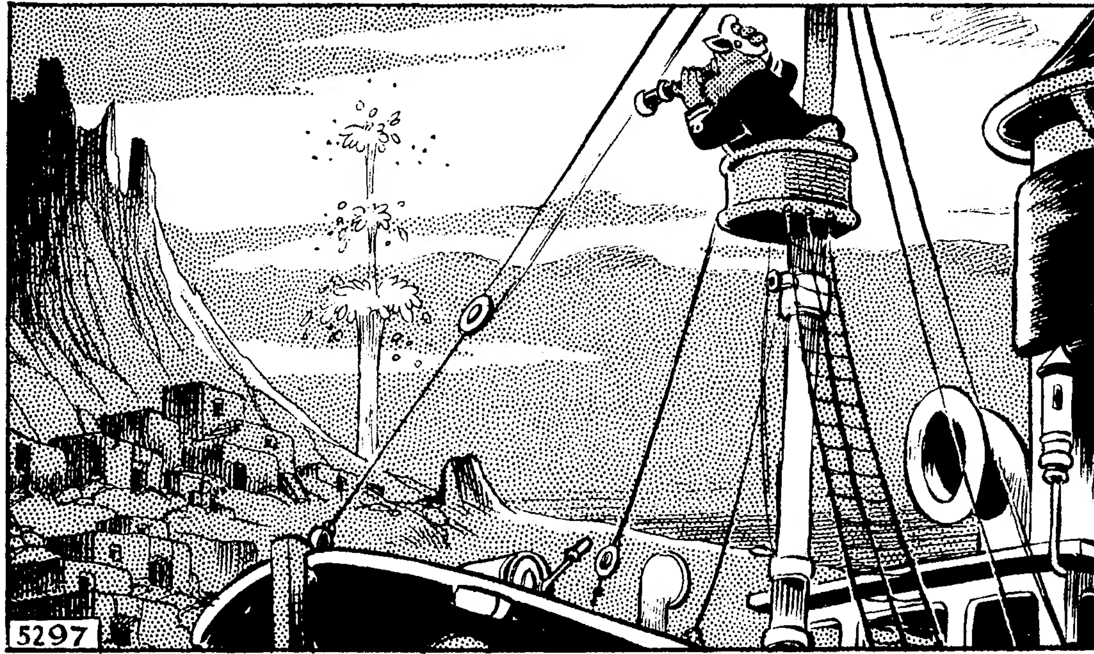
Maar Tom Poes schonk geen aandacht aan dit geroep en aan Trotteldrom, die inderdaad met grote snelheid naderde. Hij rende voort naar de rand van de klip en wierp het tikkende moordtuig zo ver weg als hij kon. Het verdween onder de zeespiegel, maar het zette zijn getik rustig voort, totdat de seconden verstreken waren en ontplofte toen volgens de bedoeling van de maker. Een trilling voer door de rotsbodem, een hoge waterzuil begon op te stijgen en een plotselinge rukwind voer over het landschap.

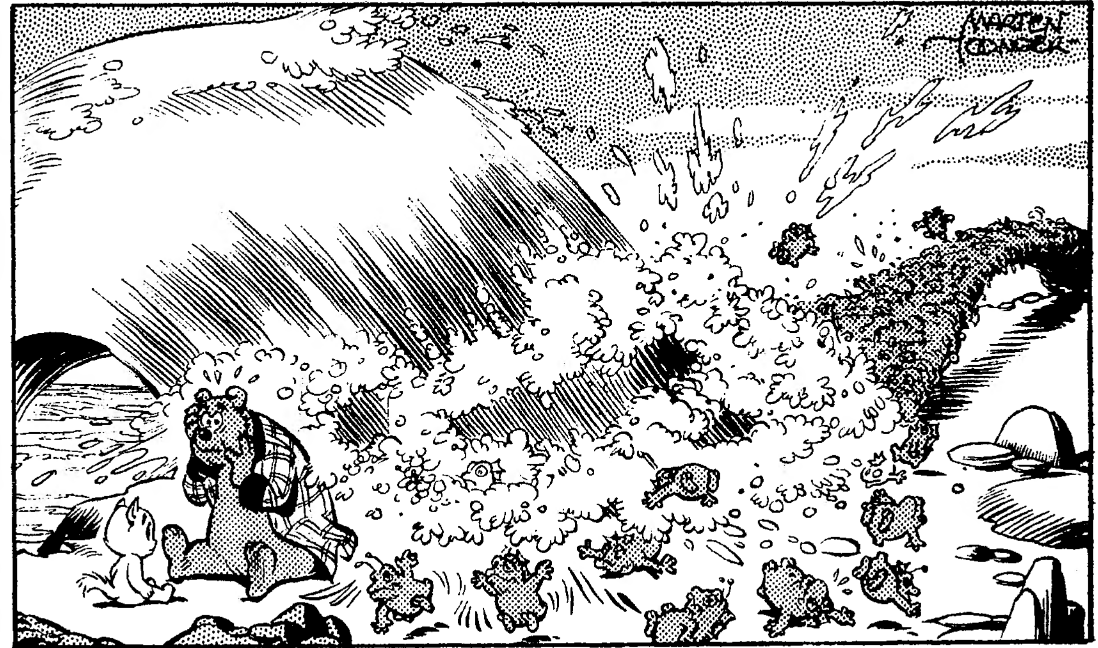
'Praw!' riep professor Prlwytzkofski uit. Hij had zich bij de staart van het monster aangesloten om alle bewegingen oplettend te kunnen volgen, doch nu werd hij ernstig gestoord door de luchtverplaatsing.

'Een onderzeeser groot-ontploffing!' riep hij gebelgd. 'Dit verstoort mijn wetenschappelijker arbeid wederom! Ach! Der donderweder!'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5297 Kapitein Wal Rus was vol ongeduld in de mast geklommen om een ruim uitzicht over het eiland te hebben.

'Ik zit hier mijn lig-uren te verdoen', mompelde hij in zijn snor. 'Die landlubbers hebben ook altijd wat. Als je op de oceaan een zeeslang tegenkomt, moet je zorgen dat je hem op vier streken houdt, maar op de wal zitten ze met een bom achter hun wormen aan. Bah! Als het niet om de lading was, zou ik voorlopig buitengaats blijven.'

Op dat ogenblik voer er een trilling door het schip, zodat de gezagvoerder wankelde in zijn kraaienest. Verrast richtte hij zijn kijker op een waterzuil, die achter de bergen zichtbaar werd en zich steeds hoger in de lucht verhief.

'Donders!' prevelde hij. 'Dat overgehaalde monster is door die bom als een geiser opgeblazen!'

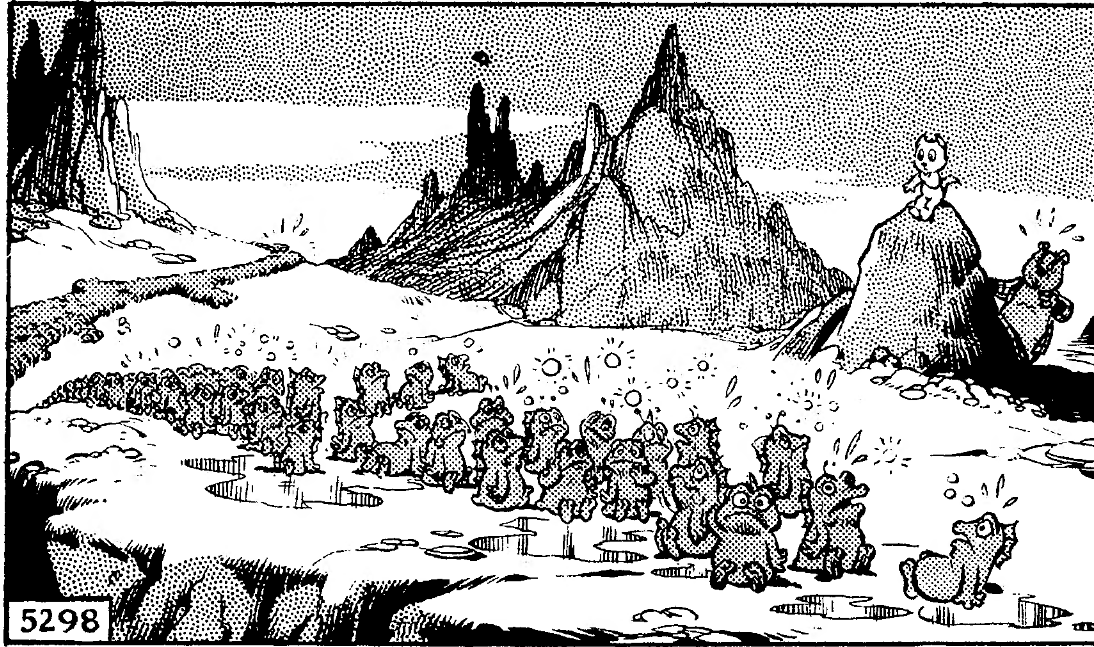
Deze gevolgtrekking was echter niet juist. Wat hij zag was het zeewater dat door de bom omhooggeworpen was en dat nu als een grote vloedgolf naar beneden kwam kletteren, precies op de kop van het monster. En vreemd genoeg sloeg het ondier daardoor in kleine stukjes uit elkaar.

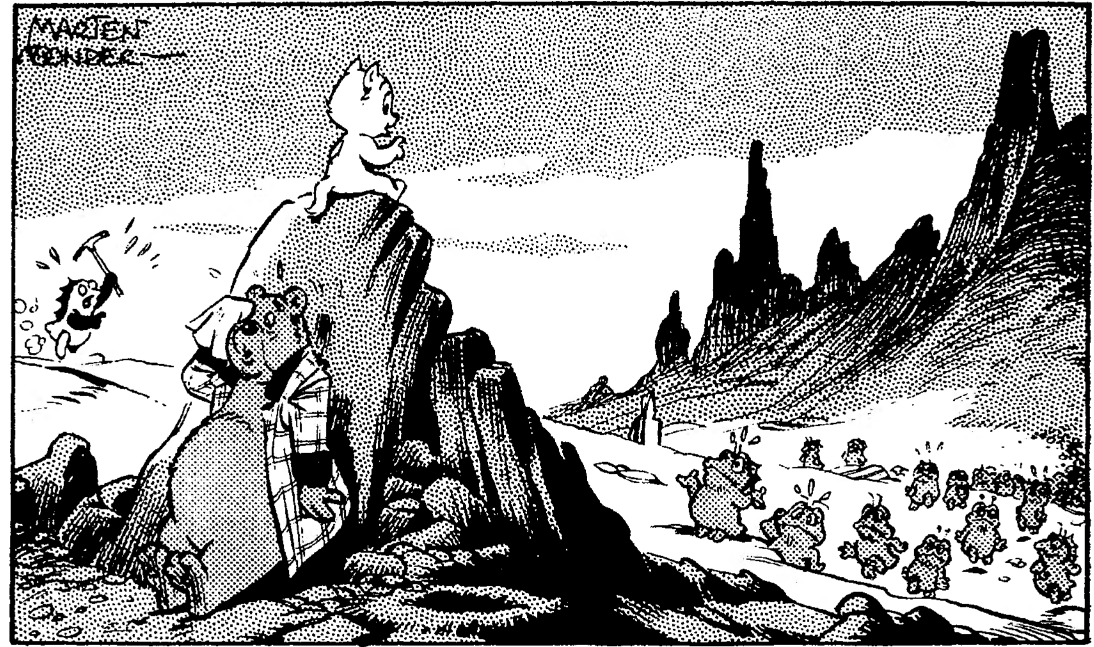
'W-wat geb-gebeurt er?' stamelde heer Ollie, die verstard en met doorweekte rug naar het toneel gekeerd zat.

'Trotten', zei Tom Poes. 'Het monster bestaat uit trotten; kijk maar.'

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5298 Heer Bommel wierp een verwilderde blik achter zich en toen hij daar de overspoelde Trotteldrom gewaar werd, haastte hij zich achter een rotsblok.

'Het m-monster', sprak hij met dunne stem. 'Ik bedoel: trotten! Het monster bestaat uit trotten, bedoel ik, als je begrijpt wat ik bedoel! Hoe kan dat?'

'Wel', zei Tom Poes, die hem gevolgd was, 'dat heb ik u steeds willen uitleggen. Alle vluchtgaten voeren naar de Grote Grot en wanneer de trotten een voorgevoel kregen, kwamen ze vanzelf bij elkaar. Daar verloren ze hun gezonde verstand en dromden samen tot een monster.'

'Ik begrijp het niet', zei heer Ollie wanhopig. 'Hoe kunnen ze nu voelen dat het monster komt, wanneer het monster niet bestaat?'

'Het was geen ècht voorgevoel', legde Tom Poes uit. 'Ze noemden het zo, als ze om iets erg opgewonden raakten.'

Heer Bommel schudde zonder begrip het hoofd, maar hij had geen tijd om verder iets te zeggen, want nu naderden enkele trotten schroomvallig de rots waarop Tom Poes zat.

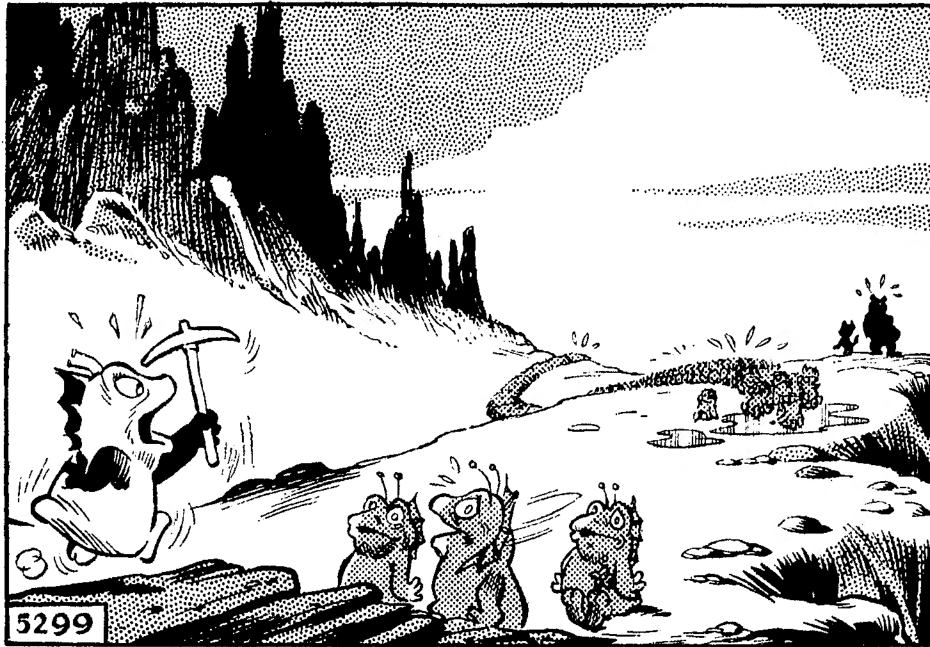
'Wij begrijpen het niet', sprak de voorste bekommerd. 'De meerderheid hier heeft ontdekt, dat wij zelf het monster zijn. Hoe kan dat? Wij zijn een voorgeraakt volk, eendrachtig en eensgezind. En nu dit! Hoe komen we zo gek?'

'Hm', zei Tom Poes. 'Dat komt door al die eendracht, denk ik. Een menigte wordt altijd een monster dat ervan houdt dingen kapot te gaan maken en zo.'

De trotten zwegen om het gehoorde te verwerken en een kort ogenblik heerste er stilte. Die werd echter verbroken door een snel naderend, eenzaam geroep.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5299 Het was Smoris Trot, die zwaaiend met een houweel over de heuvel kwam draven.

'Weg met het monster!' riep hij uit. 'We moeten niet vluchten. We moeten het bestrijden! Weg met het...'

Toen merkte hij plotseling dat er iets vreemds in de lucht hing en een beetje onzeker liet hij het wapen zakken.

'Weg met het monster', mompelde hij. 'Is er iets?'

'Zeker is er iets', sprak Laris voorwaarts tredend. 'Hou op met je geschreeuw. Er is helemaal geen monster. We zijn het zelf!'

'Dat is sterk', prevelde het ventje onthutst. 'Jullie zijn het zelf?! Maar waarom dan? Dat is toch niet redelijk?'

'Redelijk', herhaalde de ander smalend. 'Daar hebben we het nu niet over. Het is een kwestie van gevoeligheid. Wij zijn zo ver vóórgeraakt, dat we in vluchtholen kruipen als we opgewonden zijn. En al die holen komen in de Grote Grot uit. Dat zegt de professor tenminste...'

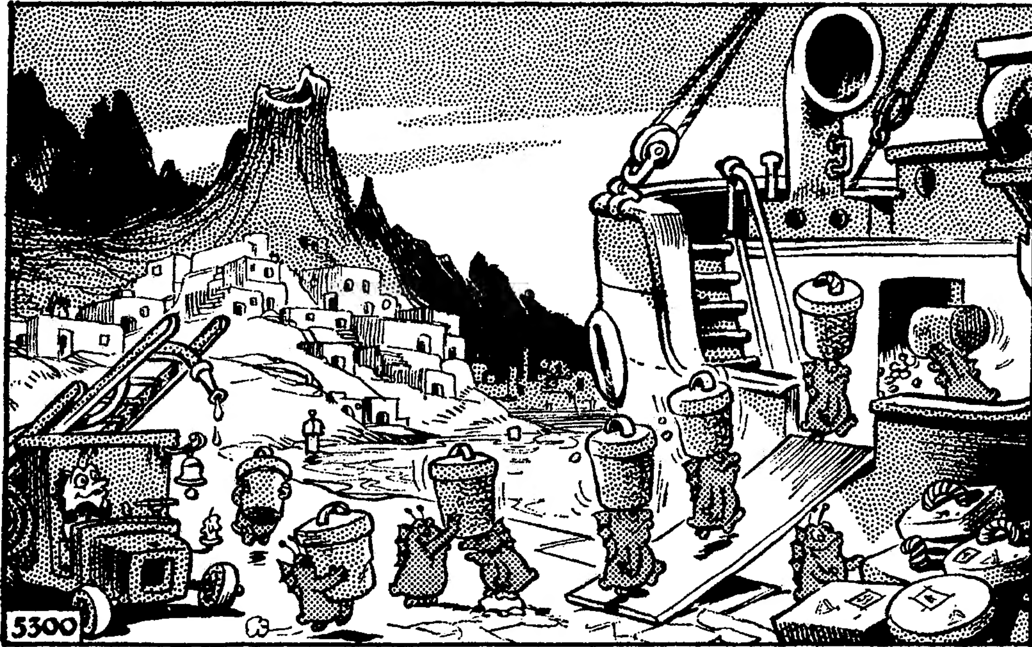
'Praw!' riep een doordringende kraakstem. 'Der Tom Poes is gans gener professor. Hoor maal toe, dan zal ik u der monster wetenschappelijk verhelderen.'

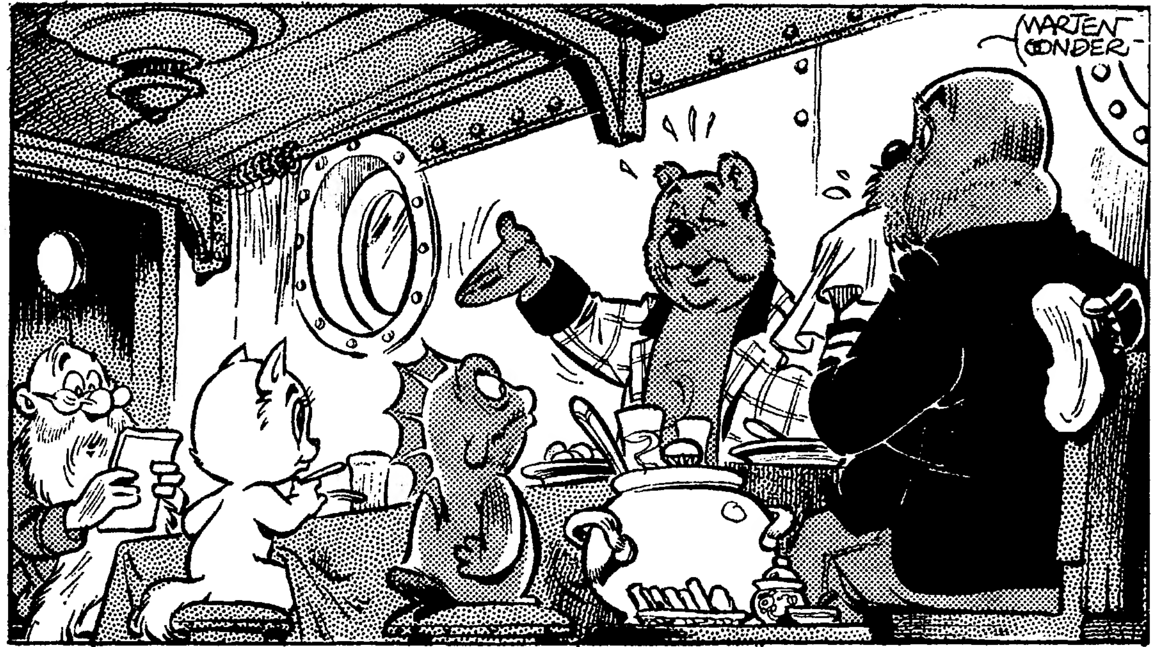
'Daar gaat het nu niet om', zei Laris.

Maar de geleerde sloeg onbekommerd zijn blocnootje open, schraapte de keel en begon aan een verhandeling over psitraumatische neurosen, archetypen en hypercollectieve tendensen, die de toehoorders al spoedig van het toneel deed verdwijnen. Ze hadden tenslotte wel andere dingen aan het hoofd.

TOM POES en Het monster Trotteldrom

Door Marten Toonder

5300 Nu ze wisten dat zij zelf het monster gevormd hadden, deden ze alles om de schade zo goed mogelijk te herstellen. Trottelnoten werden verzameld, manden werden gevuld en al spoedig kon het laden van de Albatros een aanvang nemen. Het schrandere volkje begreep echter dat het op zijn hoede moest zijn voor nieuwe monstervorming. Daarom hadden ze Smoris Trot benoemd tot Trotteldrom-bestrijder en hem tot dat doel meester gemaakt van de Trottelse Brandspuit. Hierboven kan men het ventje dan ook glimlachend op zijn voertuig zien zitten, gereed om in te grijpen bij het geringste voorgevoel.

Intussen gaf kapitein Wal Rus een voedzaam feestmaal in de eetsalon.

'Snert', zo sprak hij, 'met spek en roggebrood. Dat wil er altijd wel in. Je hebt het vlug geklaard met je bom, meneer!'

Travelijn Trot bloosde en zei, enigszins verlegen: 'Och, ik eigenlijk niet. Onderweg kreeg ik een voorgevoel — en toen...'

'Toen heb ik het verder moeten doen', vulde heer Ollie aan. 'Het was een vreselijke verantwoordelijkheid. Eenzaam trad ik, met de tikkende bom, het monster tegemoet...'

'Hm', zei Tom Poes.

Heer Ollie keek gestoord op. Een ogenblik betrok zijn gelaat, doch toen glimlachte hij.

'En daar stond de jonge vriend', hernam hij. 'Hij had ontdekt dat er geen monster bestond — en als hij die ellendige bom niet had weggegooid, zou ik, met mijn reuzenkrachten, de hele bevolking hebben uitgeroeid. Proost, Tom Poes, op je gezondheid!'

'Geeft het dan niemand die ener wetenschappelijker uiteenanderzetting horen wil?' mompelde de professor. Zijn bedrukte stem ging echter verloren in het geklink van de glazen.

EINDE VAN DIT VERHAAL

96 0322